

Giới thiệu Người Đẹp Ngủ Lười Biếng

Truyện Người Đẹp Ngủ Lười Biếng kể về nhân vật chính có tên là Mạnh Xuân Diễm. Nàng là một cô gái tài năng, sống theo triết lý của riêng mình nhưng lại là một con người vô cùng khiêm tốn.

Điều này đã khiến cho cô có một ước muốn là một cuộc sống tâm thường và tự do tự tại ... Làm việc tại một công ti, với khả năng khiêm tốn và giấu nghề của mình thì cô đã đảm nhận được một chức nhỏ và sống yên ổn với mức lương của mình.

Có vẻ vị sếp thông minh của cô đã nhận ra năng lực của mình, hẳn giao cho cô 1 đồng công việc hóc búa và cô phải hoàn thành. Một con người như cô gặp phải điều này tuy không vất vả nhưng đó là điều cô không thích ... Liệu cuộc sống yên ổn của cô có được trở lại ???

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Nửa đêm, có hai người cuồng công việc, còn chat webcam tiến hành kết nối xuyên quốc gia.

“Anh họ, tất cả vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn, tất cả công việc đều đạt mục tiêu như dự kiến.” Cát Vô Ưu trả lời, từ loa truyền đến một tiếng cười khẽ.

“Anh họ, em không hỏi công việc, em hỏi cuộc sống của anh kia!”

“Là sao?” Cát Vô Ưu nhú mày, Cát Vô Ưu và chủ tịch công ty Đăng Nguyên, Đăng Nguyên Ngự thực ra là anh em họ. Mẹ của Đăng Nguyên Ngự chính là cô của Cát Vô Ưu.

Năm Cát Vô Ưu lên mười tuổi, cha mẹ anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời. Sau đó anh chuyển đến sống cùng gia đình cô ở Nhật Bản, tuy rằng cả nhà cô đối tốt với anh nhưng mà lòng anh vẫn luôn nhớ về Đài Loan.

Cho nên, khi Đăng Nguyên Ngự muốn điều người sang quản lý chi nhánh công ty ở Đài Loan. Anh liền xung phong đảm nhận trách nhiệm này, quay trở về Đài Loan.

Sau sáu năm, danh tiếng công ty chi nhánh ở Đài Loan đã vang dội trong giới kinh doanh. Anh luôn thành công trong thương nghiệp, chưa từng gặp thất bại. Vì vậy trong giới kinh doanh, mọi người đều rất kiêng kị với chàng trai trẻ tuổi đến từ Nhật Bản này, danh phong “hãn tướng mặt lạnh” ngày càng vang xa.

Cũng vì Đăng Nguyên Ngự chưa từng đến Đài Loan nên mỗi nửa đêm thứ sáu đầu tiên của tháng. Anh đều kết nối xuyên quốc gia để liên lạc với Đăng Nguyên Ngự, báo cáo tình trạng kinh doanh của chi nhánh công ty.

“Anh họ, năm nay anh đã 31 tuổi rồi.”

“Thì sao?”

“Mẹ em cảm thấy anh đã bỏ ra quá nhiều tâm huyết vì nhà Đăng Nguyên mà làm chậm trễ chuyện đại sự của mình. Vì thế mọi người đã chọn cho anh một đối tượng kết hôn...” Đăng Nguyên Ngự còn chưa nói hết. Cát Vô Ưu đã giận tái mặt.

“Đừng nói với anh, rằng em và cô đang tính kế với anh nhé.”

“Dĩ nhiên là không” Đăng Nguyên Ngự trấn tĩnh phủ định. “Nếu em thật sự đồng ý chuyện này thì đã không nói trước cho anh biết.”

“Chuyện này giờ em phụ trách dọn dẹp giúp anh”

Kiểu cách nói chuyện và thái độ này là nói chuyện cùng với ông chủ sao? Nhưng mà Đăng Nguyên Ngự lại hoàn toàn không để ý.

“Cần được lần này nhưng không cần được mãi”

“Vợ của anh, tự anh chọn.”

Đăng Nguyên Ngự vừa nghe, lập tức cười khẽ một tiếng.

“Nghe thế dường như là anh đã có đối tượng thì phải.”

“Thế à?” Cát Vô Ưu từ chối cho ý kiến, nhưng trong đầu lại hiện lên một dung nhan động lòng người.

“Nét mặt của anh biểu hiện rõ ràng như thế...” Thân là người thừa kế, đương nhiên Đăng Nguyên Ngự có thừa sự nhạy cảm.

“Ngự, em phải giúp anh ngăn cản cô làm mối. Nếu không anh sẽ bỏ công ty mà đi đấy”. Dứt lời liền cắt đứt liên lạc, không cho Đăng Nguyên Ngự có thời gian phản đối.

Kết hôn!?

Tám phần là cái tên Đăng Nguyên Ngự kia không chịu kết hôn. Cô không có cách nào bắt ép cậu ta, liền chuyển đối tượng sang anh.

Nghĩ đến cô sẽ chọn con gái Nhật Bản, Cát Vô Ưu liền đau đầu. Anh cần gì mấy cô gái không có chủ kiến, chỉ biết “ạ...ạ...ạ...”. Cười một cô gái chỉ biết nghe lời làm người vợ hiền thực nhất làm gì. Bên cạnh anh chẳng thiếu người phụ họa.

Nếu nhất định phải chọn, anh muốn chọn cô gái đó, nhất định không thể quá mức bình thường --- mà phải giống cô gái ấy.

"Đãi một bàn ăn miễn phí thì sao, tôi muốn người phục vụ kia phải đến xin lỗi và trả tiền chữa bệnh cho Tiểu Khiêm nhà chúng tôi nữa?"

Khí thế hùng hồn, lại vô cùng uy nghiêm, nhìn thì nhu nhược nhưng làm người khác không dám coi thường, thần thái xinh đẹp, lại làm cho người khác tin tưởng lời cô thật sự nghiêm túc.

Anh đã từng thấy qua vô số người đẹp, nhưng không một ai giống cô, chỉ cần liếc mắt một cái, đã làm anh khó có thể nào quên. Đây chính là người con gái “trong ngoài không giống nhau”. Rốt cuộc cô có thể khiến anh có thêm bao nhiêu điều ngạc nhiên nữa? Anh thật sự mong đợi. ...

Gia huấn thứ nhất của nhà họ Mạnh --- Cuộc đời là bể khổ.

Không hại người, không làm chuyện xấu là điều đầu tiên, quan trọng nhất là phải cố gắng để mình sống vui vẻ tự tại.

Triết lý sống vô cùng đơn giản, gia đình lại không cần cô kiếm tiền. Nên khi tuổi xuân tươi đẹp, sau khi tốt nghiệp đại học theo nguyên tắc cô liền chọn công việc “ít chuyện, gần nhà”, tiền lương đủ sống là được, không cần quá miễn cưỡng.

Đầu tiên cô tham gia cuộc thi viết ở công ty Đăng Nguyên còn cố ý làm sai vài đề, mà công ty cần nhất chính là những người làm việc nghiêm túc.

Làm việc nghiêm túc, sau đó công việc càng ngày càng nhiều, trách nhiệm càng lúc càng nặng, bận đến tối mịt tối mày, cuối cùng sẽ ngày ngày tăng ca!

Thật đáng sợ!

Mạnh Xuân Diễm vốn chỉ định thi qua loa đại khái nhưng ai biết một tuần sau nhận được thông báo cô lại là người thứ 30 trúng tuyển.

Người thứ 30 ư???

Ngày tham gia cuộc thi, cô biết bao nhiêu nghiên cứu sinh, thạc sỹ đến dự thi. Mà cô chỉ là một sinh viên đại học nho nhỏ, trong một vạn người thi tuyển, lấy 30 người, mà cô lại nằm một trong số đó.

Nhìn thấy tờ giấy thông báo, cô thực sự không biết nói gì được nữa.

Có thể thấy ông trời muốn đẩy cô vào nơi này làm việc, bởi thế mới để cô dù làm bài qua loa như vậy cũng trở thành nhân viên chính thức đây mà.

Được rồi, cũng không phải chuyện gì to tát, dù sao cũng vào công ty bằng bản lĩnh của mình, tận lực làm ít mà mọi người vẫn cảm thấy mình làm việc nghiêm túc là được.

Nghe nói, chế độ phúc lợi của công ty Đăng Nguyên vô cùng tốt, lại còn là công ty nổi tiếng trong giới kinh doanh. Nghĩ đến việc mình có thể ra nước ngoài chơi miễn phí, được nghỉ phép nhiều, về già lại được một khoản lương hưu lớn. Tuy không có tiền tiết kiệm nhưng mà chi tiêu thoải mái, cô liền quyết định đến công ty trình diện.

Làm việc không quá lười biếng, hoàn thành công việc đúng hạn, thời gian khác cô hoàn toàn an nhàn làm theo ý mình, cứ như vậy ở công ty Đăng Nguyên cũng đã được bốn năm.

Đây chính là thành tựu rất khó có được nha!

Nhân sự công ty thường cố định, hàng năm trừ khi có người nghỉ việc hoặc có tình trạng đặc biệt nếu không nhân sự sẽ không được tùy ý điều động, hơn nữa mỗi lần điều động nhân sự phải có chữ kí của thư kí mới có hiệu lực.

Người khác vào công ty nếu không phải phần đầu tháng chức thì chịu không được nghỉ việc trước thời hạn, chỉ có cô 4 năm như một, vẫn ở tại “bộ phận hành chính”.

“Khoan Thai, phòng kế toán; Mỹ Dao, phòng nghiệp vụ...sau đó Hà Linh Linh phòng hành chính tổng hợp, Lâm Mỹ Kỳ phòng nghiệp vụ được điều đến phòng hành chính.” Đợt điều động nhân sự vừa đưa ra, yêu cầu mọi người từ thứ hai bắt đầu tiếp xúc công việc, trong vòng một tuần phải đến các phòng ban trình diện xong.

Lúc xế chiều, sau khi trưởng phòng thông báo xong danh sách nhân sự được điều động. Có người vui vẻ chuyển đi, có người thất vọng vì không được đến phòng ban mình muốn. Có người khổ sở vì mình vẫn phải tiếp tục ở lại đánh chữ và quản lý hồ sơ. Chỉ mỗi cô là thấy không sao cả, chống cằm nghe trưởng phòng nói, không quên pha cho mình một ly cà phê cùng mấy miếng bánh quy, nhàn nhả thưởng thức trà chiều.

“Mạnh Mạnh, cô lại vẫn ở đây.” Trưởng phòng bước đến cạnh cô nói.

Cả bộ phận hành chính có mười một người tính cả trưởng phòng, ngoại trừ trưởng phòng cô là nhân viên có thâm niên công tác lâu nhất.

“Em rất nhớ trưởng phòng mà!” Cô cười khi khi.

“Với biểu hiện của em, nếu đến phòng ban khác nhất định sẽ công tác tốt.”

Bốn năm qua, trưởng phòng vẫn chưa hiểu rõ năng lực làm việc của cô. Chỉ thấy cô không bao giờ làm hỏng việc nhưng cũng không bao giờ làm việc quá xuất sắc.

“Trưởng phòng”, cô cố gắng bày tỏ về mặt đoan chính, xinh đẹp: “Em hiểu rất rõ năng lực của bản thân. Nếu em đi sang phòng ban khác chưa chắc đã phát huy được sở trường của mình. Hơn nữa có thể còn không chịu được áp lực công việc ở đó nữa! Bây giờ có rất nhiều người vì áp lực công việc quá lớn, vì quá lo lắng mà làm ra nhiều việc xấu. Em cảm thấy nên tự biết mình biết người, không nên tham vọng quá cao, em vẫn rất hài lòng với công việc hiện giờ”. Dứt lời liền cười thật tươi.

Cô bình sinh không có chí hướng lớn, cũng không hề có hứng thú với chức vị trưởng phòng.

Trưởng phòng vừa nghe liền yên tâm, mặt mày hớn hờ: “Cũng chỉ có em mới nghĩ vậy thôi.”

“Em nói thật lòng mà!”

“Được rồi, nếu đã không muốn chuyển công tác. Vậy tôi sẽ giữ em lại, thời gian này có lẽ sẽ bận rộn một chút”. Bộ phận hành chính mặc dù không phải bộ phận gì quá quan trọng nhưng mà truyền văn thư, lưu giữ tài liệu, thỉnh thoảng giúp đỡ các phòng ban khác. Nhưng mỗi khi điều động nhân sự vẫn sẽ rối loạn một chút, may mà có Mạnh Mạnh ở đây giúp một tay, hỗ trợ nhân viên mới, trưởng phòng cô mới đỡ lo lắng một chút.

“Em sẽ cố gắng thừa trưởng phòng”, cô ngoan ngoãn đáp.

Nhìn trưởng phòng tươi cười rời đi, cô le lưỡi một cái, tiếp tục uống trà chiều.

“Mạnh Mạnh, cô thật vẫn muốn ở lại chỗ này?” Mỹ Dao, đồng nghiệp làm chung với cô được hai năm đã được như ý muốn chuyển đi nơi khác. Thứ hai tuần sau cô sẽ được làm việc ở phòng ban có nhiều đàn ông độc thân nhất: Phòng nghiệp vụ!

“Đãi ngộ ở đây cũng không có gì không tốt mà!”

“Nhưng mà cũng chẳng có cái gì tốt!” Mỹ Dao nhỏ giọng nói “Ở chỗ này vừa không có 'tiền đồ', lại không thể cầu được rùa vàng nha! Hơn nữa, công việc ở đây thật sự rất nhàm chán, cô đã làm 4 năm rồi cũng không có ý định muốn đổi sao?”

“Vậy chuyển đến đâu thì công việc mới không vô vị?” Công việc sao? Chỉ là thứ giúp cô sống qua ngày mà thôi, có cái gì thú vị?

“Nhưng mà ít nhất ở những ngành khác còn có trai đẹp để ngắm”. Dường mắt cũng tốt mà, hơn nữa nếu có cơ hội nhìn thấy quản lý cấp cao như quý công tử của Đảng Nguyên chi nhánh Đài Loan, Cát Vô Ưu thì lại càng tốt”. Mỹ Dao nói xong đôi mắt liền biến thành hình trái tim, khuôn mặt ngập tràn mơ mộng.

Cát Vô Ưu, trợ lý công ty Đảng Nguyên nhưng trên thực tế lại quản lý toàn bộ chi nhánh Đài Loan, thân phận quan trọng ngay đến cả ban giám đốc cũng phải nhượng bộ ba phần.

Anh ta chẳng những có năng lực, lại đẹp trai. Ngoài thân phận ở công ty Đầu Nhài, anh ta còn cả gia sản bạc tỷ, là khát vọng của tất cả thiếu nữ muốn cầu rùa vàng.

“Ở đây cũng có người đẹp để ngắm mà!” Cô không đứng đắn nắm cầm Mỹ Dao. Cô chí hướng bình thường, không thích mơ mộng hão huyền, lại nói Cát Vô Ưu là một người cuồng công việc, đối với con gái rất thiếu kiên nhẫn, ai yêu anh ta thì chính là tự mình chuốc lấy khổ.

Thật xin lỗi, cô không thích người cuồng công việc, cho dù anh ta xuất thân phi phàm lại đẹp trai thì cũng thế thôi!

Mỹ Dao suy tư chút nữa chần động, toàn thân nổi da gà.

“Đừng nói với mình rằng người đẹp có một không hai, được toàn bộ đàn ông trong công ty muốn theo đuổi, mà đến giờ vẫn chưa có người yêu là vì cậu không yêu đàn ông nhá!”

Cô phì cười: “Cũng không biết chừng nha!”

Cái này hay à nha! Nếu như cô ngoài danh hiệu “người đẹp” lại thêm một cái danh “yêu con gái” nữa, không biết mọi người sẽ có phản ứng gì đây?

“Vớ vẩn” Cô không tin Mạnh Mạnh định hướng giới tính bị sai lệch như vậy, “Cậu thực sự không tính rời khỏi phạm vi quản lý của bà cô hồ sao?”

Đây là nói đến trưởng phòng của các cô, chỉ biết nịnh bợ cấp trên, đàn áp cấp dưới thôi. Công việc gì cũng vứt cho cấp dưới bọn cô làm, mà việc duy nhất cô ta làm là thúc giục bọn cô hoàn thành công việc đúng hạn. Sau đó đem kết quả của bọn cô đi trình lên cấp trên, chờ nhận lấy lương cao.

“Tạm thời không nghĩ tới.” Mạnh Mạnh cười cười, uống nốt ngụm cà phê cuối cùng.

“Nhưng mà....” Mỹ Dao thật sự không hiểu tại sao Mạnh Mạnh không phấn đấu lên vị trí công tác mới tốt hơn ?

“Yên tâm” Cô đứng lên, cầm chén đi rửa, thuận tiện vỗ vai chị em tốt Mỹ Dao.

“Cho dù nơi này có bà cô hồ nhưng mà tớ cũng không phải trẻ nhỏ. Dù bà ta có muốn bắt nạt cũng không đến lượt tớ đâu.”

Nói xong cô đi đến phòng trà nước để rửa chén.

Tất nhiên để tồn tại trong văn phòng đầy thị phi này, cô phải tìm hiểu làm thế nào để tự bảo vệ mình rồi, không thì làm sao có thể sinh tồn được ở đây.

Bởi vì hôm nay là thứ sáu, nên chiều nay, sau khi nghe xong thông báo điều động nhân sự, mọi người liền nhanh chóng sửa sang lại vị trí làm việc của mình để thứ hai tiện nhận công tác.

Về phần sự việc không đáng để ý này, sau khi chuông báo tan tầm vang lên, cô liền ném ra sau đầu, đứng giờ tan tầm rồi đi.

Tối thứ sáu là thời gian chị em nhà họ Mạnh các cô liên hoan, không thể bỏ qua được.

Nhà họ Mạnh có bốn chị em, ngoại hình xuất sắc, nhưng tính tình lại khác biệt.

Chị cả, Mạnh Xuân Diễm, người cũng như tên, dáng người cao gầy cân đối, khuôn mặt xinh đẹp, khiến cho cô luôn có người theo đuổi. Nhưng là cô cũng là người vô cùng lười, rất ngại phiền toái, việc chỉ cần làm một phần là đạt yêu cầu cô tuyệt đối không làm đến phần thứ hai.

Chị hai, Mạnh Hạ Nùng, thanh tú tao nhã, tính tình dịu dàng, thông minh sáng dạ, ôn nhu mềm mại, khiến cho đàn ông muốn điên đảo thần hồn, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, đã kết hôn, có một con trai tên là Mạnh Khiêm.

Chị ba, Mạnh Thu Hoan, tính cách hoạt bát, khôn khéo, tuy rằng khuôn mặt xinh đẹp khiến không ít người ái mộ nhưng mà yêu ghét rõ ràng, cá tính tình nghịch cũng dọa không ít người chạy mất.

Em út, Mạnh Đông Tuyết, sắp thi lên cấp 3, khuôn mặt dễ thương xinh xắn, nhìn qua cũng dễ dàng đoán được, khi cô bé trưởng thành sẽ không hề thua kém ba chị gái xinh đẹp của mình.

Bốn chị em vào một nhà hàng Nhật, Mạnh Thu Hoan vội vàng muốn ôm cháu trai.

“Tiểu Khiêm Khiêm, di nhớ con quá, nhớ con quá...” Cô ôm cháu trai vào lòng, đồng thời không quên thơm nó mấy cái.

“Con cũng nhớ di.” Tiểu Khiêm Khiêm xấu hổ cười đáp lại.

“Thật à!” Mạnh Thu Hoan vừa nghe liền vô cùng cảm động, thiếu điều khóc rống lên: “Tiểu Khiêm Khiêm đúng bảo bối quý giá của di.”

“Di ba ... con không thờ được.”

“À! Di xin lỗi, xin lỗi con” Mạnh Thu Hoan thả lỏng vòng ôm, sau đó lớn tiếng nói: “Con muốn ăn gì, di Ba mua cho con.”

Được xưng là thần giữ cửa, rất hiếm khi cô hào phóng như vậy.

“Cám ơn di Ba.” Tiểu Khiêm Khiêm cười vô cùng vui vẻ, Mạnh Thu Hoan lập tức sung sướng vô cùng.

Tiểu Khiêm Khiêm thật đáng yêu nha! Lớn lên nhất định là vô cùng, vô cùng đẹp trai.

“Tiểu Hoan, em thôi đi được rồi đấy.” Mạnh Xuân Diễm chịu không nổi nữa vội lên tiếng ngăn cản, “Đậu hũ của Tiểu Khiêm đều bị em ăn sạch sẽ rồi”

“Em yêu thương nó thôi mà.” Mạnh Thu Hoan xoa đầu bé.

“Thích trẻ con như vậy thì em tự mình sinh một đứa đi”

“Không được! nhờ đâu ghen của mấy người đàn ông đó không tốt, mà bảo bối sinh ra lại giống anh ta vậy chẳng phải em sẽ mất nhiều hơn được sao?” Về mặt của Mạnh Thu Hoan cực kỳ nghiêm túc, trả lời.

Từ khi có cháu ngoại Mạnh Khiêm, cô yêu cầu khá cao với gen sinh học.

Mạnh Xuân Diễm nghe xong chỉ có thể ngao ngán lắc đầu.

“Mẹ ơi, con đói.” Tiểu Khiêm Khiêm giãy khỏi vòng ôm của Mạnh Thu Hoan, chạy đến tìm mẹ làm nũng.

“Tiểu Khiêm Khiêm đói bụng rồi à?” Mạnh Thu Hoan lập tức đưa thực đơn qua: “Chị Hai, chị chọn cho Khiêm Khiêm đi.”

“Được” Mạnh Hạ Nùng chọn mấy thứ con trai thích ăn, sau đó lại chọn cho mình, sau đó đưa thực đơn cho Mạnh Thu Hoan.

Mạnh Thu Hoan nhận lấy: “Mọi người muốn ăn gì?”

“Mi sơi với rau cải.” Đó là bữa tối của Mạnh Xuân Diễm

“Em muốn ăn sushi cuộn.” Mạnh Đông Tuyết nói.

“Ừ.” Mạnh Thu Hoan chọn món cho mình và thêm mấy món điểm tâm của Nhật sau đó mang ra cửa phòng cho nhân viên phục vụ.

“Rót cuộc cũng đến thứ sáu” Mạnh Thu Hoan nằm úp sấp trên bàn, cô thật sự rất nhớ những ngày trước kia, nhớ chiếc giường ấm áp ở nhà.

“Tuần này em làm gì?” Mạnh Xuân Diễm dựa lưng vào ghế, chậm rãi uống trà, rất có bộ dáng chị cả.

“Thừa dịp cổ phiếu lên, đem cổ phiếu điện tử chúng ta có trong tay bán ra. Sau đó chuyển sang đầu tư truyền sản cổ cùng ngoại hối. Giao hai bản báo cáo, làm gia sư ba giờ...” Cô cẩn thận tính toán, ngoài nộp báo cáo cô cũng không có công việc cố định gì.

Mạnh Thu Hoan đang học năm 3 đại học ngành tài chính và kinh tế, mải mê kiếm tiền, hơn nữa ánh mắt đầu tư rất chuẩn. Điều đó đã khiến cô có thể sống rất thoải mái mà không cần phải dựa dẫm ai.

Chơi đầu tư vô cùng hứng thú, thậm chí cô còn thay mấy chị em của mình đầu tư, khiến bốn người các cô hiện nay đều là tiểu tư sản.

“Quan trọng nhất là...”. Nói đến đây Mạnh Thu Hoan liền đột nhiên ngồi thẳng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thế mà em lại bị bại bởi tên thối đó!”

Nghĩ tới liền tức, tức giận....

“Vì người khác mà tức giận, thật không đáng.” Mạnh Xuân Diễm tao nhã lắc đầu: “Mình thì tức giận khó chịu, anh ta lại không thèm quan tâm, vậy chẳng phải mất công sao?”

“Nếu em không thích anh ta thì sẽ không muốn liên quan đến anh ta. Cứ coi như anh ta không tồn tại là được rồi” Mạnh Hạ Nùng không muốn em gái tự làm mình tức giận

“Chị ba đã đem anh ta thành kẻ thù lớn nhất đời này của mình, không có khả năng sẽ bỏ qua dễ dàng cho anh ta như thế” Mạnh Đông Tuyết đang ngồi ở chỗ của mình, hời hợt nói.

“Tiểu Tuyết, chỉ có mỗi em hiểu chị nhất.” Mạnh Thu Hoan cảm động, ôm chầm lấy em gái.

“Nhưng mà tuần nào cũng tức giận như vậy, dễ tăng huyết áp lắm.” Không phải Mạnh Xuân Diễm không đồng tình, chỉ là tuần nào cũng nghe em gái mắng người con trai luôn thắng nó kia, nó tức làm cô cũng tức giận theo.

“Không có đánh bại anh ta, em tuyệt đối không bỏ cuộc.” Mạnh Thu Hoan tuyên bố hùng hồn.

Nghe vậy Mạnh Xuân Diễm chỉ có thể liên tục lắc đầu.

“Chị cả, chị thì sao? Ở công ty có sự kiện gì mới không?” Mạnh Thu Hoan phát xong lời thề, liền lập tức hỏi ngược lại, cô khá hứng thú với cuộc sống văn phòng

“À chiều nay, vừa có thông báo điều động nhân sự, các đồng nghiệp của chị đến cuối tuần sẽ phải rời đi.” Mạnh Xuân Diễm khẽ thở dài.

“Bác cả, bác buồn lắm à?” Tiểu Khiêm Khiêm thân thiết hỏi.

“Tiểu Khiêm Khiêm, con đừng bị vẻ ngoài của bác con đánh lừa, bác con chả buồn đâu.” Mạnh Thu Hoan ôm bé con: “Bác ấy còn luôn hi vọng công ty thường xuyên thay đổi nhân sự để không phải mỗi ngày đều nhìn những gương mặt đó nữa kia.”

“Giống như bọn cháu hay đổi chỗ ở trường, mỗi lần cùng với bạn học khác làm hàng xóm sao? Nếu thế thì tốt rồi, có thể quen biết thêm nhiều người.” Tiểu Khiêm Khiêm ngây thơ nói.

Mạnh Thu Hoan sợ hãi trừng mắt nhìn cháu trai.

Xong rồi! Xong rồi! Cháu trai đáng yêu đã bị chị cả đồng hóa mất rồi!

“Đúng vậy.” Mạnh Xuân Diễm ôm cháu ngoại, đồng thời giáo dục nó: “Tiểu Khiêm Khiêm à, cháu phải nhớ kĩ. Con người phải luôn vui vẻ sung sướng, không thể khiến mình trở nên u buồn. Khi làm việc nếu có thể tiết kiệm một phần sức lực liền tiết kiệm, không thể lãng phí, mà lãng phí là sẽ bị thiên lôi đánh đó.”

Tiểu Khiêm Khiêm gật đầu, tiếp thu sự dạy dỗ.

“Chị cả, chị đừng hủy hoại mầm non tương lai của đất nước mà!”

“Chị đang dạy nó, tiết kiệm sức lực, mới là việc mà người thông minh nên làm.” Mạnh Xuân Diễm cực kì cao hứng khi cháu trai tiếp thu sự giáo dục của mình.

“Chị hai, chị cứ thế mà nhìn Tiểu Khiêm Khiêm bị hủy hoại vậy sao?” Tranh cãi với chị cả chỉ vô ích, Mạnh Thu Hoan bèn chuyển hướng sang mẹ của Tiểu Khiêm Khiêm.

“Nó không sao đâu.” Mạnh Hạ Nùng hoàn toàn không hề lo lắng.

Quả nhiên, khi phục vụ bung đồ ăn lên, đầu tiên Tiểu Khiêm Khiêm không vội vàng ăn trước mà giúp mẹ và ba di sắp xếp thức ăn, sau đó mời người lớn ăn trước.

“Con mời mẹ, mời bác cả, mời dì ba, mời dì út ăn cơm ạ.” Bé thật lễ phép.

Ba người lập tức cảm động vì bé dùng tay gấp lấy bỏ vào chén của Mạnh Hạ Nùng.

“Mẹ, cho mẹ này. Mẹ thích ăn cỏ linh lăng nhất mà.”

“Mẹ cảm ơn con” Mạnh Hạ Nùng vui vẻ đáp lại lòng hiếu thảo của con: “Đây này, con ăn trước đi,”

“Vâng” Mạnh Khiêm ngoan ngoãn ăn phần tôm hùm của mình.

“Chị hai, em thật hâm mộ chị quá!” Có con cái hiếu thuận như vậy thật khiến người ta ghen tỵ.

“Chị ba, lau nước miếng đang chảy ra đi kìa” Nhìn bộ dáng thèm thuồng của chị ba, Mạnh Đông Tuyết cười khúc khích.

“Chịu thôi, ai bảo Tiểu Khiêm Khiêm nhà chúng ta lại đáng yêu đến vậy.” Mạnh Thu Hoan hoàn toàn không để ý lời cô nói.

“Tiểu Khiêm Khiêm, con đi nói với phục vụ đổi bình trà khác cho chúng ta được không?” Mạnh Xuân Diễm đem bình không đưa cho nó

“Vâng” Mạnh Khiêm gật đầu, đi ra cửa.

“Từ từ đã” Mạnh Thu Hoan lập tức bảo bé dừng lại “Chị cả à, bình nước trà nặng lắm, sao chị có thể để cháu nó đi lấy được.”

“Thần sĩ phải có phong độ của đáng mày râu, luôn ga lăng với thực nữ đúng không?” Mạnh Xuân Diễm kiên nhẫn nói.

“Đúng vậy !” Trên cơ bản đúng là như vậy

“Nếu vậy, Tiểu Khiêm Khiêm là thần sĩ duy nhất của chúng ta, nó đi gọi phục vụ đưa trà đến, thực sự thích hợp đúng không?” Việc đưa nước trà là việc của nhân viên phục vụ, Tiểu Khiêm Khiêm chỉ bỏ sức đi mấy bước đường mà thôi.

Mạnh Thu Hoan suyt chút nữa thì nói “Đúng vậy”

“Không đúng, Tiểu Khiêm Khiêm vẫn còn nhỏ, không phải là thần sĩ.”

“Em cho rằng Tiểu Khiêm Khiêm nhà chúng ta phong độ, đẹp trai, dịu dàng không đủ tư cách được gọi là thần sĩ?”

“Đương nhiên đủ tư cách!” Nếu nói đến điểm ấy, Mạnh Thu Hoan hoàn toàn đồng ý. Trên thực tế Tiểu Khiêm Khiêm cho cô cảm nhận về một người con trai hoàn hảo “Nhưng mà Tiểu Khiêm Khiêm còn nhỏ, chỉ có thể gọi là tiểu thần sĩ.”

“Cũng đều là thần sĩ mà thôi” Nói đơn giản một câu đã khiến Mạnh Thu Hoan á khẩu, không phản bác được gì nữa.

Hu hu.... Tiểu Khiêm Khiêm ơi, dì ba vô dụng, không giúp con thoát khỏi chân chạy vật được rồi.

Trên thực tế, trong lúc hai cô gái còn găng co thì Tiểu Khiêm Khiêm đã đi tìm nhân viên phục vụ, nhưng là nhân viên phục vụ còn đang giúp một vị khách khác mở cửa, còn liên tục nịnh nọt người đàn ông kia, vì thế không rảnh để ý đến người khác.

“Ngài Cát, không biết ngài có hài lòng về thức ăn hôm nay không?”

“Cũng được”

“Vậy ngài hài lòng về cách phục vụ hôm nay chứ?”

“Cũng được.” Anh bảo trợ lý tiến lên, dẫn khách hàng ra ngoài đi cùng xe.

“Ông chủ đặc biệt giao cho tôi hỏi.....”

“Đi lấy hóa đơn đến.”

Vị khách kia bình tĩnh ngắt lời nhân viên phục vụ, nhưng mà Mạnh Khiêm nghe thấy cảm giác người kia đang tức giận

“Được, vậy phiền ngài chờ một chút.” Nhân viên phục vụ quay đầu định đi, không phát hiện có người đứng ở đằng sau. Nhất thời anh ta không kịp dừng lại, liền đá cậu bé ngã lăn ra đất.

“A...” Mạnh Khiêm dánh người nhỏ bé, cao chưa đến 1m2 liền bị té ngã trên mặt đất.

Cùng dãy phòng này, bốn chị em nhà họ Mạnh nghe tiếng hét thảm này lập tức chạy ra.

“Tiểu Khiêm”, Mạnh Hạ Nùng vội chạy lại ôm lấy con trai.

“Em trai à, em đứng đây làm gì vậy?” Nhân viên phục vụ gầm nhẹ, nhìn nước trà dính vào bộ đồng phục trắng, quả thực khóc không ra nước mắt.

Mạnh Thu Hoan thấy thế, lập tức mở miệng mắng nhân viên phục vụ.

“Anh bị quý đuổi theo, hay là mất đề ở nhà không mang theo hả? Đánh ngã người lại không xin lỗi, còn ở đây quát gì mà quát? Anh cho mình là người lớn thì có thể bắt nạt trẻ con hay sao? Thái độ phục vụ của anh là gì vậy? Gọi ông chủ đến cho tôi” Thật đáng giận, dám bắt nạt Tiểu Khiêm Khiêm, anh ta không muốn sống nữa mà.

Mạnh Xuân Diễm quan sát tình hình, lại nhìn về người đàn ông đẹp trai không nói gì kia, ánh mắt kinh ngạc.

Người đàn ông mà Mỹ Dao sùng bái nhất lại ăn com ở đây, nếu Mỹ Dao biết nhất định sẽ đến đây.

Anh ta chắc không nhớ đến một nhân viên bé như cô đâu, vậy nên Mạnh Xuân Diễm cũng không để ý tới anh ta, trực tiếp giải quyết việc nhà.

“Tiểu Tuyết đi trấn an chị ba đi.” Mạnh Xuân Diễm phân phó.

“Vâng ạ” Mạnh Đông Tuyết lập tức đi đến.

Sau đó, Mạnh Xuân Diễm ngồi xuống hỏi em gái:

“Nùng Nùng, Tiểu Khiêm Khiêm có bị thương không?”

Mạnh Hạ Nùng cắn môi dưới, đau lòng nhìn con trai bởi vì té ngã mà đụng vào bậc thang, trán sưng phồng lên.

“Mẹ ơi, không sao đâu. Con không thấy đau lắm.” Vành mắt bé đỏ hồng, kìm nén con đau, mở miệng an ủi mẹ nó

Mạnh Xuân Diễm không nói tiếng nào đứng lên, nhìn về phía ông chủ nghe tin chạy đến.

“Cô Mạnh, thật sự rất xin lỗi. Bữa com hôm nay chúng tôi sẽ chiêu đãi, hơn nữa còn bồi thường thêm năm phần trà chiều. Mong các vị lượng thứ.” Ông chủ lập tức nhận trách nhiệm, mặc kệ ai đúng ai sai nhưng mà bé trai bị thương là sự thật.

“Chúng tôi không cần chiêu đãi hay trà chiều. Chúng tôi chỉ muốn anh nhân viên phục vụ kia đến xin lỗi và phải bồi thường tiền thuốc men cho Tiểu Khiêm nhà tôi. Ông thấy thế nào?” Người nhà họ Mạnh các cô không thích đi chiếm lợi ích của người, nhưng làm việc phải có công đạo, người nào có lỗi người đó nhất định phải chịu trách nhiệm.

“Đây là việc nên làm” Ông chủ vội gọi nhân viên phục vụ kia lại: “Mau tới xin lỗi bé trai đi.”

“Nhưng mà, tôi...” Người phục vụ còn muốn biện giải cho mình.

“Xin lỗi...” Giọng nói ông chủ trầm trầm xuống.

“Xin lỗi, là do tôi không cẩn thận” Nhân viên phục vụ đành phải xin lỗi.

“Nùng Nùng, ôm Tiểu Khiêm Khiêm đi, bây giờ chúng ta lập tức đến bệnh viện. Hoan Hoan đi lái xe. Tiểu Tuyết đi tính tiền.” Mạnh Xuân Diễm phân

công công việc xong, lại nhìn về phía ông chủ tiệm, tươi cười đắc ý, lại vô cùng kiêu ngạo: “Ông chủ có thể phiền ông đi cùng chúng tôi tới bệnh viện một chuyến được chứ?”

Tuy là hỏi nhưng giọng điệu tràn ngập nguy hiểm, ông chủ dám không đi, cô sẽ cho nhà hàng Nhật này biến mất ở Đài Loan ngay đêm nay.

May mắn ông chủ cũng thật thức thời. “Đương nhiên, đương nhiên”. Rõ ràng là người đẹp tươi cười nhưng không hiểu sao lại khiến cho ông chủ nhà hàng cảm thấy lạnh run, lập tức đi theo đến bệnh viện.

Lần đầu nhìn thấy Mạnh Xuân Diễm, Cát Vô Ưu liền nhận ra cô, cũng thật kinh ngạc vì trí tuệ cùng sự quyết đoán dưới bề ngoài xinh đẹp của cô.

Ứng biến nhanh chóng, không âm ỉ, không náo loạn, trực tiếp đánh vào điểm yếu, làm cho anh tán thưởng không thôi. Người như vậy ở phòng hành chính liên tục 4 năm, hơn thế nữa lại còn nghe nói “năng lực không cao”. Thật như vậy sao?

Anh dám nói vừa rồi nhìn thấy anh, cô cũng biết anh là ai nhưng lại thần nhiên làm như không thấy, coi anh như không tồn tại.

Bởi vì cô chắc chắn anh không nhận ra cô sao? Cát Vô Ưu nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thứ hai ---- ngày lệnh điều động nhân sự có hiệu lực, vô cùng hỗn loạn.

Đã vậy hôm nay ở trên tầng cao nhất còn tiếp đãi đối tác là một đại lý Nhật Bản, làm một bản tin văn tiêu thụ. Mạnh Xuân Diễm ngay tại thời điểm rối loạn này đã bị điều đến phòng thư kí hỗ trợ ghi chép.

Đằng Nguyên là tập đoàn Nhật Bản, tổng giám đốc cũng là người Nhật Bản. Mười lăm năm trước thành lập chi nhánh công ty tại Đài Loan, chủ yếu đem sản phẩm của mình ở Nhật tiêu thụ ở Đài Loan. Tuy rằng thành công đưa sản phẩm vào thị trường Đài Loan, nhưng bản về nghiệp vụ cùng kim ngạch thì không có thành tựu đáng kể gì.

Cho đến khi sáu năm trước, Tổng công ty phái một quản lý tới điều hành chi nhánh Đài Loan. Người này trên danh nghĩa là trợ lý, kì thực lại nắm giữ phương châm cùng phương hướng kinh doanh của chi nhánh. Anh ta vừa đến Đài Loan, liền lập tức hợp tác mở rộng chi nhánh Đài Loan, đem sản phẩm điện tử của Nhật Bản tiến vào Đài Loan, liên tiếp quảng cáo, tăng cường tiêu thụ sản phẩm, tạo nên một cơn lốc xoáy đánh vào thị trường. Đồng thời anh ta cũng nhân cơ hội thu mua một công ty điện tử, trở thành công ty con của Đằng Nguyên, từ đó Đằng Nguyên kinh doanh chủ yếu về mặt hàng điện tử và thực phẩm.

Cứ như vậy Đằng Nguyên quét qua Đài Loan, tuy rằng không thể so sánh với tập đoàn thứ nhất, thứ nhì tại Đài Loan, nhưng vẫn là công ty có tiềm lực hùng hậu khiến giới kinh doanh tại Đài Loan không thể coi thường.

Mà người sáu năm trước được phái tới Đài Loan, trở thành kì tài của thương giới chính là Cát Vô Ưu. Anh ta chẳng những trẻ tuổi, đẹp trai lại có tiền, có năng lực, lập tức trở thành đối tượng mơ mộng của các nhân viên nữ trong công ty.

Nhưng mà suy nghĩ duy nhất của Mạnh Xuân Diễm đối với anh ta là: Một người đàn ông vô cùng lạnh lùng. Về mặt lạnh lẽo, khí chất xa cách, lời nói lạnh lùng, đến cuộc sống cũng rất lạnh.

Cũng đúng thôi! Đàn ông nhiều tiền nào mà không đào hoa? Thiếu gia nhà giàu và người mẫu, nghệ sĩ, mỗi ngày đều có scandal nhưng mà Cát Vô Ưu lại không có. Anh ta không hề có quan hệ đến chuyện thị phi, tiếp xúc với phụ nữ cũng chỉ trong giới hạn công việc. Nếu có người phụ nữ nào can đảm chủ động, anh ta lập tức tỏ ra vô cùng lạnh lùng, “đông cứng” đối phương sau đó bỏ đi.

Mạnh Xuân Diễm không thích đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng này, nhưng mà sáng nay cô lại phải đến phòng thư kí hỗ trợ ghi chép lại biên bản hội nghị.

Hội nghị này do công ty Đằng Nguyên cùng công ty Yamada hợp tác. Cát Vô Ưu và tổng giám đốc Yamada tự mình tham gia hội nghị, thương lượng các điều khoản nội dung.

Vì tránh cho chính mình bị đông cứng, Mạnh Xuân Diễm ngồi sau màn hình LCD, chuyên chú nghe nội dung rồi gõ chữ.

“Sản phẩm của công ty Yamada lấy quảng cáo trên TV và điện ảnh làm trọng điểm tuyên truyền ở ngoài, ngoài ra cũng trưng bày ở những địa điểm tiêu thụ chủ lực của quý công ty...” Ở Đài Loan thực lực của Đằng Nguyên tuyệt đối chiếm ưu thế.

“Đối với năng lực tiêu thụ của quý công ty, tôi tuyệt đối tin tưởng. Đối với anh tôi cũng rất tin tưởng” Yamada Tuấn cũng nói “Tôi tin tưởng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

“Tôi cũng vậy” Cát Vô Ưu đưa ra bản hợp đồng “Nếu tổng giám đốc Yamada không có ý kiến gì nữa, thì mời anh kí tên vào bản hợp đồng này.”

“Được” Yamada Tuấn tiếp nhận hợp đồng, đọc kĩ từng điều khoản, đồng thời nói: Trợ lý Cát, sau này hai nhà chúng ta không chỉ là quan hệ hợp tác. Tôi nghĩ hẳn là tổng giám đốc Đặng Nguyên đã nói với anh?”

“Ý của ngài Yamada là?” Cát Vô Ưu mặt không đổi sắc hỏi lại.

“Em gái tôi...” Yamada Tuấn cũng ngẩng đầu lên, “Vẫn rất ngưỡng mộ anh”

“Tổng giám đốc Yamada, tôi là một người công tư phân minh. Bây giờ vấn đề chúng ta cần bàn là đưa thực phẩm của Yamada vào Đài Loan.” Cát Vô Ưu lạnh nhạt nói.

“Trợ lý Cát có ý kiến với gia thế của Yamada hay là với em gái tôi?” Yamada Tuấn đã xem hết bản hợp đồng, anh rất hài lòng với hợp đồng, nhưng cực kỳ bất mãn với thái độ của Cát Vô Ưu

“Với một người xa lạ, chúng tôi sẽ không tùy tiện kết luận, tin tưởng tổng giám đốc Yamada cũng nghĩ như vậy.”

“Nếu vậy chúng ta hẹn thời gian, cho tôi làm chủ, mời trợ lý Cát dùng cơm được không?” Yamada Tuấn khá vừa lòng với tiền tài quyền thế của tập đoàn Đặng Nguyên, vì thế anh quyết định dùng liên hôn để mở rộng việc buôn bán của gia đình.

Con gái duy nhất của gia tộc Đặng Nguyên đã lập gia đình, chỉ còn lại mỗi Đặng Nguyên Ngự và Cát Vô Ưu. Tính cách Đặng Nguyên Ngự khó nắm bắt, khí phách mười phần. Yamada Tuấn cho rằng Cát Vô Ưu dễ nắm bắt hơn. Anh ta là anh họ của Đặng Nguyên Ngự, sống từ nhỏ ở gia tộc Đặng Nguyên, được mẹ Đặng Nguyên Ngự cưng chiều, ở gia tộc Đặng Nguyên có vai trò rất quan trọng.

“Tổng giám đốc Yamada quá khách sáo, nên để tôi chiêu đãi mới phải.”

“Ai mời cũng được, chỉ cần trợ lý Cát nể mặt.” Yamada Tuấn có ý định ép Cát Vô Ưu đồng ý hứa hẹn.

Cát Vô Ưu mỉm cười: “Nếu như không có vấn đề gì khác, mời tổng giám đốc kí tên vào hợp đồng”.

“Nuốn kí hiệp ước, cũng được, nhưng bữa ăn...”

“Tổng giám đốc hi vọng tôi lẫn lộn giữa việc công và tư à?”

“Điều này....”

“Tin tưởng tổng giám đốc không phải là người công tư lẫn lộn, đúng không?” Cát Vô Ưu cười, phản bác lại đối phương.

“Trợ lý Cát... quả nhiên bất phàm!” dưới cái danh “công tư phân minh” Yamada Tuấn đành phải kí tên vào bản hợp đồng.

Cát Vô Ưu cũng cùng lúc đó đại diện cho công ty Đặng Nguyên kí kết hiệp ước, sau đó đóng dấu công ty. Hiệp ước chia làm 3 bản, mỗi bên giữ 1 bản, 1 bản đưa cho luật sư giữ.

“Trợ lý Cát, về chuyện vừa mới đề cập, tôi sẽ lại liên lạc với tổng của công ty. Hy vọng lần sau chúng ta gặp mặt ở một trường hợp khác”

Đối với ám chỉ của anh ta, Cát Vô Ưu chỉ cười. Hai bên lại khách sáo một phen, mới từ phòng họp tiễn khách.

Yamada Tuấn đi rồi, Cát Vô Ưu mới bắt đầu sửa sang lại tư liệu cùng hợp đồng trong tay, lúc này mới nhìn thấy người vẫn đợi ở góc để làm ghi chép.

Ánh mắt đen như mực tràn đầy hứng thú, Cát Vô Ưu gọi trợ lý.

“Cậu nói với cô Mạnh, nửa tiếng sau kêu cô ấy giao biên bản hội nghị đến văn phòng tôi”. Bàn giao xong, mặc kệ ánh mắt trợ lý thế nào, anh xoay người rời đi.

Toàn bộ quá trình hội nghị dùng tiếng Nhật, cô ấy có thể hiểu được bao nhiêu? Nếu không hiểu, nửa tiếng sau, cô sẽ giao ra cái kiểu biên bản hội nghị gì?

Anh thật sự vô cùng mong đợi.

Nửa tiếng?!

Khi Mạnh Xuân Diễm nghe trợ lý Lâm nói lại, cô hoài nghi mình có bị nghe nhầm không?

Chẳng lẽ anh ta cho rằng mình là thư kí vạn năng sao? Cô chỉ tạm thời được gọi đến để làm ghi chép thôi, ai biết toàn bộ quá trình họ đều nói bằng tiếng Nhật, cho dù là thư kí chuyên nghiệp cũng chưa chắc có thể đảm nhiệm việc này nha? Mà anh ta thật không biết xấu hổ, bảo cô nửa tiếng sau phải nộp biên bản hội nghị. Không có thiên lý!

Đồ cuồng việc, đồ máu lạnh, đồ người máy, đồ gian thương....

Sau khi nghe Lâm trợ lý nói xong, Mạnh Xuân Diễm chừi thăm Cát Vô Ưu một trận. Mười phút còn, cô mới không cam lòng lấy Notebook của mình ra, in biên bản hội nghị, đóng tập rồi lẻ mề đến thang máy.

Mạnh Xuân Diễm đi vào thang máy mới phát hiện vẫn còn quá sớm. Cô cố ý để thang máy đi xuống một lần nữa. Sau đó mới bước vào, thời gian vừa vặn đúng phút thứ ba mươi, thang máy đã dừng ở tầng làm việc của Cát Vô Ưu.

"Tinh", trợ lý Lâm ngẩng đầu lên đã thấy Mạnh Xuân Diễm ôm một xấp tài liệu, bước ra khỏi thang máy.

"Trợ lý Lâm, đây là biên bản hội nghị, phiền anh mang vào cho trợ lý Cát."

"Hả.... Mạnh tiểu thư, không phải cô nên tự đưa cho trợ lý Cát hay sao?" Trợ lý Lâm thăm mển Mạnh Xuân Diễm một năm nhưng chưa dám hành động gì, bây giờ không thể lằng phí bất cứ giây phút nào, mắt luôn chăm chú nhìn cô.

"Không, tôi còn có việc ở tầng dưới. Phiền trợ lý Lâm rồi!" Để cô mang lên cho anh ta sao? Làm ơn, cô không muốn chịu khổ, không muốn vào hầm băng đó để đóng băng mình đâu.

"À, vậy....vậy...." Trợ lý Lâm đang lấp bắp thì máy bộ đàm vang lên.

"Cậu Lâm, biên bản hội nghị đâu?" Giọng nói lạnh lùng của Cát Vô Ưu phát ra từ máy bộ đàm.

"Đã được đưa tới, cô Mạnh đang ở ngoài này." Vừa nghe thấy giọng của cấp trên, trợ lý Lâm liền trở lại bộ dáng khéo léo.

"Bảo cô ấy mang vào đi."

Mạnh Xuân Diễm trừng mắt nhìn ống nghe điện thoại.

Đáng ghét! Sớm biết vậy cô đã nhanh chóng rời khỏi, đỡ phải vào trong biển mình thành băng.

"À...cô Mạnh.... trợ lý Cát mời cô vào" Lâm trợ lý lấp bắp đưa trả lại biên bản cho cô.

"Cảm ơn" Cô chỉ có thể ôm xấp biên bản, tiến vào cửa chính phòng làm việc 'không phải ai cũng được vào' của trợ lý.

Cốc... cốc...cốc...

Gõ cửa, đợi một lát cũng không thấy ai lên tiếng

"Cô Mạnh, cô trực tiếp vào đi." Trợ lý nói

Tầng cuối cùng của phòng làm việc, diện tích rộng 100 mét vuông, bàn làm việc bằng gỗ trắc. Khắp nơi đều là thủy tinh trong suốt, khiến ánh sáng trong phòng rất rõ ràng. Phong cách đơn giản, nội thất hiện đại, lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo. Trên tường treo vài bức tranh tinh xảo. Một bộ sofa trắng đen, một chiếc bàn kiếng thấp, màu đen tuyền. Một bộ bàn ghế làm việc trang nghiêm, trên bàn bày đủ các thiết bị làm việc hiện đại. Nhìn tổng thể cho người ta cảm giác gọn gàng, ngăn nắp, nghiêm túc lạnh lẽo, không thấy một chút hơi thở mềm mại nào.

Vừa vào cửa, Mạnh Xuân Diễm cảm giác đầu tiên là căn phòng có diện tích hơn 100 mét vuông này, quả nhiên giống hầm chứa đá! Ngoại trừ thành ghế salon màu đen, đệm ghế màu trắng trông có vẻ mềm mại và thoải mái. Cô nghĩ nếu mình nằm lên đó có phải sẽ rất thoải mái không?

Cát Vô Ưu ngẩng đầu lên.

Cô đang quan sát phòng làm việc của anh ta với vẻ mặt xem thường, còn anh thì đang quan sát cô.

Từ khi bước chân vào giới kinh doanh đến nay, anh dùng người rất tốt, đều là người có tài. Mắt nhìn người của anh tương đối chuẩn xác. Tuy bây giờ dưới trước của anh ít khi trọng dụng phụ nữ, nhưng mà không có nghĩa là anh kì thị nữ giới. Chẳng qua là do thái độ làm việc của phần đông phái nữ thể hiện ra khiến anh khó có thể tin tưởng họ sẽ làm tốt công việc.

Thế nhưng sự việc xảy ra vào tối thứ 6 tuần trước đã khiến anh có ấn tượng đậm với cô. Hơn nữa anh lại rất hiếu kỳ về người phụ nữ đó.

Trực giác mách bảo cho anh biết, những việc bình thường cô hay làm đều là giả vờ. Nhưng anh thật không hiểu, cô làm vậy có mục đích gì?

"Trợ lý, đây là biên bản ghi chép mà anh cần." Mạnh Xuân Diễm tiến lên, đưa văn bản ra.

"Ừ." Cát Vô Ưu cầm lấy, lật xem tờ đầu tiên.

"Nếu như không có việc gì nữa, tôi xin phép xuống dưới tiếp tục làm việc." Tuân thủ lễ tiết văn phòng, lễ phép với cấp trên, cho nên Mạnh Xuân Diễm chuẩn bị cáo lui.

"Chờ một chút." Cát Vô Ưu miệng nói, mắt vẫn nhìn biên bản.

“Trợ lý còn có phân phó khác sao?” Mạnh Xuân Diễm chuyên nghiệp hỏi.

“Cô sang ngồi bên kia trước đi.”

“Vâng” Mạnh Xuân Diễm buồn bực nhưng cũng rất vui lòng đi thử cảm giác mềm mại của bộ ghế salon kia.

Ủ! Quả nhiên rất mềm mại, rất thoải mái! Đường đường là ghế salon trợ lý Cát ngồi đương nhiên phải thuộc hàng cao cấp. Đáng tiếc nó lại đặt ở trong “phòng băng” này, không thể để cho mọi người hưởng thụ, thật lãng phí công người tạo ra bộ ghế hoàn mĩ như vậy.

Cát Vô Ưu nhìn biên bản hội nghị, càng nhìn càng ngạc nhiên.

Căn cứ theo tiêu chuẩn bộ phận hành chính công ty Đảng Nguyên, chỉ cần là nhân viên nữ làm việc tí mĩ đều được đưa đến phòng hành chính, không cần là chuyên gia.

Mà sau 4 năm, trưởng phòng hành chính nhận xét Mạnh Xuân Diễm là một người nghiêm túc, có trách nhiệm nhưng năng lực bình thường nên vẫn tiếp tục ở phòng hành chính.

Năng lực bình thường?

Đầu tiên có thể trong vòng nửa tiếng, cô ấy đã ghi lại hoàn chỉnh một cuộc giao dịch hoàn toàn bằng tiếng Nhật, và sau đó thì viết lại bằng tiếng Trung. Chẳng những không bỏ sót trọng điểm, mà ngay cả chi tiết cũng viết rất rõ ràng, các mục đều trình bày mạch lạc. Không sai sót một chữ, năng lực công tác như vậy mà gọi là bình thường sao?

Chỉ riêng về điểm ngoại ngữ, cô đã đủ điểm cao nhất để thông qua.

“Cô Mạnh.” Sau khi anh xem hết biên bản, thì ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy cô đang đánh giá ghế salon kia.

“Vâng” Nghe thấy giọng anh ta, cô liền khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

“Biên bản hội nghị này là do một mình cô làm sao?” Cát Vô Ưu hỏi.

“Đúng, có vấn đề gì sao?” Mạnh Xuân Diễm khách khí hỏi, kì thật cô cho rằng, nếu hôm nay anh ta có thể tìm thấy bất cứ sai lầm nào cũng sẽ khiến cô trề mắt nửa tiếng tan sở.

Đối với người luôn tan sở đúng giờ mà nói, thì đó chính là sự trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng.

“Không có.” Quả nhiên anh ta không tìm ra được lỗi sai gì: “Cô làm tốt lắm”

“Cảm ơn” Mạnh Xuân Diễm không khách khí, gật đầu nhận lời khen, “Như vậy, tôi về văn phòng trước.” Nói xong cô chuẩn bị đứng lên.

“Chờ một chút” Cát Vô Ưu gọi cô lại “Cô là nhân viên phòng hành chính sao?”

“Đúng vậy”

“Tại sao hôm nay cô lại ghi biên bản hội nghị?”

“Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên công ty điều động nhân sự, phòng thư kí có chút bận bịu. Cho nên trưởng phòng kêu tôi đến phòng thư kí hỗ trợ.” Sau đó cô ngẫu nhiên bị gọi vào phòng họp ghi chép.

“Cô có ý định đổi phòng ban làm việc không?”

“Không có” Trả lời không chút do dự.

“Vì sao?” anh ta nhú mày

“Tôi thích công tác ở phòng hành chính.” Nguyên nhân quan trọng nhất là cả công ty này, cô không tìm ra nơi nào dễ dãi hơn phòng hành chính.

“Cô không thấy cần phải nỗ lực biểu hiện trong công tác sao?” Khả năng ngoại ngữ cùng năng lực tổ chức của cô ấy, cộng thêm làm việc bình tĩnh, chỉ cần áp dụng đúng, tuyệt đối sẽ có thành tựu lớn hơn.

“Trợ lý thấy biểu hiện công việc của tôi hiện giờ không tốt?” Về mặt của Mạnh Xuân Diễm trở nên u ám, giọng nói có chút mất mát.

“Dĩ nhiên không phải.” Anh ta lập tức phủ nhận. Chính vì biểu hiện quá tốt nên anh ta mới mong cô chuyển đổi công việc.

“Vậy thì tốt rồi” cô thờ phào một hơi “Trợ lý, cảm ơn anh cho tôi cơ hội ghi chép biên bản hội nghị. Hôm nay phòng làm việc có đồng nghiệp mới đến, trưởng phòng bảo tôi mau chóng quay trở lại làm việc. Nếu không có việc gì khác, tôi xin phép trở về làm việc”

Trong giờ làm việc, cô là một nhân viên hết sức nghiêm túc.

Cát Vô Ưu nhìn cô thật sâu, một lát sau mới gật đầu.

“Cô về đi”

“Cảm ơn trợ lý” Sau đó cô nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng cô rời đi vội vàng, khóe môi Cát Vô Ưu khẽ cong lên.

Cô hình như không có ý định đổi bộ phận. Tại sao? Công việc mỗi người mặc dù không giống nhau nhưng nếu có thể phát triển tốt hơn, tin rằng sẽ không có ai từ chối. Cô lại hoàn toàn không nghĩ đến, hơn nữa lại muốn người khác không chú ý đến năng lực làm việc của mình.

Rất xin lỗi, nhưng đã bị anh chú ý đến. Hơn nữa anh lại rất có hứng thú với thái độ trốn tránh của cô.

Mạnh Xuân Diễm, tôi xem cô còn có bao nhiêu năng lực nữa đây?

Từ lầu 30 đi xuống, vừa trở về bàn làm việc của mình, cô lập tức mở máy tính ra, xếp loại các hạng mục ở trên bàn.

“Mạnh Mạnh, cậu nhìn thấy trợ lý rồi sao?” Mỹ Dao vừa thấy cô, lập tức lại hỏi.

“Mỹ Dao, sao cậu vẫn còn ở đây?” Cô ấy không phải đã đến bộ phận nghiệp vụ trình diện rồi sao?

“Tớ nghe nói cậu đi ghi chép biên bản hội nghị hơn nữa còn đích thân đưa cho trợ lý, nên tớ trở về.” bằng không, cô đã sớm đi từ lâu rồi.

“À” . Mạnh Xuân Diễm nhin cười.

Đối với thần tượng, Mỹ Dao thật trung thành, nguyện ý từ bỏ trai đẹp ở bộ phận nghiệp vụ là vì chờ cô quay về, nói một chút chuyện về thần tượng của mình.

“À ờ cái gì, nói nhanh đi. Rốt cuộc cậu có nhìn thấy trợ lý Cát không?” Mỹ Dao thúc giục hỏi.

“Có” Cô gật đầu.

“Anh ấy có đẹp trai không? Có phong độ không? Phòng làm việc của trợ lý như thế nào? Có xa hoa, khí phái không?” Mỹ Dao hỏi liên tiếp một loạt vấn đề.

Mạnh Xuân Diễm suy nghĩ một chút: “Phòng làm việc của trợ lý rất rộng.”

Đùa sao? Một tầng của họ chỉ chứa hai bộ phận, nhưng phòng làm việc của anh ta lại chiếm nguyên một tầng, làm sao lại không rộng được?

“Bên trong thiết kế rất hào hoa, khí phái nói chung là.... rất tốt” Thiết kế vô cùng giản dị kèm theo phong cách lạnh như băng, “Về phần anh ta có đẹp trai hay không thì không phải cậu đã sớm biết hay sao?” Nếu anh ta không đẹp trai làm sao có thể khiến Mỹ Dao hoàn toàn sùng bái như thế kia.

Cô là hội viên hiệp hội trung thực đấy!

“Tớ đương nhiên là biết anh ta rất đẹp trai! Ý của tớ là khi nhìn ở khoảng cách gần có cảm thấy anh ta rất ưu nhã, rất thân thiết hay không?”

Đầu năm nay, khi phụ nữ thích đàn ông luôn phải yêu cầu người ta phải đẹp trai, lễ phép với người khác, lại phải tôn trọng phụ nữ nữa. Về những thành phần đàn ông mà gian xảo, dẻo mồm, gia trưởng, vũ phụ thì đẹp hết sang một bên đi. Đẹp trai cỡ nào cũng vô dụng, cùng lắm thì chỉ là một tên đàn ông lưu manh vô lý mà thôi

“Anh ta ấy à....” Mạnh Xuân Diễm lật tư liệu đang sửa sang xuống, miễn cưỡng chống cằm, cố gắng tưởng tượng lại tình huống ở tầng 30. “Ừ! Anh ta nhìn từ xa với nhìn gần cũng không khác mấy. Chỉ là khi nhìn gần thì có thêm chút cảm giác áp bách, còn có ưu nhã hay không thì tớ không biết.” Cô căn bản là không có thời gian để chứng thực điều này “Nhưng mà tuyệt đối không hề thân thiết.”

“Hả?” Mỹ Dao chớp chớp hai mắt

“Ừ, không sai, anh ta không thân thiết chút nào hết.” Mạnh Xuân Diễm còn gật đầu, nhấn mạnh điểm này “Trên thực tế, ánh mắt anh ta rất sắc bén, giống như muốn nhìn thấu người khác vậy. Đối với công tác anh ta soi mói kỹ lưỡng rất kỹ lưỡng, đầu óc thông minh không giống như người thường. Nói tóm lại khi làm việc cùng anh ta phải hết sức cẩn thận.” Cẩn thận tránh phạm sai lầm, còn nữa cẩn thận tránh bị đồng hóa thành người cuồng công việc.

“Có thật không?” Mỹ Dao nửa tin nửa ngờ, cô không hy vọng từ nay về sau mình không còn người đàn ông lãng mạn để mơ mộng nữa.

“Thật” Mạnh Xuân Diễm nghiêm túc gật đầu “Người đàn ông đẹp trai chưa chắc đã phù hợp để làm người yêu, giống như trợ lý Cát vậy. Anh ta muốn quản lý một công ty lớn như vậy, nếu như không khôn khéo, không bận rộn. Thì sao có thể tạo ra một vùng trời cho sản phẩm nước ngoài tại giới kinh doanh Đài Loan? Nếu không bỏ quá nhiều công sức thì không thể có được thành tựu như vậy.”

Mặc dù không thích người cuồng công việc kia nhưng Mạnh Xuân Diễm cũng không thể phủ nhận anh ta có đóng góp rất lớn đối với kinh tế Đài Loan.

“Cũng đúng” Mỹ Dao có chút thất vọng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý với lời nói của cô “Chẳng qua tớ cảm thấy anh ấy là một người đàn ông tốt.”

“Sao lại nói vậy?”

“Một người đàn ông làm công tác quản lý, bày tỏ cá tính của mình cũng là rất có ý thức trách nhiệm, người như vậy mới là người mà phụ nữ có thể phó thác cả đời.”

“Nhưng mà người đàn ông như vậy thì không thể có một cuộc sống tình thú được.” Tầng 30 đó chính là ví dụ

“Tình thú cũng có thể bồi dưỡng mà!” Cái này còn phải nhờ vào sự cố gắng của người phụ nữ mới có thể cải tạo được.

“Ngộ nhớ anh ta không có tuệ căn ở phương diện này thì sao?” Cải tạo một người là một việc hết sức mệt mỏi.

“Chỉ cần có lòng tin, nghị lực, thì chày sắt cũng có thể mài thành kim thời.” Mỹ Dao bưng bưng khí thế

Mạnh Xuân Diễm nhìn cười nói: “Vây... vây cậu tiếp tục cố gắng, nhất định phải thay mình tìm một người đàn ông tốt nhất.”

“Đó là đương nhiên.” Mỹ Dao đến gần bên tai cô “Tớ nhất định phải thoát khỏi những ngày bị cấp trên nô dịch này.”

Mới nói tới đây người cấp trên trong miệng cô đã xuất hiện rồi.

“Mạnh Mạnh” Trưởng phòng hành chính nhanh chóng đi tới.

“Trưởng phòng” Mạnh Xuân Diễm đứng lên.

“Phòng thư ký gọi đến muốn nhờ em tiếp tục đến hỗ trợ.”

“Hà?” Mạnh Xuân Diễm nháy mắt mấy cái “Nhưng em vừa mới trở lại, hơn nữa công việc của em còn...”

“Những việc này cứ giao cho Mỹ Dao, bây giờ em lập tức đến tầng 29 trình diện.” Trưởng phòng đem công việc của cô chuyển sang cho Mỹ Dao sau đó giục cô nhanh chóng lên tầng 29.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Trưởng phòng nhiệt tình đến mức khác thường đó! Bình thường phòng hành chính hỗ trợ những phòng ban khác làm chút công việc văn thư cũng rất bình thường. Nhưng mà trước đó, trưởng phòng sẽ thao thao bất tuyệt một số việc nào đó. Thế mà hôm nay lại không nói cái gì, hơn nữa còn nóng lòng muốn cô nhanh chóng lên lầu nữa! Thật là kì lạ!

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đồng ý công bố.

Ừ thì cô đến trợ giúp ban thư ký cũng là bình thường, nhưng mà thay thế ban thư ký đi cùng trợ lý Lâm theo phụ việc bên cạnh trợ lý Cát, giúp trợ lý Lâm xử lý những tài liệu khẩn cấp chính là không bình thường.

Lệnh vừa truyền xuống, căn bản là trợ lý Cát thông qua trợ lý Lâm truyền lời xuống phòng ban thư ký, sau đó truyền sang tai trưởng phòng. Chả trách trưởng phòng dám nói năng, vội vàng đẩy cô đi vì sợ làm chậm trễ thời gian của cô, muốn mau chóng bàn giao cô đến ban thư ký.

Trực giác mách bảo cho Mạnh Xuân Diễm biết——là trợ lý Cát cố ý nhắm vào cô!

Anh ta. Rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Ở bên ngoài phòng làm việc của trợ lý Cát, là chỗ làm việc của trợ lý Lâm, kiểu bàn làm việc hình chữ L, phía trên bày đủ các tài liệu và dụng cụ để cậu thuận tiện lấy. Bây giờ, nơi này được người ta đặt thêm một chiếc bàn làm việc mới, trên bàn được lắp ráp đầy đủ có thiết bị thông tin. Ai nhìn qua cũng rất dễ thấy nó vừa mới dọn lên, sau đó là một chiếc ghế nệm trắng. Tất cả đều đã chuẩn bị cho một người sắp đến.

Vừa lên lầu ba mươi, Mạnh Xuân Diễm lập tức bị trợ lý Lâm kéo tới ngồi chỗ trống đó.

"Chỗ này dành cho phụ tá mới dùng à?" Cô lo lắng hỏi.

"Là để cho cô dùng đấy." Trợ lý Lâm cười trả lời.

"Cho. Tôi! ?" Mạnh Xuân Diễm thiếu chút hôn mê bất tỉnh. "Trợ lý Lâm, tôi chỉ đến giúp ban thư ký một tay, anh đừng lấy tôi làm trò đùa." Trò đùa này không có vui chút nào!

Nếu như chỉ là công việc tạm thời, sẽ không đặc biệt chuẩn bị một cái bàn làm việc, tình hình như thế. Khiến cô cảm thấy lo lắng, dường như sắp có một trận phong ba sắp đổ đến.

"Đây là việc trợ lý giao phó, mà tôi không thể làm được. Cho nên mới phiền cô đến đây giúp một chút, vì thế đã nhờ người chuẩn bị một bộ bàn ghế dành riêng cho cô."

"Không! Không cần phiền toái như vậy đâu! Tôi có thể mang về bộ phận hành chính rồi làm, hoặc mang đến ban thư ký cũng được." Cô tròn to mắt lên, xem ra không phải giống như được yêu mà sợ —— trên thực tế, căn bản là hoảng sợ!

Cô không muốn ở chỗ này đâu!

"Đừng có ngại, những thứ này rất cần thiết, công việc trợ lý. nó. rất nhiều!" Trợ lý Lâm lấy kinh nghiệm từng trải ra nói.

"Rất rất. nhiều?" Sấm sét vang âm bên tai cô.

"Thật ra thì, trước khi tôi đến, trợ lý Cát đã thay đổi hết năm người phụ tá. Năm người đó đều bởi vì quá bận rộn nên phải xuống nằm bệnh viện truyền dịch, sau đó điều sang nơi khác. Tôi là người thứ sáu."

Một năm "tiêu hao" hơn một trợ lý, người này cũng thật quá đáng sợ!!

"Vậy. Anh đã theo trợ lý được bao lâu rồi?" Mạnh Xuân Diễm cẩn thận hỏi.

"Tám tháng."

"Tám tháng?" Nhìn dáng vẻ tái nhợt của trợ lý Lâm, quãng thâm dưới hai mắt rất đậm, ngay cả kính đeo mắt cũng không che giấu được, làm sao có thể tiếp tục chịu thêm bốn tháng sắp tới nữa?

"Nhưng mà công việc của trợ lý càng ngày càng nhiều. Tôi thật sự không thể ứng phó hết được, cho nên có thể sẽ điều thêm một người lên. Bây giờ chỉ là tạm thời. Chờ thêm nửa năm nữa, sau khi kết thúc kế hoạch vận chuyển buôn bán. Trợ lý mới có thể quyết định có điều thêm một người nữa hay không." Trợ lý Lâm giải thích.

Mạnh Xuân Diễm cố gắng đè nén cơn kích động trong lòng.

Tóm lại, cũng bị điều lên rồi, cô muốn phản đối cũng không được, không thể làm gì khác hơn đành làm thôi.

Hi vọng trợ lý Cát biết khống chế cho tốt, đừng khiến cô trễ giờ tan sở, nếu không. Hừ hừ!

Đang trong lúc trợ lý Lâm giải thích cho cô mọi thứ về bàn làm việc mới, thì cánh cửa phòng trợ lý Cát mở ra. Cát Vô Ưu bước ra, đem một phần tài liệu giao cho cô.

"Phiên dịch nội dung hiệp ước theo tiếng Nhật, sau hai tiếng thì gửi vào email."

Nhẹ nhàng giao công việc, hơn nữa lại là tài liệu khẩn cấp. Mạnh Xuân Diễm đứng sững tại chỗ, xem chút nữa ngã xuống.

"Trợ lý Lâm, cậu cũng đi làm việc của mình đi. Đừng quên trước lúc tan sở phải đem tư liệu chỉnh lý về Euclid đến." Thuận miệng nói một câu, lập tức khiến sắc mặt trợ lý Lâm trắng nhợt. Cậu vội vàng trở về chỗ ngồi của mình, không nói thêm một câu nữa.

"Cô định đứng ngây ra đó đến khi nào?" Vừa quay đầu lại, nhìn thấy Mạnh Xuân Diễm còn đứng sững tại chỗ, Cát Vô Ưu mở miệng.

Cô lập tức trở hồi hồn. "Trợ lý Cát, anh xác định giao loại tài liệu khẩn cấp này để cho tôi sao? Tôi chỉ là một nhân viên hành chính nho nhỏ thôi đó!" Cô liếc mắt nhìn tài liệu trên tay, đây chính là tài liệu cơ mật của tổng giám đốc công ty Đăng Nguyên. Mạnh Xuân Diễm không thể không hỏi lại.

"Có vấn đề gì sao?"

"Trợ lý, nếu như tôi nhớ không lầm, anh lớn lên tại Nhật Bản. Nếu như muốn báo cáo đến tổng giám đốc, sao anh không dùng tiếng Nhật gửi cho nhanh, lại còn tiết kiệm rất nhiều thời gian. Tôi không hiểu tại sao anh lại cố ý viết thành tiếng Trung, rồi kêu tôi đến phiên dịch?" Cô không phải là phiên dịch viên, sao lại bảo cô làm những chuyện như vậy?

"Biên bản hội nghị buổi sáng cô làm rất khá, mấy ngày nay nghe đối thoại cũng có thể trình bày cặn kẽ như vậy. Tôi tin tưởng chút công việc phiên dịch này sẽ không làm khó được cô."

"Trợ lý coi trọng tôi quá. Nếu như tôi có thể làm được như vậy, sao có thể chỉ mãi ngồi ở bộ phận hành chính?" Mạnh Xuân Diễm cười vô tội.

Đùa à, chỉ bằng một phần biên bản hội nghị mà đã muốn bắt đầu nô dịch cô rồi. Anh ta không cảm thấy thật quá đáng hay sao?

"Thật sao?" Anh nhếch mày, ánh mắt bí ẩn nhìn chòng chọc cô, thấy cô đang bắt đầu sợ hãi.

"Trợ lý, như vậy đi, tôi xuống ban thư ký giúp làm chút việc vặt. Nhờ các cô ấy cử một người đến giúp anh. Tôi tin bọn họ sẽ nhất định rất thích thú, và nhất định sẽ làm anh hài lòng." Chỉ bằng ba chữ "Cát Vô Ưu", cam đoan sẽ có người tự nguyện lên đây làm trâu làm ngựa.

Vừa nghĩ liền lập tức đi làm, cô đặt tài liệu lên bàn, cô lập tức muốn đi nhấn nút thang máy.

"Tôi đã nói cho phép cô rồi đi hay sao?" Anh kéo tay cô lại.

"Ách. Trợ lý?" Mạnh Xuân Diễm quay đầu lại, nhú mắt nhìn anh.

Đây có phải là quá rối tình dục không. ?

"Xem như không hiểu được, thì cô lấy từ điển tiếng Trung, từ điển Trung Nhật, từ điển vay mượn nước ngoài, phần mềm phiên dịch ra xem. Nội trong ngày hôm nay mà không có mail gửi đi, cô đừng hòng tan sở đúng giờ." Nói xong, Cát Vô Ưu thả tay cô ra, quay lại phòng làm việc của mình.

Mạnh Xuân Diễm chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn theo bóng lưng của anh.

Cô dám dùng toàn bộ tài sản để đánh cuộc, Cát Vô Ưu tuyệt đối đang muốn gây phiền phức cho cô. Nhưng mà cô lại không có đắc tội đến anh, hơn nữa anh lại là người bạn rợn nữa. Làm sao lại có thể rãnh rỗi đi gây rối cô?

Anh ta là cấp trên, anh ta muốn đập phá, cô ngoại trừ ứng phó ra, còn có đường cự tuyệt sao? Haizz.

Thôi không sao, trên có chính sách, dưới có đối sách. Bắt đầu từ giờ đến lúc tan sở, ngoại trừ thời gian ăn cơm, tổng cộng có bốn tiếng. So với thời gian hai tiếng mà anh quy định cũng còn rất nhiều. Cô quyết định đi ăn cơm trước, sau đó sẽ trở lại phiên dịch thứ này.

Thời gian vừa vặn, trước khi đến năm giờ, cô đã thuận lợi gửi thư đi.

"Trợ lý Lâm, tôi đã gửi mail rồi. Làm phiền anh giúp tôi giao bản thảo này lại cho trợ lý. Tôi tan sở trước, hẹn gặp lại."

4h58p, cô đã ở trong thang máy xuống lâu, đến tầng lâu của bộ phận hành chính vừa đúng năm giờ. Cô tra thẻ đục lỗ tan việc rồi đi về nhà.

Ngày thứ nhất, Mạnh Xuân Diễm đã nhẹ nhõm vượt qua bài kiểm tra.

Cô tan sở đúng giờ, khiến Cát Vô Ưu càng thêm ấn tượng. Cô gái này hình như quên mất hiện giờ anh là cấp trên của cô. Cô ấy dám tự tiện trở về dưới mắt của cấp trên. Quả thật quá to gan!

"Sao cô không đến báo cáo tôi một tiếng liền tự ý đi về, gan cô to lắm hả?" Vừa rạng sáng ngày thứ hai, anh gọi cô lên giải thích.

"Nào có? Lá gan của tôi rất nhỏ!" Dạo này cô rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ đi chơi đêm ở bên ngoài, luôn về nhà sớm. Nếu đi về trễ không cẩn thận bị mắng già kia hù chết thì sao?

"Trợ lý, chiều hôm qua lúc 4 giờ. Anh nói chúng tôi không được làm phiền anh đúng không?" Cô bắt đầu tranh luận, chứng minh mình là một nhân viên rất nghiêm túc, có trách nhiệm.

"Vậy thì sao?"

"Cho nên tôi đã tuân theo yêu cầu của anh, không dám vì chút chuyện nhỏ này mà quấy rầy anh. Hơn nữa công việc anh giao cho tôi, tôi đã hoàn thành đúng không?"

"Cô đã hoàn thành."

"Anh cũng đã nói, nếu tôi không gửi mail đi thì không được tan sở. Cho nên, sau khi tôi gửi mail đi tôi mới tan sở. Không hề làm trái yêu cầu của anh. Vậy tôi có làm gì sai sao?" Sự thật chứng minh, cô là một nhân viên vô cùng ngoan ngoãn và nghe lời!

Cát Vô Ưu không cách nào phản bác được lời của cô..., chỉ dùng một đôi mắt sâu sắc nhìn thẳng vào mắt cô.

Mạnh Xuân Diễm cũng không hề chột dạ mặc cho anh nhìn. Sao nào? So mắt ai to hơn sao? Cô không tin anh có thể gán được tội danh gì cho cô.

Vậy mà, Cát Vô Ưu đột nhiên lại cười, khiến cô hoảng sợ, thiếu chút rớt tim ra.

"Lý do của cô thật không ít."

"Không phải tôi viện cớ tìm lý do, mà là dựa tình hình thực tế mà nói." Cô vỗ ngực, không quên ném cho anh ánh mắt oán trách.

Làm ơn đi! Đàn ông lạnh lùng nên có bộ dáng của người lạnh lùng, đừng đột nhiên cười với người khác như vậy? Trông đáng sợ lắm!

"Nếu vậy, công việc hôm nay của cô là giúp trợ lý Lâm thống kê việc tài liệu của việc vận chuyển buôn bán trong quý đầu tiên. Không thành vấn đề chứ?"

"Cho dù có, có lẽ anh cũng sẽ không chấp nhận!" Mạnh Xuân Diễm buồn bã nghĩa anh một cái.

Thống kê tài liệu của việc vận chuyển buôn bán trong quý đầu tiên sao? Đại ca à, rốt cuộc anh có biết có bao nhiêu không vậy? Một phần của công ty Đăng Nguyên, các công ty ở dưới chi nhánh và công ty con có bao nhiêu không? Phải thống kê hết các tài liệu được đưa tới sao làm hết trong một ngày được?

"Tôi chỉ xem kết quả, không chấp nhận bất kỳ lý do gì." Anh lộ hàm răng trắng muốt, trông rất gian xảo.

Biết thế nào cũng vậy!

"Vâng, tôi xin phép ra ngoài làm việc."

Cô uể oải rời khỏi phòng làm việc của trợ lý. Mạnh Xuân Diễm buồn bã theo sát Trợ lý Lâm lấy ra một chồng báo cáo của tất cả công ty về việc vận chuyển buôn bán trong quý đầu tiên. Không ngờ, ngay cả chút việc phân tích trợ lý Lâm cũng chưa có làm.

Xem, bây giờ cô vừa mới ngồi xuống, trợ lý Lâm lại bị gọi vào phòng làm việc của trợ lý Cát. Tám chín phần, anh ta lại có một đồng việc yêu cầu trợ lý Lâm phải hoàn thành trong ngày hôm nay. Chỉ chốc lát sau, cô thấy sắc mặt trợ lý Lâm như gặp địch lớn đến nơi, cậu ta bắt đầu cầm điện thoại bấm liên tục.

"Alo, vâng, tôi muốn đặt một vé máy bay khứ hồi từ Đài Bắc đến Hongkong. Giờ khởi hành là 11 giờ, giờ đến nơi là 5 giờ chiều. Ừ, được, cảm ơn."

Cúp điện thoại, anh lại gọi đến Hongkong ——

"Alo, là chi nhánh công ty Hongkong phải không? Vâng tôi là trợ lý Lâm thuộc công ty bên Đài Loan, mười một giờ trưa nay trợ lý Cát sẽ đáp máy bay đến Hongkong. Làm phiền các anh kêu người ra sân bay đón, và chuẩn bị đầy đủ tư liệu để gặp Đồng sự trưởng Lâm. Sau khi hồi đàm xong trợ lý sẽ trở lại Đài Loan, báo cáo đến Tổng Công Ty. Đúng, làm phiền các anh."

Sau đó là phòng bảo vệ dưới lầu——

"Mười một giờ trưa nay, trợ lý sẽ đáp máy bay đến Hongkong, anh bảo tài xế lập tức chuẩn bị xe."

Chỉ chốc lát sau, Cát Vô Ưu bước ra, nhìn về cô một cái rồi đi nhanh về phía thang máy. Trợ lý Lâm vội vàng đuổi theo.

"Trợ lý, tôi đã liên lạc được bên Hongkong, tài xế cũng đã đợi ở dưới lầu. Ngoài ra, còn buổi tiệc sinh nhật của tổng giám đốc Cao vào bây giờ rồi tối nay."

"Cậu thay tôi tặng quà và thăm hỏi." Ý tứ chính là anh không đi.

"Vâng. Như vậy lịch hẹn với tổng giám đốc Cao lúc ba giờ chiều nay, sẽ được dời sáng ba giờ chiều mai."

"Hủy bỏ."

"Dạ?"

"Nếu như hợp đồng có vấn đề, mời tổng giám đốc Cao trực tiếp liên lạc với trưởng phòng Khai Thác. Còn tiệc tùng của các tư nhân khác, đều từ chối khéo léo." Thang máy tới, anh đi vào.

"Vâng, nhưng còn ——" Lối còn chưa dứt, cửa thang máy đã đóng lại. Trợ lý Lâm chỉ có thể nhìn thang máy than thở, gương mặt đau khổ trở lại chỗ ngồi.

"Trợ lý Lâm, anh ổn chứ?" Thật ra thì cô cũng không thích nhiều chuyện, nhưng nhìn đồng nghiệp như vậy. Cô vẫn nên thăm hỏi một chút.

"Cũng ổn."

"Chẳng phải việc trợ lý giao phó, anh đều xử lý xong rồi sao?"

"Xử lý xong?" Trợ lý Lâm mặt mày mờ mịt."Làm sao có thể!" Hồi hồn lại, cậu lấy một tờ chi chít chữ ghi rõ các công việc yêu cầu ra."Đây mới là việc trợ lý giao phó, căn bản tôi còn chưa có làm."

Mạnh Xuân Diễm tò mò cầm lấy nhìn thử.

"Ừ." Dự toán về Daihatsu, báo cáo nghiên cứu thị trường trong tháng Ba, kế hoạch TECO, chiến lược tài chính của các ngân hàng, thời gian gấp

mặt tổng giám đốc của công ty bên EU, phân tích hợp đồng mới, văn kiện về việc thu mua nguyên liệu.

"Những thứ này đều phải hoàn thành trong hôm nay sao?"

"Ừ." Trợ lý Lâm gật đầu.

"Anh làm hết sao?"

"Chỉ có thể tận lực, nếu không khi trợ lý từ Hongkong trở về, nhất định lại có thêm việc khác, cho nên ta phải nhanh chóng xử lý."

Thì ra, trợ lý không có ở đây cũng không phải là chuyện tốt.

"Cô Mạnh, cô cũng mau chóng xử lý công việc trợ lý đã giao phó đi. Trợ lý không thích cấp dưới của mình làm chậm trễ công việc." Tuy. cậu rất muốn nói thêm mấy câu với cô, nhưng nghĩ đến đồng công việc trong tay. Trợ lý Lâm cũng không dám đục nước béo cò, vẫn là nhanh chóng hoàn thành công việc trợ lý giao tốt hơn!

Nghĩ tới công việc của mình, Mạnh Xuân Diễm cảm thương cho chính mình, cô thở dài than thở.

Người đàn ông này uống lộn thứ thuốc gì, tại sao lại chú ý tới loài cò đại như cô? Anh ta rõ ràng rất ghét người không có năng lực mà!

Tiếp tục như vậy nữa, mơ ước "thanh nhân đến về hưu" của cô, nhất định sẽ bị anh đánh nát .

Đúng tám giờ Cát Vô Ưu đã trở lại công ty thì thấy trong phòng làm việc của phụ tá, chỉ còn mỗi trợ lý Lâm còn bận rộn, mà cô. Chẳng lẽ đã sớm tan sở sao?

"Trợ lý, anh đã về!"

"Cô ấy đâu?" Anh trực tiếp hỏi.

"Cô Mạnh sao?" Phụ tá ngần ra, sau đó vội vàng lấy bảng thống kê về các tài liệu của việc vận chuyển buôn bán trong quý đầu tiên ."Đây là thứ cô Mạnh nhờ tôi đưa cho trợ lý ."

Cát Vô Ưu đưa tay cầm lấy, mở ra xem thử.

Từ số liệu thống kê giá nguyên liệu, doanh thu của thực phẩm, các lô hàng điện tử, chi phí cần sử dụng, thống kê đơn đặt hàng, thống kê số lần giao hàng..... cho đến bảng phân tích cổ phiếu đều đầy đủ, tổng cộng có mười tám biểu đồ thống kê, con số đưa vào rất rõ ràng, khiến cho người đọc nhìn qua liền hiểu ngay.

"Cô ấy tan sở khi nào?"

"Năm giờ." Trợ lý Lâm trả lời.

Cát Vô Ưu không khỏi kinh ngạc.

Thành thật mà nói, hôm nay giao công việc này cho cô, là anh cố ý làm khó cô. Thống kê tất cả các mục vận chuyển buôn bán của công ty Đảng Nguyên, sao cô có thể làm xong trong một ngày?

Không ngờ, cô lại hoàn thành!

Nhớ đến vẻ mặt ai oán của cô vào buổi sáng, Cát Vô Ưu cong môi cười nhạt, xác nhận suy đoán trong lòng.

Cô quả nhiên là thâm tàng bất lộ.

"Hơn nữa. hà trợ lý?" Trợ lý Lâm lần đầu tiên nhìn thấy Cát Vô Ưu cười, cậu giật mình hoảng hốt.

Trợ lý. Thì ra cũng biết cười ư!

"Trợ lý Lâm, cậu có muốn về lại ban trợ lý không?" Cát Vô Ưu cười hỏi.

Trợ lý Lâm vốn là nhân viên trong ban trợ lý, năm ngoái bởi vì phụ tá trợ lý trước vì lao lực mà phải nhập viện, yêu cầu được chuyển sang nơi khác. Cho nên, cậu mới bị điều lên. Có thể suy ra, nếu tiếp tục như thế, chẳng mấy chốc sẽ đến phiên cậu vào bệnh viện.

"Muốn." Trợ lý Lâm lập tức gật đầu.

Mặc dù ở bên cạnh trợ lý có thể học hỏi rất nhiều việc, tiền lương cũng cao. Nhưng muốn kiếm nhiều tiền cũng phải mạng để xài. Với tình trạng thỉnh thoảng cậu bị loét dạ dày mà nhìn. Vẫn là bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn!

"Nếu vậy cậu cố gắng chịu khó thêm ba ngày. Tuần sau cậu xuống ban trợ lý, đánh văn bản điều động nhân sự, tuyển thêm cho tôi một số, sau đó đưa

đến bộ phận nhân sự công bố."

"Dạ, cảm ơn trợ lý." Trợ lý Lâm vừa nghe, thiếu chút nữa mà nhảy cẫng lên.

"Không cần phải khách khí, cảm tài liệu bên Hongkong đã gửi đến vào phòng tôi." Cát Vô Ưu cầm bản thống kê của Mạnh Xuân Diễm, trở về trong phòng làm việc chuẩn bị tiếp tục chiến đấu.

"Vâng" Nghe được cậu có thể rời khỏi phòng làm việc của trợ lý, Trợ lý Lâm bùng bùng khí thế, chỉ là."Trợ lý, nếu tôi quay về, vậy công việc bên này thì sao?"

"Trước cứ giao cho cô Mạnh!"

"Hả?"

Giao cho Mạnh Xuân Diễm! ?

"Ba ngày nay, trước tiên cậu nói cho cô ấy biết những chuyện cần làm mỗi ngày, giao cho cô sắp xếp lịch làm việc. Cậu chỉ cần hoàn thành phân nửa chuyện của mình là được rồi." Cát Vô Ưu nói.

"Trợ lý, nhưng. Giao cho cô Mạnh."

"Sao vậy? Cậu có vấn đề à?" Cát Vô Ưu nhún mày.

"À. Không có."

Trợ lý luôn luôn không tin tưởng vào năng lực làm việc của phụ nữ. Nhưng sao bây giờ anh ta lại tin tưởng năng lực làm phụ tá của cô Mạnh, ách. có phải là ảo giác không?

Trợ lý chán ghét phụ nữ nhất, không thể nào mới hai ngày liền thay đổi. Ủ, nhất định là cậu bị ảo giác rồi!

Chuyện gì đã xảy ra?

Mạnh Xuân Diễm sững sờ nhìn trợ lý Lâm giao công việc của cậu ta cho cô, còn bảo cô lên lịch sắp xếp lịch làm việc của Cát Vô Ưu.

". Những thứ này là chuyện cần làm mỗi ngày, sau đó quan trọng nhất là sắp xếp lịch làm việc. Phong cách hành sự trước giờ của trợ lý không thích lễ mà lễ mà. Cho nên việc sắp xếp lịch làm việc tuyệt đối không thể quá lỏng. Khi trợ lý có việc gấp, cô phải nghĩ cách gạt các phần sắp xếp kia ra."

"Từ từ, từ từ đã!" Mạnh Xuân Diễm hô ngừng. "Trợ lý Lâm, những thứ này không phải là việc của anh sao?"

"Bắt đầu từ bây giờ liền chuyển sang thành chuyện của cô." Trợ lý Lâm nói cho cô biết.

"Nhưng mà tôi chẳng qua đến giúp đỡ tạm thời thôi." Tại sao lại như vậy! ?

"Đúng vậy, thế nhưng đây là việc trợ lý giao phó." Trợ lý Lâm cười he he trả lời. "Hơn nữa, bắt đầu tuần sau, tôi sẽ quay về ban trợ lý rồi!"

Trời, nổ, sấm, sét!! Âm âm!

"Anh quay về ban trợ lý, như vậy ai sẽ lên thay vị trí phụ tá trợ lý?" Cô hỏi vội.

"Tôi cũng không biết, trợ lý chưa đề cập tới. Chẳng qua, tôi cảm thấy rất có thể người đó là cô."

Tuy Mạnh Xuân Diễm là đối tượng trợ lý Lâm thầm mến một năm. Nhưng chỉ là thầm mến thôi! Đứng nhìn xa xa là được rồi, với lại nhìn mấy bạn đồng nghiệp chung quanh, đến giờ vẫn chưa có một ai theo đuổi được Mạnh Xuân Diễm. Trợ lý Lâm không có dũng khí biến suy nghĩ thành hành động, cậu quyết định âm thầm thương thức là được rồi.

"Tôi?" Mạnh Xuân Diễm tròn to mắt.

"Ngày hôm qua tôi nhìn thấy trợ lý cười. Anh nhìn bản thống kê của cô mà cười. Cho nên tôi đoán, nhất định trợ lý rất tán thưởng năng lực công tác của cô." Thành thật mà nói, cậu cũng rất bội phục cô ở chỗ này.

Tuy cô Mạnh vào công ty làm được bốn năm, nhưng đều luôn ở tại bộ phận hành chính, chưa bao giờ điều đến những ngành khác. Nhưng cô lại có thể thống kê tất cả theo dạng biểu đồ trong một thời gian ngắn, hơn nữa không hề sai sót gì.

Muốn làm biểu đồ thống kê, trước tiên phải xem toàn bộ tài liệu mới có thể làm được. Cho cậu thúc ngựa chạy nước đại cũng phải mất gần một tuần lễ, nhưng. Cô ấy lại có thể hoàn thành xuất sắc trong vòng một ngày, khó trách trợ lý tán thưởng cô ấy.

"Trợ lý Lâm, trợ lý có nói muốn điều tôi lên không?"

"Không có." Trợ lý Lâm cười trừ. "Là tôi tự đoán."

"Ồ." Đột nhiên, Mạnh Xuân Diễm có trực giác, cô sắp gặp họa lớn.

Cô chỉ không muốn làm thêm giờ, cho nên mới cố gắng làm hết mọi việc anh giao trước lúc tan sở. Chẳng lẽ, như vậy đã khiến anh nghĩ rằng cô có bản lĩnh cao siêu sao?

Ngàn, vạn, đừng, như, thế!

"Cô Mạnh, mời vào." Đang nghĩ ngợi, bộ đàm trên bàn của cô đang vang lên.

Mạnh Xuân Diễm trừng mắt nhìn vào bộ đàm, sau đó ngẩng đầu, đưa mắt hỏi trợ lý Lâm.

"À, đó là bộ đàm mà trợ lý đã kêu người đến chuẩn bị cho cô vào tối qua."

Từng lời giải thích của trợ lý Lâm nhưng những nhát búa sấm sét nện vào trên đầu cô.

--- Edit by Mía Leo . ĐDLQĐ ---

Mặc dù không cam lòng, Mạnh Xuân Diễm vẫn phải vào phòng làm việc của trợ lý, ai bảo bây giờ Cát Vô Ưu là cấp trên của cô!

Nhưng mà lòng cô không hề vui vẻ chút nào!

"Trợ lý có việc gì cần phân phó?" Cô không muốn ở lại chỗ này chút nào, không muốn bị coi trọng

"Lịch làm việc của tôi đâu?"

"Ở chỗ này." Cô cầm laptop trợ lý Lâm mới vừa giao cho cô, còn nguyên đưa cho anh.

"Cô không sửa đổi gì cả à?" Cát Vô Ưu kinh ngạc.

"Lịch làm việc này mới đến tay tôi cách đây hai phút trước, trợ lý bảo sửa đổi làm sao?"

Cát Vô Ưu trả lịch làm việc lại cho cô. "Mười phút, đủ cho cô sắp xếp xong không?"

"Dĩ nhiên không đủ." Mạnh Xuân Diễm thể hiện nghiêm túc, thật ra ở trong lòng đã le lưỡi trêu chọc anh. "Để làm việc này, ít nhất phải hết một buổi sáng."

"Tại sao phải lâu như vậy?"

"Bởi vì trợ lý Lâm còn phải giải thích cho tôi biết những người này là ai, làm những việc gì? Sau đó còn nhờ trợ lý nói cho tôi biết những chuyện quan trọng, những chuyện có thể đợi, sau xử lý hết lại có lẽ sẽ tốn rất nhiều thời gian. Khi đó tôi mới có thể bắt đầu an bài." Chờ tổ hợp sắp xếp xong, có lẽ đã hết một buổi sáng.

"Với năng lực của cô, chút việc xếp lịch làm việc nho nhỏ này cũng cần tốn nhiều thời gian như vậy?"

"Tôi nào có năng lực gì. Trợ lý quá xem trọng tôi rồi."

Công việc hai ngày trước, quả nhiên là đang thử dò xét cô. Cát Vô Ưu xảo trá!

"Nếu như tôi nói, tôi muốn có lịch công việc hôm nay vào mười phút sau thì sao?" Cát Vô Ưu cố tình gây khó khăn.

"Tôi biết rồi." Mạnh Xuân Diễm gật đầu một cái. "Như vậy, cho phép tôi ra ngoài làm việc."

"Được, vậy cô đi đi." Anh gật đầu một cái, nhìn Mạnh Xuân Diễm cầm lịch làm việc, xoay người rời khỏi phòng làm việc của anh. Anh bắt đầu mong đợi.

Mười phút sau, cô sẽ đưa cho anh lịch làm việc như thế nào đây?

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Mười phút sau, cô cảm lịch làm việc trở lại. Chỗ thay đổi duy nhất chỉ là thời gian buổi trưa, sắp xếp bữa tiệc hôm qua anh hủy bỏ vào.

"Đây chính là kết quả sau mười phút sắp xếp của cô?"

"Đúng vậy." Cô gật đầu.

Cát Vô Ưu nhìn ánh mắt khiêu khích của cô, mở miệng bình luận:

"Đầu tiên, cô tự ý thêm nhiều cuộc hẹn. Hôm qua, tôi đã nói với trợ lý Lâm là ‘trực tiếp hủy bỏ’. Tiếp tục, trước 10h sáng tôi không thể tổ chức buổi họp được, vì vậy buổi báo cáo của bộ phận kế toán phải chuyển thời gian. Ngoài ra, một cuộc họp tiến hành lâu nhất cũng không được quá hai tiếng, thế nên nghiệp vụ vào buổi chiều thì phải giảm lược."

Buổi trưa là thời gian tốt có thể hẹn ăn tiệc, nhưng hôm nay thì không cần. Tôi sẽ mở cuộc họp video với chi nhánh bên Hongkong. Vì thế cô phải giúp tôi chuẩn bị hộp cơm trưa đến văn phòng làm việc. Một giờ rưỡi chiều nay, đồng sự trưởng Lâm sẽ đến gặp. Mục đích chủ yếu là cái gì cô nên chú thích rõ, chứ không phải viết như đếm số lần hẹn gặp mặt. Bình thường các bữa tiệc mời sau năm giờ đều là dự dõ ký kết hợp đồng, thỉnh thoảng thì chiêu đãi khách hàng, mời mọc những tư nhân khác. Cô đều phải từ chối khéo hết, vì lúc đó tôi đang ở lại công ty làm thêm giờ. Hy vọng cô nhớ kỹ những điều trên, mau chóng sửa chữa lại lịch làm việc cho tốt."

Mệnh lệnh liên tục đưa tới, Mạnh Xuân Diễm nghe mà sững sờ.

"Trợ lý, đây chính là chuyện của phụ tá trợ lý làm đúng không?"

"Đúng vậy." Anh gật đầu.

"Tôi không phải là phụ tá của anh đúng không?"

"Bắt đầu từ bây giờ, cô là..."

"Tôi không phải!" Mạnh Xuân Diễm khẽ gọi. "Tôi muốn trở về phòng hành chính."

"Sau khi trợ lý Lâm điều sang nơi khác, cô chính là người tiếp theo được thay vào. Cô Mạnh Xuân Diễm, nhân viên của phòng hành chính, được điều đến phòng làm việc trợ lý."

"Tôi từ chối."

"Cô không có quyền từ chối."

Cô trợn to mắt. "Anh anh anh. thật ác bá. Sao có thể ý thể mình là cấp trên mà chèn ép cấp dưới như vậy? Chẳng phải công ty chúng ta luôn chủ trương tôn trọng ý kiến của cá nhân sao?"

"Nhân viên làm việc trong công ty, trừ ý kiến của cá nhân, thì có trường hợp xem xét năng lực của nhân viên. Hi vọng mỗi nhân viên đều có thể phát huy hết toàn bộ sở trường, khiêu chiến đến cực hạn của bản thân, đồng thời khai phá tiềm năng của chính mình." Cát Vô Ưu nhìn cô, "Đề cô ở mãi phòng hành chính thật rất phí phạm."

"Tôi không cảm thấy phí phạm, mà tự do phát triển, làm việc vui vẻ."

"Nhưng mà, trong suốt hai ngày qua, khi cô làm việc ở đây. Không phải cô vẫn tự do phát triển, làm việc vui vẻ phải sao?" Cát Vô Ưu tiếp tục nói.

"Nào có?"

"Nếu như không làm việc vui vẻ, sao cô có thể mỗi ngày đều tan sở đúng năm giờ?"

"Đã đến giờ tan việc rồi, đương nhiên tôi phải trở về nhà chứ!" Trong nhà có chiếc giường mềm mại áp áp, sao có thể so với phòng lạnh việc lạnh lẽo này.

"Như vậy chứng tỏ công việc ở nơi này không hề làm khó đến cô. Nếu không sao cô có thể an tâm mà tan sở được?"

"Đương nhiên." Có thể.

Cô không cần quan tâm công việc đã hoàn thành hay không, chẳng qua nói như vậy thì không thích hợp trong lúc trao đổi với cấp trên.

"Hả?" Anh nhú mày ra vẻ khó hiểu.

"Tóm lại, tôi không muốn điều lên, chỉ muốn làm việc tại phòng hành chính. Xin trợ lý không nên làm khó tôi." Ân nói khép nép như vậy có hiệu quả hay không?

Cát Vô Ưu nhíu mày. Tranh cãi không, cô liền đổi chiều lấy nhu đầu cương sao? Không biết cô ấy còn bao nhiêu mưu kế có thể dùng nữa đây?

"Để cho cô thẳng thừng, làm chuyện hợp với khả năng của cô chính là 'làm khó' cô sao? Cô Mạnh, tôi có thể tạm thời không ra lệnh điều động nhân sự. Chẳng qua tôi cần tìm một người thích hợp thay thế người trước, cô có thể ở chỗ này giúp một tay không?"

Anh hỏi cô, nhưng giọng điệu đã biểu thị rất rõ không cho phép người khác nói 'không' với anh.

Nếu như cô từ chối, khiến anh thẹn quá thành giận, trực tiếp khai trừ cô. Chẳng phải sẽ tiêu phí bốn năm của cô ở nơi này sao? Ôi chết mất!

"Được làm việc ở đây, rất khó quyết định sao?" Cô chân chò, làm cho Cát Vô Ưu có chút khó chịu.

Tuy tốc độ đổi phụ tá của anh rất nhanh, nhưng mà mỗi người đều rất vui vẻ khi được chọn làm phụ tá của anh. Từ xưa tới giờ, chưa từng có một người nào lên tiếng oán trách. Chỉ mỗi cô, còn chưa bắt đầu làm đã cau mày ghét bỏ.

"Vốn là rất khó quyết định." Cô lầu bầu.

"Không cần suy nghĩ nhiều, bây giờ cô trở lại bàn làm việc của mình, tự chỉnh sửa một chút. Hôm nay hãy theo tôi ở lại làm thêm giờ đi!"

Cái gì? Làm thêm giờ! ? Cô không cần!

"Trợ lý, tôi quyết định rồi. Anh muốn tôi đến giúp đỡ cũng được, nhưng tôi tuyệt đối không muốn làm thêm giờ." Mạnh Xuân Diễm thề bảo vệ quyền lợi tan sở đúng giờ của mình.

Cát Vô Ưu nhướn mày, nhìn gương mặt xinh đẹp tràn đầy kiên quyết. Đột nhiên anh cảm thấy cô thật đáng yêu.

Tại sao cô không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ làm thêm giờ vậy?

"Không muốn làm thêm giờ, vậy phải xem cô có thể hoàn thành công việc nhanh đến đâu."

Mạnh Xuân Diễm thiếu chút nữa hét lên, buông lời chửi mắng anh. Nhưng lời nói vừa sắp ra khỏi miệng, đột nhiên cô lóe lên ý nghĩa, nhận ra có chỗ không đúng.

"Trợ lý, câu nói này của anh không giống những câu nói trước." Cô lườm anh một cái.

"Thật sao?" Công việc làm xong thì có thể tan sở đúng giờ, anh cảm thấy rất hợp lý mà!

"Anh nói như thế chẳng phải chứng tỏ anh sẽ giao cho tôi những công việc không thể làm hay sao? Tôi không cần!" Muốn lừa cô sao? Còn sớm lắm!

Cát Vô Ưu nghe xong, nhin không nổi mà bật cười.

Mạnh Xuân Diễm trừng mắt nhìn nụ cười của anh. Người khác đều nói Cát Vô Ưu rất ít khi cười. Bây giờ cô đã hiểu tại sao, bởi vì anh cười trông rất chường mặt. Cười thêm mấy lần nữa, cô đảm bảo nhân duyên của anh nhất định sẽ thảm thương cực kỳ.

Cát Vô Ưu đứng lên, đi tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên cao, ngón trỏ đẩy cằm cô lên.

"Ai nói phụ nữ xinh đẹp thì không có đầu, người kia nên bị sét đánh." Anh cười giễu, nói nhỏ.

"Tôi lại cảm thấy, người kia nói rất đúng." Mạnh Xuân Diễm lặng lẽ lui về phía sau một bước, thế nhưng anh lại nhốt chặt đường đi của cô, làm cô sợ hết hồn.

Anh anh anh. anh rõ ràng là đang quấy rối tình dục! Quá đáng hơn nữa, anh lại còn cúi đầu, áp sát vào mặt cô, hơi thở nam tính làm nhiều loạn hơi thở của cô, ảnh hưởng đến tần số nhịp tim cô.

Đáng ghét! Chẳng lẽ anh không biết làm như vậy khiến cô cảm thấy bị áp bức sao?

"Xuân Diễm." Đột nhiên anh nhỏ giọng.

Hả? Cô sững sốt. anh anh anh. anh ta kêu thầm bậy gì thế?

"Gọi như vậy, nghe có vẻ thân thiết hơn hai từ 'cô Mạnh' đúng không?"

"Anh im đi, tôi không có cho phép anh gọi thẳng tên tôi." Mạnh Xuân Diễm khó khăn lắm mới lấy lại giọng nói của mình, lập tức kháng nghị.

"Nếu như mà tôi làm bất cứ chuyện gì cần cô cho phép thì tôi sẽ gửi văn kiện thông báo cho cô." Anh nhíu mày đáp lại.

"Ngài trợ lý, anh đang quấy rối tình dục tôi đấy. Cần thận không tôi sẽ tố cáo anh." Cô uy hiếp.

"Thật sao?"

"Đúng vậy, cho nên yêu cầu anh buông tay ra."

Cát Vô Ưu không có làm khó cô, liền buông lỏng tay ra.

"Bây giờ trước tiên cô đi sắp xếp lại lịch làm việc, hôm nay còn có rất nhiều chuyện phải làm." Anh cầm lịch làm việc trả lại cho cô, quay trở lại bàn làm việc, bộ dạng nghiêm túc tựa như sự việc khi nãy không hề phát sinh.

"Tôi không muốn!"

"Xuân Diễm, không cần khiêu khích tính nhẩn nại của tôi." Anh ngẩng đầu, cảnh cáo cô. Việc anh làm, tuyệt đối không cho phép có người làm loạn.

"Anh phải gọi tôi là cô Mạnh." Cô cãi chính."Còn nữa, trợ lý Cát, tôi có thể tạm thời ở lại giúp anh một tay. Nhưng tôi tuyệt đối không làm thêm giờ." Nói xong, cô liền lui ra.

Cát Vô Ưu nhún mày, không thể hiểu nổi tại sao khi nãy anh lại trêu chọc cô. Cô nói đúng, anh đang quấy rối tình dục cô. Nhưng mà, anh không thể kìm nén được.

Thái độ của cô là quá bình tĩnh, cho dù đối kháng cũng dùng giọng điệu ôn hòa. Anh thật tò mò về những diện mạo khác của cô. Khi cô tức giận, xấu hổ hay hoảng sợ thì sẽ thế nào đây?

Cát Vô Ưu thật rất mong đợi. Cảm giác mong đợi này, khiến anh còn hưng phấn hơn cả việc ký kết hợp đồng thành công, giải quyết tình trạng khó khăn.

Không ngờ, chẳng qua những điều nhỏ bé thôi lại có thể khiến anh mong đợi đến vậy. Nếu như đây là điểm báo lòng của anh sắp thua bởi trên tay cô, anh cũng không phản đối!

Dĩ nhiên, lòng của cô. cũng phải là của anh mới được!

Người chưa từng làm việc ở tầng ba mươi, tuyệt đối không thể tưởng tượng được nơi đây bận rộn thế nào.

Mạnh Xuân Diễm mới đến ngày thứ ba, cũng đã nhìn rất rõ. Khó trách mỗi năm trợ lý Cát lại đổi một phụ tá. Mỗi người phụ tá đều phải luôn chuẩn thuốc bổ sau mỗi ngày làm tăng ca.

Nhưng. Tại sao cô phải chịu thâm này. Cô chỉ muốn làm một nhân viên bình thường, không có lập chí trở thành nhân vật lớn, không cần sự nghiệp huy hoàng, không cần lương cao hay chức vị cao cấp thôi mà. đđlqđ

Tức thật! Cô tức đến mức muốn đâm kim vào con bù nhìn dán ba chữ "Cát Vô Ưu", đâm cho nó nát bét ra. Hơn nữa, cô cũng muốn dán ba chữ "Cát Vô Ưu" kèm ảnh của anh lên tấm bia, sau đó ném phi tiêu lên cho hả giận.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô cảm thấy như vậy quá ngu ngốc, phí phạm sức lực rồi.

Mạnh Xuân Diễm luôn luôn dùng thái độ ôn hòa khi đối mặt với mọi người. Người không chọc cô, cô cũng không rảnh rỗi đi tìm phiền phức để chọc người khác. Nếu cái tên Cát Vô Ưu kia dám nô dịch cô, sao cô có thể để cho anh ta thoải mái được?

Trợ lý Lâm bàn giao công việc cho cô vào ngày thứ tư, cũng là ngày cô bắt đầu làm việc. Cô ghi nhớ những phân ghi chú trong lịch làm việc mà trợ lý Lâm đã ghi, sau đó chuyển sang quyền mới, bắt đầu sắp xếp lại cho anh.

Trong một cuộc họp không được kéo dài quá hai tiếng. Trước mười giờ sáng không được mở cuộc họp nào. Không chấp nhận lời mời ăn uống của các tư nhân. Buổi tối chỉ nói chuyện làm ăn, còn không thì ở lại công ty làm thêm giờ hoặc liên lạc với chi nhánh công ty bên nước ngoài. Quy tắc của anh, cô đều thuộc lòng, sau đó sắp xếp thích hợp.

Sau một tuần, cô vẫn đứng giờ tan sở, nhưng Cát Vô Ưu lại vẫn bận rộn đến mười một giờ mới rời khỏi công ty.

Có cấp dưới nào thì thoải mái nhàn nhã trong khi cấp trên lại bận rộn vất vả như vậy không?

Tức nhất là cô làm rất đúng theo yêu cầu của anh, lịch làm việc phù hợp, thời gian dùng bữa cũng không sai sót hay lãng phí thời gian. Khiến anh không thể tìm ra được tật xấu nào.

Anh mỗi ngày bận bịu nói chuyện làm ăn, xử lý công văn, đi họp hành, rồi đem toàn bộ tài liệu thống kê và các hạng mục liên quan giao cho cô xử lý. Những công việc này tuyệt đối khá phức tạp, vậy mà cô lại có thể xử lý toàn bộ rất hoàn hảo. Mỗi ngày tan sở đúng giờ thì thôi, trong lúc anh đang bận bịu đọc công văn, ký kết hợp đồng, cô lại dành thời gian cho việc pha cà phê, ăn bánh quy hoặc bánh ngọt. Cuộc sống nhàn nhã khiến anh thấy rất muốn học mầu.

Cát Vô Ưu bắt đầu hoài nghi —— lúc trước cô từ chối, chẳng qua chỉ khơi gợi hứng thú của anh. Thực ra cô rất muốn trở thành phụ tá của anh, sau đó có thể quang minh chính đại biến giờ làm việc mỗi ngày thành ngày nghỉ phép.

"Đây là bảng đánh giá chất lượng, giá nguyên vật liệu. Còn đây là sổ sách vay vốn định kì của bộ phận kế toán, phí thu chi các nguyên vật liệu, danh sách

yêu cầu các thiết bị cần mua. Mười phút sau anh sẽ phải chủ trì một cuộc hội nghị nghiên cứu, dự tính sẽ kết thúc sau bốn mươi phút. Tiếp theo là thời gian để xử lý công văn. 11h30 là thời gian báo cáo của trưởng phòng Kế Toán. 11h50 là thảo luận nghiệp vụ. 12h30 thời gian ăn cơm trưa. 13h là. . . .

"Chờ một chút." Cát Vô Ưu hô ngừng.

Mạnh Xuân Diễm ngẩng đầu lên, nhìn anh khó hiểu.

"Những chuyện này đều phải hoàn thành trong hôm nay sao?"

"Đúng vậy." Cô gật đầu một cái.

"Vậy còn cô?"

"Tôi?" Mạnh Xuân Diễm nháy mắt. "Đương nhiên là trợ lý đi họp thì tôi phải đi theo để ghi chép. Sau đó sửa sang lại tư liệu hội nghị, sắp xếp và chỉnh lý lại các bản báo cáo của các phòng rồi đưa cho anh. Sắp xếp thời gian của anh, giúp anh chuẩn bị ba bữa cơm. Còn phải làm những việc anh mà giao phó nữa." Cô cũng rất bận rộn mà!

Thật sao? Đi theo bên cạnh anh không thể làm việc thoải mái, nhưng cô lại thành thạo đến vậy. Khiến anh bắt đầu hoài nghi, mấy người phụ tá trước phải nhập viện vì nguyên nhân khác, chứ không vì làm việc điên cuồng khi theo bên cạnh anh.

"Trợ lý, sắp đến mười phút." Mạnh Xuân Diễm khẽ nhắc nhở.

Cát Vô Ưu vừa nghe, lập tức đứng lên, sau đó đưa tay về phía cô, "Chủ ——"

"Đây là chủ đề của hội nghị nghiên cứu." Cô lập tức đưa lên tài liệu,

Cát Vô Ưu cười."Xem ra, cô đã dần quen được công việc này."

"Ách. Không có, tôi vẫn chưa quen được." Mạnh Xuân Diễm lập tức phủ nhận, cảm thấy nụ cười kia rất xấu xa.

"Nhưng cô lại làm rất tốt."

"Ách. Có sao?" Cô đã rất cố gắng giả vờ lơ đãng cho anh thấy. Ngồi nhàn nhã uống trà, ăn bánh, tám chuyện cũng bày cho anh thấy. Để chứng minh cô không hề nghiêm túc khi làm việc, còn tan sở đúng giờ, không chịu làm thêm giờ.

"Tôi đang nghĩ ——" Giọng nói kéo dài. Nhìn cô cau mày ra vẻ nghiêm túc, khiến anh rất muốn trêu chọc cô.

"Nghĩ cái gì?" Anh ta lại muốn gì nữa? Chẳng lẽ làm việc nhiều quá khiến đầu óc mụ mị à?

"Tôi đang nghĩ sẽ kêu người chuyển bàn của cô vào đây."

Mạnh Xuân Diễm tròn mắt."Tôi không cần!"

"Tại sao?"

"Tôi không muốn làm việc chung phòng với anh!" Chỉ đơn giản như vậy.

Ở đây làm trợ lý tạm thời cho anh đã uất ức lắm rồi. Cô không cần cả ngày đều nhìn thấy anh. Nếu như thế cô nhất định sẽ bị đông chết mất.

"Tôi đã quyết định, lát nữa tôi sẽ báo người của bộ phận Quản Lý kêu người mang bàn ghế của cô vào đây." Anh quyết định.

Mạnh Xuân Diễm thiếu chút nữa lại sững sờ.

"Nào có lý như vậy! ? Tôi không muốn chuyển vào !" Cô kiên quyết phản đối,

"Phản đối không có hiệu quả." Nói xong, anh trở về bàn làm việc, dùng bộ đàm gọi xuống bộ phận Quản Lý ở tầng mười. Yêu cầu bọn họ di chuyển bàn ghế và các thiết bị máy tính.

"Anh anh anh. anh đúng là thô phi!" Cô tức chịu không nổi, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

"Tôi là vậy mà!" Anh thoải mái thừa nhận, đi tới trước mặt cô, "Ở trên thương trường, chuyện kinh doanh nào tôi muốn, tuyệt đối sẽ chiếm được."

"Vậy thì sao?" Liên can gì tới cô?

"Ở trên phương diện cá nhân, chuyện tôi muốn làm, cũng nhất định sẽ làm được." Anh nghiêng đầu, khẽ sát tai cô, nói khẽ: "Người tôi muốn giữ lại, cũng tuyệt đối sẽ ở lại."

Mạnh Xuân Diễm tròn to mắt, nhìn anh.

"Mà cô —— cũng không có cự tuyệt!" Nói xong, anh cười cười, rồi rời đi.

Mạnh Xuân Diễm sững sờ ở tại chỗ.

Anh chỉ nói chuyện về phụ tá phải không? Nhưng mà tại sao. Cô lại cảm thấy, trong lời của anh, dường như. Không chỉ là như vậy! ?

Là sếp, thì hay sao?

Là sếp, thì cô phải nghe mọi việc theo anh sao?

Là sếp, cho nên anh muốn chuyển bàn ghế của cô, thì cô phải phụ chuyển sao?

Là sếp, thì có thể muốn làm gì thì làm, làm mưa làm gió ở trong công ty, mặc kệ cấp dưới suy nghĩ thế nào sao?

Là sếp. Haiz. Cũng bởi vì anh là sếp, nên cả công ty Đằng Nguyên này, mặc kệ là ai, đều phải nghe mệnh lệnh của anh để làm việc. Cô cũng là một trong số đó.

Vì vậy, tuy không chấp nhận, nhưng Mạnh Xuân Diễm vẫn phải ngoan ngoãn chuyển vào phòng làm việc của anh. Anh ở bên trong, bàn làm việc của cô ở bên ngoài. Thật may là phòng làm việc này khá lớn, khá rộng rãi. Cho nên dù có thêm cô, không gian trong phòng vẫn không chật chội.

Chẳng qua phải ngồi trong căn phòng này, làm việc với tầng băng lớn. Mạnh Xuân Diễm thấy sao cũng không thật thoải mái. Cho nên, cô bắt đầu lạng lẹ cải tạo phòng làm việc này. Trên bàn thì đặt một chậu cây cảnh nhỏ, trên ghế sofa trắng đen thì để vài gối nhỏ màu vàng. Bàn nhỏ bên kia thì bày các loại gối cả phê màu vàng. Trong quầy hồ sơ thì dán chỉ chút các nhãn ghi chút đầy màu sắc.

Căn phòng làm việc lạnh lẽo lập tức náo nhiệt cả lên. Xung quanh ngập tràn màu sắc.

Ba giờ chiều, đúng lúc máy cà phê đang tỏa mùi cà phê. Mạnh Xuân Diễm đã xử lý xong tài liệu, sau đó mở tủ lạnh lấy bánh ngọt ra, cắt một miếng đặt ở trên đĩa, chuẩn bị thời gian uống xê của cô.

Cát Vô Ưu ngửi thấy mùi hương cà phê mà ngẩng đầu lên.

Cô đứng là càng ngày càng to gan! Ngang nhiên uống xê trước mặt anh, hơn nữa cũng chỉ chuẩn bị phần cho cô, không coi anh ra gì.

Anh nghĩ, có lẽ anh nên đi xuống nhắc nhở cô rằng, trong phòng làm việc này, ngoại trừ cô thì còn có người khác.

"Ăn ngon không?" Anh đi vòng sau lưng cô, nhìn cô nhâm nhi bánh ngọt. Cát Vô Ưu chợt thấy ghen ghét miếng bánh ngọt kia.

Mạnh Xuân Diễm thiếu chút bị sặc bánh ngọt. "Trợ. trợ lý?" Không phải anh đang phê duyệt công văn sao, lén la lén lút chạy ra sau lưng cô làm gì? Anh không biết làm vậy sẽ dọa chết cô sao?

"Trông ngon nhỉ!" Anh không khách khí đến ngồi cạnh cô, lấy nĩa trên tay cô, cắt một miếng bánh ngọt trên đĩa, sau đó đưa vào trong miệng.

Ừ. Trong ngọt có chua, mùi vị mềm nhũn, trơn trượt. Ngay cả người không thích đồ ngọt anh, cũng muốn ăn vài miếng. Ngon thật! đđlqđ

Mạnh Xuân Diễm tròn tròn mắt nhìn anh ăn thức ăn của cô.

"Cô mua bánh ngọt này?"

Cô ngơ ngác gật đầu.

"Rất ngon." Anh cắn một miếng nữa, mắt cô tròn to hơn.

"Anh. anh muốn ăn thì tự đi cắt đi!" Sao lại ăn phần của cô! ?

"Xuân Diễm, cô bây giờ là trợ lý của tôi, đúng không?" Anh để cái đĩa xuống, mặt nghiêm trọng, hỏi.

"Trợ lý tạm thời." Cô cải chính, vô cùng so đo hai chữ "tạm thời" kia.

Anh bỏ qua. "Thân là cấp dưới, trong thời gian làm việc lại ăn xê. Hơn nữa lại ngênhh ngang ăn uống thoải mái, mà không nhớ nên chia sẻ một chút với cấp trên. Cô không thấy mình rất quá đáng sao?"

"Tôi làm gì có quá đáng! ?" Mạnh Xuân Diễm không hề cảm thấy như vậy. "Trợ lý, anh đừng quên các loại công văn cần phải trả về cho các phòng trước bốn giờ kia. Anh không hề có thời gian để ăn xê, đương nhiên tôi không cần chuẩn bị cho anh."

"Người phụ trách sắp xếp lịch làm việc của tôi là cô. Nếu như tôi bận rộn đến mức không có thời gian để ăn xê. Cô không thấy bản thân nên chịu trách

nhìem sao?"

"Trợ lý, đó là do việc cần anh làm rất nhiều, anh lại là người cuồng công việc. Thân là phụ tá trợ lý tạm thời, tôi đương nhiên phải sắp xếp lịch làm việc phù hợp yêu cầu của anh. Về phần tôi. . . . cũng chỉ là một phụ tá trợ lý tạm thời nho nhỏ, vẫn là một nhân viên hành chính bình thường. Trong thời gian làm việc, đương nhiên phải uống chút cà phê lấy sức, ăn bánh ngọt bổ sung năng lượng. Sau đó chuẩn bị sức khỏe hoàn thành tất cả công việc."

Nhìn đĩa bánh ngọt bị anh ăn sạch, cô khó chịu, trừng mắt nhìn anh, sau đó đi lấy thêm một đĩa mới, cắt một miếng bánh ngọt khác.

Cát Vô Ưu lại cảm lý cả phê của cô, uống một hớp.

Mạnh Xuân Diễm lại tròn to mắt. Sau đó rất chấp nhận lấy ra thêm một ly cà phê mới, rót cho mình một ly, miệng không ngừng nói: "Huống chi, nếu trợ lý thả tôi trở lại phòng Hành Chính. Vậy lúc tôi ăn xé anh sẽ không thấy, như vậy tôi cũng không kích thích đến anh." Cho nên, mau mau thả cô trở về đi thôi!

"Tôi cảm thấy, nên trực tiếp điều cô làm công việc tốt hơn." Trải qua những ngày này, anh cực kỳ khẳng định, trước kia cô tuyệt đối từng làm việc này.

Vị trí phụ tá trợ lý không hề dễ dàng, nhưng cô lại làm cực kỳ tốt. Bao nhiêu công việc lộn xộn đến tay cô, cô đều có thể giải quyết trong thời gian ngắn nhất, trình bày cặn kẽ. Việc ngày hôm nay, cô chưa bao giờ kéo tới ngày mai.

Cát Vô Ưu rất nghi ngờ, anh đã quá xem thường năng lực của cô. Có lẽ, dù cho cô làm phụ tá trợ lý thực sự, cô cũng có thể hoàn thành xuất sắc.

"Tôi không cần!" Vừa nghe đến việc đổi đi nơi khác, cô lập tức cự tuyệt.

"Nhưng mà tôi cảm thấy được cô rất thích hợp ở chỗ này." Cát Vô Ưu ăn một miếng bánh ngọt.

Có cô ở đây, phòng làm việc của anh chỉnh tề hơn nhiều, mà loại tài liệu nào anh cần, cũng sẽ lập tức được giao cho đến tận tay anh.

"Tôi không cảm thấy vậy." Cô không nể mặt, tiếp tục uống cà phê của cô. Thêm đường, thêm sữa, khuấy đều, uống một hớp, chà —— lạc thú nhân gian đây mà! Cô nhắm mắt lại, vẻ mặt thỏa mãn.

"Xuân Diễm." Anh khẽ gọi.

"Hả?" Cô tùy tiện đáp qua loa, tiếp tục hưởng thụ cảm giác dịu ngọt của cà phê sữa. Sau đó chợt cảm thấy có đôi môi ấm áp đè lên cánh môi đang đậm mùi cà phê của cô. Cô kinh ngạc mở mắt ra. Anh. . . . hôn cô! ?

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Anh đứng là ngồi bên cạnh cô, nhưng là cách cô ít nhất khoảng nửa thân người, làm sao sẽ... nghiêng người chuyển một cái, hai cánh tay vây lại hai bên vịn ghế, đem cô giam vào giữa ngực anh và chiếc ghế đây!?

Cô quá mức kinh ngạc, trên tay là tách cà phê, nhất thời quên mất phải đẩy người anh ra, kết quả... anh liền cư nhiên quá đáng xâm nhập vào giữa đôi môi đang hé mở của cô, tiến hành hôn sâu!

Anh ta rốt cuộc đang làm gì?

Mạnh Xuân Diễm rốt cục lấy lại tinh thần, quên trên tay còn đang cầm tách cà phê liền đưa tay đẩy anh ta ra, kết quả cả tách đầy cà phê hắt tới trên người anh ta, thấm ướt bộ tây trang, cái ly cứ như vậy rơi xuống đất.

Tiếng động vang lên, chấn tỉnh anh vẫn đang chìm đắm trong nụ hôn sâu.

Cát Vô Ưu dừng việc hôn, Mạnh Xuân Diễm vội vàng đẩy anh ra, sau đó há to miệng hô hấp.

Anh cúi đầu nhìn cô một thân chật vật, không nhìn được cười lên. Không nghĩ tới, anh nghiêm túc vậy cũng làm chuyện tùy tiện như thế, ở trong phòng làm việc liền... vô lễ với nữ phụ tá, lại còn bị cà phê dính đầy người!

"ha ha ha..." anh cười đến vui vẻ, cô lại nhớ tới mình vô duyên vô cớ bị đoạt mất nụ hôn đầu, liền nhìn không được tức giận.

"Anh cười cái gì mà cười!?"

"Xuân Diễm, thật lâu rồi tôi không có vui vẻ như vậy." anh vẫn còn cười.

Mỗi ngày ở trên thương trường đấu trí cùng đấu lực, anh chỉ biết đối với người khác lễ phép cười, cơ hồ cũng không nhớ cười to là cảm giác gì.

“Vui về cái gì?”

“Em” Anh dừng cười, nhưng cũng không ngừng được vui vẻ, hai mắt ngắm nhìn cô. “em khiến tôi mở rộng lòng mình.”

“tôi cũng không phải quá vui vẻ.” người đàn ông này thật không thể nói được.

Cái gì gọi là “cô khiến anh ta rất vui vẻ”? Cô cũng không phải là chú hề, chuyên làm cho người ta vui vẻ.

“Em thật sự không phải.” anh đồng ý. “nhưng là, em thông dong tự tại, kiên trì nguyên tắc, khiến tôi rất tò mò, không thể không mỉm cười.”

“Cát trợ lý, tôi nghĩ anh áp lực công việc quá lớn nên mới có loại ảo giác này.” Cô nheo mắt. “còn nữa, anh vui hay không là việc của anh, đừng tưởng như vậy mà tôi sẽ quên mất hành động vô si vừa rồi của anh.”

“vô si?”

“bây giờ là giờ làm việc, đây là phòng làm việc, anh cư nhiên hôn trộm tôi, không cảm thấy mình rất quá đáng sao!” Thua thiệt trước kia cô còn nghe nói anh ta không gần nữ sắc, mặc dù anh ta khắp người khuyết điểm, nhưng ít ra còn giữ mình trong sạch.

Cô lẩm bẩm. Sự thật chứng minh, lời đồn là không thể tin!

“hôn người con gái mình thích, là quá phận sao?” anh nhìn cô cánh môi vì hôn mà sưng đỏ, gương mặt hồng hào càng thêm động lòng người.

“anh... thích tôi?”

Ngoáy ngoáy lỗ tai, cô không có nghe nhầm chứ?

“em hoài nghi?” không đề ý cả phê vẫn còn dính trên người, anh nghiêng người, một lần nữa bao vây cô.

“tôi... dĩ nhiên hoài nghi.” Hai tay bận rộn không ngừng đẩy anh ra, tránh cả phê dính trên người anh nhiễm sang người cô. “tôi cũng không giống những người phụ nữ ái mộ anh, để cho anh gọi đến thì đến, bảo đi thì phải đi, anh anh anh... Anh coi như muốn tìm phụ nữ, cũng không cần dùng tôi cho đủ số!”

Đẩy không được anh ra, hơi thở của anh đến gần làm cô cảm giác được nguy hiểm.

“em rất khản trương?”

“mới không có đâu.” Miệng cô cứng rắn, cổ trắn tĩnh.

Anh nhếch mày, tà ác nghiêng gần người cô hơn, cố ý khiến cô khản trương, để cho cô luống cuống, đáng tiếc....

“Cát trợ lý, anh tốt nhất nên cách xa tôi một chút.” mới vừa rồi vì quá mức đột ngột, cô không có phòng bị, bây giờ không giống thế nữa.

“nếu như tôi nói không thì sao?”

“vậy cứ như thế.” Cô đột nhiên lộ ra khuôn mặt tươi cười, sau đó thân hình chuyển một cái, lấy khuỷu tay hướng dưới nách anh công kích, để cho anh không thể không rút tay về, cô cũng thuận lợi thoát ra.

Hừ! Mạnh Xuân Diễm cô nếu dễ dàng bị hù dọa như vậy, sớm đã bị những thứ trước đây đào thải, sống giữa một bầy “lang sói”, làm sao có thể bình an sống đến bây giờ!

Cát Vô Ưu nhất thời không đề phòng, cứ như thế trúng một cú, để cho cô thoát được.

“em đã từng học võ?” Anh mỉm cười mê hoặc.

“một chút xíu.” Con gái hiện đại ai cũng phải học một chút võ phòng thân.

“đó là... như vậy?” anh chợt đưa tay kéo lấy cô, tại thời điểm cô không kịp đề phòng, kéo cô trở lại.

“A!” Mạnh Xuân Diễm cứ như vậy mà ngã vào trong ngực anh. “Anh...”

Cát Vô Ưu hai tay ôm chặt cô, không để cho cô gãy giữa.

“Cát Vô Ưu, anh đừng có mà quá đáng!” giữa giữa không được, lại còn bị ôm chặt hơn, ngực cô dán vào ngực anh, cô bận rộn không ngừng muốn kéo giãn khoảng cách giữa hai người, lại không thể như ý nguyện.

“đừng động, trừ khi em muốn cùng tôi “gần hơn từng bước”, nếu không tốt nhất đừng động.” Anh miễn cưỡng nhắc nhở cô, ngữ điệu trầm thấp ngoài ý muốn.

Mạnh Xuân Diễm thân thể cứng đờ.

“anh mau buông tôi ra!” mặc dù chưa từng cùng người khác phái ở khoảng cách gần như vậy, nhưng dù gì cũng đã trải qua khóa học sức khỏe giới tính, cô vô cùng hiểu câu nói kia của anh ta là có ý nghĩa gì.

“không.” Anh quá đáng hơn là nghiêng người gần cô, hơi thở thổi lất phất ở trên cổ của cô.

“không? Anh nói không!? Anh...” theo trực giác cô quay đầu lại, rồi bị anh hôn lấy, “umh” Cô lập tức gãy giữa.

Anh giống như càng hôn càng nghiện, một tay bắt lấy tay cô, một tay chế trụ eo nhỏ của cô, để cô dựa vào trong ngực mình, hôn cho đến khi thỏa mãn mới thôi.

Ghê tởm. Cô gãy giữa không được, lại bị anh hôn sâu đến hít thở không thông, người mất hết khí lực, chỉ có thể mềm nhũn dựa vào ngực anh.

Hết lần này đến lần khác, ở trong phòng họp đợi không thấy Cát trợ lý xuống đi họp, quản lý bộ phận R&D lên tìm.

Cốc cốc...

Gõ hai cái, vị quản lý tự động mở cửa.

“Cát trợ lý, thời gian họp...” ngáy người.

Mạnh Xuân Diễm nhất thời hồi thần, lập tức đẩy anh ra, chặt vật né ra.

“Đi xuống!” Cát Vô Ưu trầm giọng ra lệnh.

“Ách... Là! Tôi... tôi cái gì cũng không thấy!” vị quản lý thật nhanh lách người ra ngoài, không quên đóng cửa.

Tin đồn lớn đây!

Tĩnh tĩnh chi hóa, đủ để lửa cháy lan ra đồng cỏ!

Mà lời đồn đãi, so với tên lửa tốc độ lan truyền còn nhanh hơn, bốn giờ chiều, chỉ sau hơn một giờ chuyện mà vị quản lý kia nhìn thấy đã lan khắp toàn bộ tòa nhà.

Trợ lý đặc biệt của tập đoàn Đảng Nguyên nổi danh tuổi trẻ tài cao, công chính vô tư, bên người chưa từng có bạn gái, cư nhiên trong giờ làm việc cùng phụ nữ hôn say đắm, mà người phụ nữ kia chính là đại mỹ nữ nổi danh phòng hành chính, Mạnh Xuân Diễm.

Lần này nguyên nhân Mạnh Xuân Diễm làm việc bốn năm cũng không được thăng chuyển công tác, không có năng lực gì đặc biệt, có thể được điều lên làm việc ở phòng làm việc của Cát trợ lý, đáp án, rốt cục được công bố.

Bởi vì cô ta là người phụ nữ của Cát trợ lý!

Đối mặt những tin đồn thất thiệt này, có người hâm mộ, có người ghen tỵ. Đại mỹ nhân với quý công tử, vô cùng xứng đôi, nhưng mà người đàn ông không biết thưởng thức vẻ đẹp của mỹ nhân chưa chắc đã là việc tốt.

Thì ra Cát trợ lý cũng có đáng ngoài hiệp hội hội viên.

Phụ nữ nào mà không tham giàu, nhất là mỹ nhân, mười người thì có chín người không phải là câu “rùa vàng” thì không thể, hiện tại không phải lại thêm một người nữa sao?

Bắt đầu từ hôm qua, một màn kia bị quản lý phòng nghiên cứu và phát triển phát hiện, Mạnh Xuân Diễm đã bắt đầu chuẩn bị tâm lý, công ty hôm nay sẽ phi thường náo nhiệt.

Nghiêm túc mà nói, cô cũng là người bị hại! Ai biết người đàn ông lạnh lùng trong truyền thuyết kia bỗng nhiên đổi tính, cư nhiên ăn đậu hũ của cô!?

Nhưng là chuyện như vậy nói ra sẽ có người tin tưởng sao?

“Mạnh Mạnh!” Đưa công văn đến phòng nghiệp vụ, Mỹ Dao vừa nhìn thấy cô, lập tức chạy về phía trước.

“Mỹ Dao.” Mạnh Xuân Diễm hướng cô ấy cười một tiếng.

“cậu...” phát hiện có rất nhiều người đang nhìn về phía các cô, Mỹ Dao lập tức kéo cô đến một bên, nhỏ giọng hỏi thăm: “thật... có thật không?”

“cái gì có thật không?”

“chính là chuyện của cậu cùng Cát trợ lý ấy!” Mỹ Dao khẽ nói “tớ nghe nói, cậu là bạn gái của Cát trợ lý?”

“không phải đâu.” Cô lắc đầu

“nhưng là, rõ ràng hai người ở trong phòng làm việc...” dừng một chút, lại nói tiếp “đã bị nhìn thấy!”

“là sao?” chờ một chút, chờ một chút, sao cô lại cảm thấy vẻ mặt Mỹ Dao có chút quái lạ, rốt cuộc trong công ty truyền tin đồn như thế nào? Mạnh Xuân Diễm đột nhiên vô cùng tò mò.

“cậu là người trong cuộc, cậu với Cát trợ lý làm chuyện gì, dĩ nhiên cậu là người rõ ràng nhất a!” Mỹ Dao một lần nữa khẽ gọi, thiếu chút nữa là rước lấy toàn bộ ánh nhìn chăm chú của đồng nghiệp.

Lần này, Mạnh Xuân Diễm cảm thấy cần phải hỏi cho rõ ràng.

“Mỹ Dao, nói cho tớ biết, cậu nghe được gì?” Cô thật cẩn thận hỏi.

“được rồi.” thật ra thì Mỹ Dao đối với lời đồn trong công ty cũng bán tín bán nghi, bèn dứt khoát cùng người trong cuộc chứng thực một phen. “chiều hôm qua, quản lý phòng nghiên cứu đợi mãi không thấy Cát trợ lý đến họp, liền lên lầu xem xét có phải Cát trợ lý bận việc hay không, kết quả vừa mở cửa phòng làm việc, đã nhìn thấy cậu cùng Cát trợ lý ở trên ghế salon của phòng làm việc... ách...” ngừng lại một lát, cô vô cùng hàm súc nói: “làm chuyện ân ái”

Mạnh Xuân Diễm hiện tại cảm giác trên đầu mình là ba vạch hắc tuyến.

“Quản lý phòng nghiên cứu nói?”

“không phải đâu.” Mỹ Dao lắc đầu “tớ là nghe được từ phòng kế toán.”

Lời đồn đại quả nhiên sẽ xiên xẹo! Đơn thuần hôn cũng có thể truyền thành ở trên ghế salon lần qua lần lại, lợi hại lợi hại, thật là không muốn người khác bội phục cũng khó.

“Mạnh Mạnh, có phải thật vậy hay không?” Mỹ Dao hỏi tới.

“cậu cảm thấy như thế nào?” Mạnh Xuân Diễm hỏi ngược lại.

“lấy sự hiểu biết của tớ về cậu trong hai năm làm đồng nghiệp, điều đó là không thể.” Mỹ Dao rất nghiêm túc nói. “nhưng là... đối tượng là Cát trợ lý, tớ cảm thấy... điều này là rất có thể!”

Mạnh Xuân Diễm nghe được thiếu chút nữa ngã nhào “cảm ơn cậu nha, Mỹ Dao, cậu đối với tớ thật có lòng tin.”

“tớ là nói thật nha! Giống như Cát trợ lý một người đàn ông ưu tú như vậy, coi như cậu bắt đầu trước cũng không sao, quan trọng là phải nắm chặt lấy anh ta!” Mặc dù Cát Vô Ưu là đối tượng mơ mộng của cô, bắt quả Mỹ Dao rất rõ ràng, cô cả đời cũng không thể hấp dẫn sự chú ý của Cát Vô Ưu, ngược lại Mạnh Mạnh... rất có cơ hội nha!

Là một đồng nghiệp tốt, cô đương nhiên hy vọng Mạnh Mạnh có thể nắm chặt lấy duyên phận này! Dù sao Cát Vô Ưu cũng thật sự là một đối tượng tốt.

“Mỹ Dao, cậu thật là một đồng nghiệp tốt.” Mạnh Xuân Diễm nghe được đỡ khóc đỡ cười.

“biết tớ tốt với cậu là được rồi, cố gắng lên!” để lại cho Mạnh Xuân Diễm một ánh mắt “cậu nhất định phải bắt được chàng rể vàng”, Mỹ Dao trở về làm việc.

Mạnh Xuân Diễm ngay cả giải thích cũng không có cơ hội, chỉ có thể tiếp tục đi đưa văn kiện. Sau khi gửi xong cho các tầng lầu, trở lại tầng 30 làm việc, cô thiếu chút nữa mệt mỏi đến co quắp.

“sao vậy?” Cát Vô Ưu ngẩng đầu lên đã thấy cô một bộ dáng uể oải vùi mình vào ghế sofa.

“anh tự hỏi anh ấy!” cô ném cho anh một ánh mắt oán giận.

“tôi làm sao?” anh hôm nay cũng không có làm cái gì nha.

“anh ít ở bên đó cười đi, anh hẳn là biết phát sinh chuyện gì, ngày mai công văn anh tự mình đi phát đi, một đường dò xét xuống các phòng ban, anh sẽ biết được là chuyện gì thôi.” Oán giận xem thường một lần nữa phồng tới.

Thật là không công bằng! vì sao anh ta làm chuyện xấu lại là cô phải nhận kết quả chất vấn chứ?

Quả nhiên người là không thể quá thiện lương, thoát nhìn quá tốt để khi dễ sẽ giống như cô hiện tại, nhóm Bát Quái, nhóm những lời đồn đại dĩ nhiên không dám đối với Cát trợ lý nói cái gì, bắt quả đối với một phụ tá nho nhỏ như cô không kiêng kỵ bất cứ gì, lời khó nghe nào cũng có.

“lời đồn đại trong công ty làm em bị khinh bỉ?” Cát Vô Ưu ngồi xuống cạnh cô. Nhìn vào nét mặt cô, cộng thêm chuyện phát sinh chiều hôm qua, anh có thể đoán dưới lầu đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù anh không phải cố ý tạo thành kết quả như vậy, nhưng mà kết quả như vậy lại đúng là những gì anh mong muốn. Mạnh Xuân Diễm là mục tiêu của anh, anh đối với cô là tình thế bất buộc, nếu quan hệ công khai, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Anh ngồi xuống, Mạnh Xuân Diễm lập tức rời đến ghế sofa bên cạnh.

“Xuân Diễm?” anh tới, cũng không phải để cô thay đổi chỗ ngồi.

“anh cứ ngồi yên ở đó, đừng di chuyển.” cô ra lệnh

“tại sao?”

“đương nhiên là để tránh cho anh đối với tôi động tay động chân, chiếm tiện nghi của tôi.” Nói đến đây liền nghĩ đến ngày hôm qua bị anh ta trộm đi nụ hôn đầu còn chưa có tìm anh ta tính sổ.

Ngày hôm qua sau khi bị quản lý phòng nghiên cứu và phát triển cắt ngang, anh xuống lầu đi họp, cô ở lại phòng làm việc xử lý công việc, tan làm về nhà ngủ, ước chừng ngủ thẳng đến sáng sớm ngày hôm nay, mới thoáng xoa dịu được trái tim chịu đủ kinh sợ.

“muốn thân cận một người là vì thích người đó, đạo lý này em không hiểu sao?” Cát Vô Ưu từ trước đến nay làm việc trực tiếp nhanh gọn, thẳng thắn nói.

Mạnh Xuân Diễm nhất thời trợn mắt há hốc miệng “anh... thật đúng là trực tiếp!” một chút hao tâm để nói lời ngon ngọt cũng không có, quả nhiên là họp với phong cách làm việc không chút lãng phí thời gian của anh ta.

“như vậy, câu trả lời của em là?” anh mỉm cười.

“thứ cho tôi không có cái loại phúc phận đó!” cho là anh đang nói đùa, cô phất tay một cái, giống như xua đuổi một con ruồi.

Cô mới không muốn trở thành kẻ địch của tất cả chị em phụ nữ trong công ty đâu, hôm nay chịu đủ mọi loại ánh mắt quan sát của mọi người, cô mới không ngốc nhảy vào hố lửa một lần nữa.

“tại sao?” Cát Vô Ưu không tức giận, chẳng qua là tò mò.

“bởi vì tôi không thích anh.” Chỉ đơn giản như vậy.

Lại nói làm gì có cô gái có chủ kiến nào thích trước thì bị cưỡng hôn sau thì lời đồn đại bay đầy trời, cuối cùng mới nhận được lời tỏ tình của người đàn ông đó? Cũng đâu phải đầu óc bị hỏng, tự mình tìm khổ chứ.

“là thật không thích, hay là không dám?” anh tươi cười càng sâu hơn.

“tùy anh muốn nói sao cũng được, tóm lại là tôi đối với anh không có hứng thú.” Ít dùng kể khích tướng đi, cô cũng không phải lần đầu tiên biết đến “36 kế” này.

Cát Vô Ưu cứ như vậy đưa mắt nhìn cô chăm chú, thật lâu không có nói gì.

“anh đây là nhìn cái gì?” nụ cười của anh ta càng nhìn càng cảm thấy không tốt.

“tôi đang suy nghĩ làm như thế nào mới khiến em thích tôi.”

“không cần phải vậy! tòa nhà này có mấy trăm nhân viên nữ thà mến anh, chỉ cần anh bỏ nhiệm, tuyệt đối sẽ không có ai phản đối.” dùng hai chữ “bỏ nhiệm” là đủ tôn trọng anh ta rồi chứ.

“tôi không có hứng thú bỏ nhiệm người khác, chỉ có hứng thú với em.” Nghe cô nói giống như đến siêu thị mua đồ vậy, anh nhìn trúng cái nào thì chọn cái ấy.

“nhưng là tôi không có hứng thú với anh.” Cô miễn cưỡng liếc anh ta một cái, ôm lấy cái gối, đổi tư thế ngồi để cho bản thân thoải mái một chút.

“tại sao?” bộ dáng cô thu mình lại thật giống như mèo Ba Tư đang tắm nắng.

“tôi không thích anh hành động áp đặt.”

“đàn ông nếu muốn theo đuổi phụ nữ không áp đặt một chút sao theo đuổi được? quá tôn trọng phụ nữ, bình thường hậu quả là bị phụ nữ đùa giỡn xoay vòng vòng.

Lại nói, anh cho rằng phụ nữ cũng không thích kiểu đàn ông như vậy, giống như chó Nhật đối với chủ nhân vậy.

“áp đặt không có nghĩa là đàn ông có phong độ, theo đuổi là theo đuổi, tùy ý xâm phạm người khác là không tôn trọng, một người đàn ông không tôn trọng phụ nữ, tôi cần anh ta để làm gì?”. Cũng chẳng phải tự ngược, không cần tìm phiền toái cho bản thân.

“nhưng là, em cũng không có rất tức giận.” anh suy nghĩ sâu sa nói.

“đó là bởi vì tôi lười phải tức giận, không có nghĩa là tôi đồng ý cho anh làm điều đó.” Tức giận rất hao tổn tinh thần thể lực, trừ phi chân chính chọc giận cô, nếu không cô cũng không làm chuyện tổn hại mình như vậy.

“như vậy, người đàn ông khác muốn cưỡng hôn em, em cũng không cự tuyệt, không tức giận.”

“trước kia muốn đối với tôi có hành động xấu tôi đã sớm dùng thuật phòng thân đuổi anh ta đi, chỉ có anh là ngoại lệ.” cô đang hoảng nói: “nhưng là tôi cảnh cáo anh, không có lần sau.”

Đừng tưởng rằng cô lười tức giận, không có nghĩa là cô không nổi giận.

“em đã cho phép tên đàn ông khác hôn em sao?” anh tiếp tục hỏi.

“không có.”

“như vậy vì sao đối với tôi ngoại lệ?”

“tôi mới không có đối với anh ngoại lệ, anh là tiểu nhân.” Nhớ tới ngày hôm qua chịu thiệt, cô không sao bỏ qua được.

“tôi là tiểu nhân?” Cát Vô Ưu kinh ngạc.

“anh thừa dịp tôi không có đề phòng liền công kích, không phải tiểu nhân thì là gì?” Ánh mắt cô tràn đầy khiển trách.

“như vậy, hiện tại tôi có thể hôn em sao?”

“dĩ nhiên không được.”

“cho nên, tôi cần gì phải hỏi?” anh đứng dậy, cánh tay để hai bên vịn ghế salon, vây cô vào giữa.

“không được hôn tôi nữa.” Cô mím môi “nơi này là phòng làm việc, anh đường đường là trợ lý đặc biệt, có thể hay không giữ hình tượng một chút a?” chớ làm loại chuyện cấp trên khi dễ cấp dưới.

“nếu như phong độ mà kết quả đổi lại là làm cho người con gái mình thích chạy mất, vậy tôi tình nguyện không có phong độ.” Anh kéo lấy cô, nhìn ngắm khuôn mặt không chút tí vết của cô.

“anh thật sự.... thích tôi?” anh ta không phải đang nói đùa?

“đúng” anh mỉm cười, chậm rãi nghiêng người lại.

“vậy thì nhờ cậy anh, van cầu anh, không nên thích tôi.” Cô cẩn thận tránh khỏi anh.

“tại sao?” đối với người khác là câu còn không được, mà cô lại từ chối, vậy là ánh mắt của cô quá cao hay là quan điểm quái lạ?

“tôi không muốn anh thích tôi nữa!” không muốn cũng không cần, đâu cần phải có nguyên nhân gì?

“vậy thì thật đáng tiếc.” Anh tiếc nuối lắc đầu “vậy thì chúng ta không thể làm gì khác là kiên trì quan điểm của mình.”

“anh muốn kiên trì tùy anh, trước tiên hãy buông tôi ra đã.” Cô không muốn chờ một chút lại bị người ta bắt gặp, sau đó sẽ xuất hiện thêm những lời đồn đại kinh khủng.

“nhưng là... tôi không muốn buông.” Ngón trỏ chậm rãi chạm vào môi cô, anh cơ hồ là không khác chế được khát vọng trong lòng.

Thần thái của cô, làm người ta trầm mê, mùi hương của cô làm người ta muốn nắm giữ....

“Cát Vô Ưu, tôi cảnh cáo anh, không cho phép anh làm loạn nữa, trừ phi anh muốn cùng tôi kết hôn, nếu không không cho phép anh tiếp tục hôn tôi nữa.” Cô giãy giụa, nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

Kỳ quái! Anh ta rõ ràng là bộ dạng một thư sinh văn nhã, như thế nào lại khỏe như vậy.?

“em nghiêm túc?” anh nhướn mi.

“đúng” anh ta sẽ không vì một nụ hôn mà đánh đổi tự do cả đời đi? Cô chờ anh ta mau chóng buông tay.

“rất tốt” anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Mạnh Xuân Diễm tròn tròn mắt, còn chưa phản ứng kịp, anh lại buông cô ra, sau đó nói một câu khiến cô thiếu chút nữa té xỉu.

“tôi chấp nhận lời cầu hôn của em.”

- hết chương 5-

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Cầu hôn?

“tôi đâu có cầu hôn với anh!?”

Anh ta là đầu óc không minh mẫn đi? ở đó nói nhăng nói cuội gì vậy?

“là em nói, hôn em, sẽ phải cưới em. Anh chấp nhận!” Anh cười đến đắc ý.

Mạnh Xuân Diễm trừng mắt nhìn anh “ anh có bệnh!” hơn nữa còn điên không hề nhẹ!

Cát Vô Ưu nhướn mày “ đó chính là kết luận của em sao? Đáp ứng lời cầu hôn của em thì chính là đầu óc không bình thường?”

“dĩ nhiên không phải, cái này là chỉ nhằm vào anh thôi.” Anh ta căn bản là không thể nói lý được.

Lại là một người đàn ông ái mộ cô!

“ Xuân Diễm, em không tin tôi thích em sao?”

“ không tin” cũng không cần tin tưởng, lại càng không cần cái vinh dự này.

“vậy sao?” lời nói của anh khi nào thì trở nên mất giá như vậy, thế mà anh lại không biết.

“ anh không có lý do gì để yêu thích tôi, bởi vì anh ghét nhất là người vô dụng.” Mà cô đúng lúc lập chí làm người không có tác dụng gì.

“ thích một người không cần phải có lý do, hơn nữa em cũng không phải người vô dụng.” Biểu hiện làm việc của cô đã quá xuất sắc, anh không hiểu vì sao trước kia không có ai phát hiện ra sở trường của cô.

“ nhưng là tôi không muốn làm một người hữu dụng. ” cô đẩy anh. “ thả tôi ra!” cô không có thói quen bị người khác ôm ngồi ở trên đùi như vậy, thật không thoải mái.

“ không thả.” Anh nhìn cô cười một tiếng, thiếu chút nữa khiến cô tức chết. “ tại sao em không muốn biểu hiện sự xuất sắc của mình?..”

Cô nhìn chằm chằm vào ngực anh không muốn trả lời.

“ Xuân Diễm?”

“ sao tôi phải nói cho anh biết?” cô liếc anh “ trợ lý đặc biệt đại nhân, anh mau buông tôi ra, thân là một trợ lý nhỏ, tôi còn có nhiều việc phải làm.”

“ công việc làm không xong, em sẽ quan tâm sao?” cô không muốn nói, tạm thời anh không muốn ép cô, thuận theo lời cô nói sang chuyện khác.

“ dĩ nhiên, tôi là người vô cùng có đạo đức nghề nghiệp.” Lĩnh tiền lương, cô sẽ không lười biếng, mặc dù hiện tại tiền lương và cường độ công việc căn bản không có quan hệ trực tiếp với nhau.

“ Xuân Diễm, em có biết hay không, phụ nữ càng né tránh, lại càng khiến đàn ông theo đuổi chặt hơn?” anh thở dài, phát hiện ra mình càng ngày càng không có cách nào buông cô ra.

“ dĩ nhiên không biết, bởi vì tôi không có hứng thú làm con mồi của bất kì ai, cũng không am hiểu chạy bộ nên không có hứng thú làm cho người ta đuổi theo.”

Cát Vô Ưu vừa nghe liền bật cười vui vẻ.

“Xuân Diễm...” haha, cô hài hước, làm cho người ta vừa bực mình vừa buồn cười.

Phản ứng của Mạnh Xuân Diễm là tận lực tránh xa anh ta ra một chút. Người này tự nhiên cười to, có khi là đã có một đồng bệnh, cô mới không cần bị lây bệnh!

“Xuân Diễm, ngày mai tôi xuống phía Nam công tác, em đi cùng với tôi.” Anh rất muốn ngừng cười nhưng là nét mặt cô “anh có bệnh truyền nhiễm, cần tránh xa ra một chút.” khiến anh không ngừng cười vui vẻ.

“tôi mới không cần.” Muốn lợi dụng việc công để làm việc tư, không có cửa đâu!

“đây là công việc, em không thể cự tuyệt.” ở trong công việc, anh là cấp trên, cô không có quyền cự tuyệt.

Mạnh Xuân Diễm nheo mắt lại, sau đó chột cười một tiếng.

“muốn tôi cùng anh đi công tác, có thể a! Tôi muốn trợ cấp công tác, trợ cấp làm thêm giờ, trợ cấp lộ phí công tác, trợ cấp tiền ăn, mỗi loại trợ cấp phải nhiều gấp đôi, công tác mấy ngày sẽ phải nghỉ bù từng ấy ngày.” Đưa ra một đồng phương án ăn bớt, như vậy từ nay về sau, cô có thể ngủ thoải mái đến khi tự tỉnh, bù lại những ngày đi công tác cực khổ.

“có người đi công tác hưởng thụ như vậy sao?” đây là biến tướng của A tiền và A tiền giả

(câu này mình không hiểu nghĩa là sao, ai hiểu giúp bạn nhé ^^)

“anh không đáp ứng, tôi liền không đi công tác.” Làm, sao, nào?

“được thôi.” Anh gật đầu.

Đồng ý sao? Cô kinh ngạc, bất quá vẫn không quên đưa ra thêm điều kiện.

“còn có, tôi cự tuyệt cùng bất cứ khách hàng nào xã giao, cũng không ăn cơm cùng nam chủ quản nhà xưởng.” Cô không muốn ngay cả ăn bữa cơm cũng khó tiêu.

“có thể.” Cô tự thấy mình tìm phúc lợi, bất quá tất cả Cát Vô Ưu đều đồng ý.

“cuối cùng, tôi không muốn cùng anh ăn cơm”

“tại sao?” điều này... anh bảo lưu.

“bởi vì tôi sợ anh thừa dịp bốn bề vắng lặng đối với tôi động tay động chân.” Cô mặt nhăn mày nhu, biểu hiện sự chán ghét. Thật không có biện pháp, người đàn ông này đã có tiền sử hành vi không tốt.

“được, em không cùng tôi ăn cơm.” Nhưng là anh sẽ cùng cô ăn cơm.

(* anh đủ phúc hắc* ^^)

Mạnh Xuân Diễm hoài nghi nhìn anh.

“anh thật đáp ứng toàn bộ?” lúc nào thì anh ta trở nên dễ dàng nói chuyện như vậy? Trực giác nói cho cô biết nhất định là có quỷ!

“đương nhiên là thật.” Anh mỉm cười.

Nhưng là hàm răng anh bỗng dưng lóe sáng khiến cho cô một chút cũng không yên tâm.

Lần này đi miền Nam công tác trong ba ngày, mục đích ngoài dò xét chi nhánh công ty cùng nhà xưởng bên ngoài, còn có chính là – xã giao.

Nói theo một cách khác là tham gia tụ hội, bồi dưỡng cảm tình, tương lai nếu có hợp tác thì mọi người cùng kiếm tiền.

Nhưng ở trong mắt Mạnh Xuân Diễm, đây chính là xã giao. Dạ tiệc của người trong thương giới, một bên tay là mỹ nhân, một bên là ly rượu, kính đến kính đi, thoát nhìn rất cao nhã, nhưng làm cho cô chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Thật muốn quay về khách sạn để ngủ,... rõ ràng cô đã cự tuyệt xã giao nhưng tại sao giờ phút này tay của cô lại đặt trong khuỷu tay anh ta đây?

“tôi đã nói không xã giao.” Vừa đến 5h, vừa đứng từ nhà xưởng phía nam ra ngoài, cô lập tức chuẩn bị “tan việc”.

“không tính là xã giao, chẳng qua là tham dự một dạ tiệc thôi.” Anh vừa giải thích vừa ngồi vào trong xe do công ty chuẩn bị.

“đối với tôi mà nói, thì đó chính là xã giao.”

“Xuân Diễm, em không hy vọng hành trình công tác của chúng ta nhiều hơn một ngày đi?” anh cười cười nhìn cô.

Mạnh Xuân Diễm bị đánh trúng điểm yếu, chỉ có thể nhịn đau buồn thả giường khách sạn mềm mại, cùng anh ta tham gia tiệc xã giao do chủ tịch một công ty du lịch tổ chức.

Bữa tiệc này tổ chức ở khu nghỉ mát, căn cứ dữ liệu mà cô tìm hiểu được thì công ty du lịch này thành tích buôn bán vận chuyển tương đối khá, nhưng lại có tin tức truyền ra là tiền bạc thiếu hụt do chủ tịch tiêu xài quá độ, cho nên tối nay đặc biệt mời lão bản của các công ty có thực lực hùng hậu, ngoài mặt là chúc mừng khu du lịch khánh thành tròn năm, trên thực tế là có thể tìm đại gia giúp ông ta quay vòng vốn.

Phải ở trong bữa tiệc này đã đủ phiền phức, Mạnh Xuân Diễm lòng tràn đầy không tình nguyện đặt tay tại khuỷu tay của anh ta, quyết định cả đêm không mở miệng để bày tỏ sự bất mãn của cô.

Cát Vô Ưu cười nhìn cô một cái, cũng không để ý cô có mở miệng hay không, chẳng qua là mang cô cùng đáp lễ những người chào hỏi anh, sau đó lui sang một bên.

“Cát trợ lý, cảm ơn cậu đã nỗ lực tham gia, nào, tôi mời cậu một chén.” Vừa nhìn thấy Cát Vô Ưu, chủ tịch công ty du lịch vội vàng chạy tới kết thân.

“cảm ơn, là khu du lịch của ngài quá đẹp, khiến cho tôi không nhìn được muốn đến nhìn một chút, nếu có cơ hội có thể tới hưởng thụ một lần.” Cát Vô Ưu khách khí trả lời, lễ phép nhấp một ngụm rượu.

“không phải tôi khoe khoang đâu, bất kì ai muốn nghỉ phép, đều đến khu du lịch của tôi cả. Cát trợ lý nếu như đồng ý đến, đó cũng là vinh dự của tôi, tôi nhất định an bài khiến cho Cát trợ lý có kì nghỉ tốt nhất, phục vụ tốt nhất, chiều đãi sáu sao nhất định khiến cậu hài lòng, chuyến đi này nhất định không tệ.” Chủ tịch đảm bảo

“vậy tôi cảm ơn trước.” Cát Vô Ưu đáp lễ một ngụm rượu.

“không cần khách khí, không cần khách khí, ách... vị này là?” thường đồng tò mò nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh Cát Vô Ưu.

“là phụ tá của tôi, Mạnh Xuân Diễm tiểu thư.” Cát Vô Ưu giới thiệu

“thì ra là Mạnh tiểu thư, hân hạnh” thường đồng cười quan sát cô, sau đó cho Cát Vô Ưu một ánh mắt “ánh mắt của Cát trợ lý thật tốt.”

Hiện nay phụ nữ xinh đẹp không ít nhưng phụ nữ vừa xinh đẹp vừa có khí chất thì không nhiều lắm.

“thường đồng quá khen.” Cát Vô Ưu quay đầu nhìn cô một cái

Cô ngoài mặt mỉm cười, nhưng trên thực tế là đưa cho anh một ánh mắt xem thường, làm cho anh thiếu chút nữa bật cười, thật may là thường đồng đứng lúc dỗi đi về tài.

“Cát trợ lý trên thương trường là kì tài, ánh mắt tinh chuẩn, không biết đối với khu du lịch của tôi có ý kiến hoặc đề nghị gì chăng?” thường đồng dò xét thử hỏi.

“kinh doanh làng du lịch, thường đồng là chuyên gia, tôi cũng không dám ở trước mặt chuyên gia mà múa rìu qua mắt thợ.” Cát Vô Ưu khiêm tốn nói

“Cát trợ lý quá khiêm tốn.” Thường đồng cười haha “Cát trợ lý có thể tạo dựng nên chi nhánh tập đoàn Đảng Nguyên tại Đài Loan như hiện tại, ánh mắt buôn bán tất nhiên độc đáo, nếu như làng du lịch của tôi mà có đề nghị của Cát trợ lý, chắc chắn sẽ tốt hơn bây giờ.”

“thường đồng quá đề cao tôi rồi, tập đoàn Đảng Nguyên thành công cũng không phải là công lao của tôi, mà là toàn thể công nhân viên cùng cố gắng cùng với chủ tịch ở Nhật Bản dựng tâm kinh doanh, Vô Ưu chẳng qua chỉ là người đề ý quản lý, không có gì giỏi cả.”

“Cát trợ lý nói vậy là quá khiêm tốn rồi, tôi nghe nói tập đoàn Đảng Nguyên mở rộng đầu tư qua nhiều lĩnh vực, không biết đối với khách sạn, khu nghỉ mát có hứng thú hay không?”

“ý những lời này của Thường đồng là....?” Cát Vô Ưu mặt không đổi sắc hỏi thăm

“Cát trợ lý làm việc luôn dứt khoát, trọng tín, tôi cũng không vòng vo nữa.” Thường đồng giảm thấp âm thanh nói “gần đây tôi muốn mở rộng kinh doanh khu du lịch, nhưng khổ nỗi tiền bạc chưa đủ, không biết Cát trợ lý có hứng thú đầu tư cho khu du lịch của tôi hay không? Dĩ nhiên đầu tư này sẽ không để cho cậu chịu thiệt.” Lấy viễn cảnh khu du lịch, cộng thêm điều kiện của bản thân mình, Thường đồng tự tin rằng khu du lịch sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

“thường đồng mở miệng, tôi đương nhiên có hứng thú, chỉ là không biết... Thường đồng tiếp nhận loại hình đầu tư nào?” Cát Vô Ưu cười cười hỏi thăm

“là như vậy, tôi cần một khoản tiền....” Thường đồng lập tức bắt đầu giải thích kinh phí, mở rộng, định hướng kinh doanh trong tương lai...."Thứ hai vừa rồi, chủ tịch công ty thực phẩm Yamada Nhật Bản đã tới tìm tôi chủ động nói chuyện đầu tư, tôi còn đang suy nghĩ, dù sao đối tượng buôn bán hợp tác ai cũng muốn là người mình tin tưởng, nếu không hợp tác sẽ không có ý nghĩa, cậu nói có đúng không?”

Mặc dù Thường đồng cảm nhận được Cát Vô Ưu là một đối tượng hợp tác lý tưởng song không thể vì ông ta chủ động mở miệng mà để cho Cát Vô Ưu đem điều kiện hợp tác nâng cao, vì vậy việc lộ ra tin tức có người tranh giành hợp tác cũng là một trong những sách lược làm ăn quan trọng.

“lý luận của Thường đồng, tôi vô cùng đồng ý; Thường đồng chủ động tìm tôi hợp tác, cũng là vinh dự của tôi.” Cát Vô Ưu mỉm cười nói, tuyệt không lộ vẻ cấp bách “như vậy đi, nếu như Thường đồng có thời gian rảnh, ngày mai tôi sẽ quay lại, chúng ta sẽ nói cụ thể các chi tiết được không?”

“đương nhiên được.” Thường đồng đáp ứng một tiếng “vậy tôi đi trước tiếp đón các vị khách khác, chúng ta hẹn như vậy, ngày mai tôi chờ cậu.”

“Thường đồng đi thông thả.” Cát Vô Ưu đưa mắt nhìn ông ta rồi đi.

Thường đồng vừa rời đi, Yamada Tuấn cũng lập tức chậm rãi đi tới.

“Cát trợ lý, không nghĩ tới lại gặp anh ở chỗ này, tôi thật sự rất vui.” Yamada Tuấn trên mặt trên mặt tràn đầy vui mừng cười.

“chủ tịch Yamada.” Cát Vô Ưu mỉm cười chào hỏi.

“vị này là?” đôi mắt đẹp dừng lại trên người Mạnh Xuân Diễm

“phụ tá của tôi.”

“tôi nhớ phụ tá của Cát trợ lý là nam...” cũng bất quá mới hơn một tuần, như thế nào đã đổi người mới rồi?

“có lúc trường hợp đặc biệt cần người đặc biệt, hiện tại phụ tá của tôi là cô ấy.” Cát Vô Ưu một câu hai nghĩa nói, Mạnh Xuân Diễm nghe rất muốn tròn mắt nhìn anh ta.

Người đàn ông này đang ám chỉ điều gì? Bề ngoài, những lời này không có gì không đúng, nhưng... Trường hợp? Người đặc biệt? Hy vọng ý tứ của anh ta không phải là đưa cô tới để làm điểm ngắm, hoặc là làm bạn gái để người ta bình xét, nếu không... hừ hừ!

“oh!” Yamada Tuấn cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt lại quét qua khuôn mặt xinh đẹp của Mạnh Xuân Diễm “Cát trợ lý thật may mắn.”

“Vô Ưu chỉ là một trợ lý, vì tiền lương, cố gắng làm việc, làm sao có thể so với chủ tịch Yamada thành tựu huy hoàng, tại sao lại nói là may mắn?” nhìn ra Mạnh Xuân Diễm bất mãn, Cát Vô Ưu thông minh nói sang chuyện khác.

“vật mỹ lệ, tất cả mọi người đều yêu thích, không phải sao?” Yamada Tuấn cũng đáp lại rất có thâm ý.

“thứ xinh đẹp, bình thường mang gai, không cần thận suy xét, có thể làm bản thân bị thương.” Nghe ra ý ngoài lời của anh ta, Cát Vô Ưu trả lời.

“phụ nữ như hoa anh đào, xinh đẹp nhưng dễ vỡ, nhưng lại vô cùng hấp dẫn.” trong mắt Yamada Tuấn, phụ nữ tài năng xinh đẹp giống như hoa anh đào, đây là lời ngợi khen cao nhất của anh ta đối với một người phụ nữ.

“đàn ông có vài loại, phụ nữ cũng vậy, vì vậy ví dụ như thế, đối với một số phụ nữ là không công bằng” Cát Vô Ưu vừa nói vừa liếc nhìn về mặt Mạnh Xuân Diễm.

A, mặt cười mắt không cười đây! Có thể thấy được cô không yếu ớt dễ vỡ như hoa anh đào, hơn nữa hiển nhiên cô vô cùng không thích trường hợp này, về mặt ngày càng mất kiên nhẫn.

“Hoa anh đào là loài hoa xinh đẹp nhất ở Nhật Bản, nếu như nói phụ nữ giống như hoa anh đào, đó là đối với phụ nữ tốt nhất, tất nhiên cũng là lời ca ngợi cao nhất.” Yamada Tuấn cũng nói.

“ở Nhật Bản thì có lẽ là như vậy.” nhưng nơi này là Đài Loan.

“Mạnh tiểu thư tựa như một đóa hoa anh đào xinh đẹp động lòng người.” Yamada Tuấn mỉm cười quay sang Mạnh Xuân Diễm “Mạnh tiểu thư, tôi có thể mời cô đi cùng tôi không?”

Mở to đôi mắt đẹp, giả bộ không hiểu tiếng Nhật, Mạnh Xuân Diễm hướng ánh mắt hỏi thăm về phía Cát Vô Ưu, rất rõ ràng viết “đây là đối tác làm ăn của anh, anh tự mình giải quyết đi.”

“chủ tịch Yamada, mặc dù bây giờ là thời gian yến hội, nhưng anh cứ như vậy hào phóng yêu cầu phụ tá của tôi tản bộ cùng, là cố ý để tôi một mình ở chỗ này không có ai bồi sao?” tiếp thu được ánh mắt không tốt của cô, Cát Vô Ưu lãnh trách nhiệm “thủ môn”, tránh cho phụ tá của anh dưới con nóng giận khi trở về khách sạn sẽ không để ý đến anh.

“Cát trợ lý quen biết rộng như vậy, còn sợ nhầm chán sao?” Yamada Tuấn cũng nhìn ra cô nghe không hiểu lời của anh ta.

“nếu như không phải sợ nhầm chán, tôi làm sao lại đặc biệt dẫn bạn tới tham gia?” buông tay cô ra, ngược lại Cát Vô Ưu ôm vai cô. “cô ấy nghe không hiểu tiếng Nhật, chủ tịch Yamada cũng đừng làm khó cô ấy, được không?”

“thật đáng tiếc, xem ra tôi phải học giỏi tiếng Trung, nếu không tới nơi này sẽ bỏ lỡ cơ hội nói chuyện phiếm cùng mỹ nữ.”

Yamada Tuấn cũng cười cười, đổi đề tài: “Cát trợ lý đối với khu du lịch này có cảm giác như thế nào?”

“rất tốt.”

“lấy chính sách Đài Loan thi hành hiện tại, cuộc sống hưu nhân là cuộc sống mà mỗi người hướng tới, vì vậy đối với viễn cảnh khu du lịch vô cùng coi trọng.” Yamada Tuấn cũng nói.

“chủ tịch Yamada quan sát thật cẩn thận.” giọng nói Cát Vô Ưu tràn đầy khen ngợi.

“vì tôi muốn kiếm tiền mà! Đối với việc kiếm tiền dĩ nhiên phải chú ý nhiều hơn.” Yamada Tuấn cũng ha hả cười nói: “Cát trợ lý đối với ngành công nghiệp giải trí có hứng thú không?”

“đương nhiên là có hứng thú, làm việc đã lâu cũng nên tìm một nơi để nghỉ ngơi đáng tiếc vẫn không rảnh để hỏi thăm nơi nào thích hợp đi.” Cát Vô Ưu mỉm cười trả lời: “chủ tịch Yamada có đề nghị nào hay không?”

“nghỉ phép sao, mỗi người mỗi sở thích. Nếu tôi nghỉ phép, nhất định sẽ chọn mấy hòn đảo ở Đông Nam Á, hưởng thụ cuộc sống trong mấy ngày nhàn nhả.” Cát Vô Ưu không có thẳng thắn trả lời câu hỏi của anh ta, vì vậy mà Yamada Tuấn cũng giả ngu.

Cát Vô Ưu quả nhiên không đơn giản, khéo léo chuyển hướng câu hỏi, tránh các câu hỏi thăm dò của anh ta.

“trợ lý, tôi đói bụng, có thể đi trước ăn cái gì không?” an tĩnh cả đêm Mạnh Xuân Diễm rót cuộc mở miệng, nghe bọn họ lừa gạt đến lừa gạt đi, thật phiền.

Cho nên nói, cô ghét nhất làm người hữu dụng, nếu không một ngày nào đó sẽ vì dùng não quá độ mà trở nên ngốc nghếch.

“tôi đi cùng cô.” Cát Vô Ưu cũng đoán cô nghe không nổi nữa nên phối hợp nói “chủ tịch Yamada, tôi cùng phụ tá đi ăn chút gì đó trước, xin lỗi không tiếp được.”

“Cát trợ lý.” Yamada Tuấn vội kêu lên.

Cát Vô Ưu lễ phép quay đầu lại.

“anh có nhớ chủ tịch Đảng Nguyên đã đề cập chuyện gì với anh không?” đàn ông gấp dập thì chơi anh ta không phản đối, nhưng mà Mạnh Xuân Diễm quá xinh đẹp, đối với em gái anh ta sẽ là một mối uy hiếp lớn.

“chuyện chủ tịch phân phó, tôi là cấp dưới tất nhiên sẽ không quên.” Cát Vô Ưu thông dong cười một tiếng, sau đó liền dẫn Mạnh Xuân Diễm ung dung rời đi.

Yamada Tuấn nheo mắt bắt đầu suy nghĩ.

Dáng vẻ mới vừa rồi của Thường đồng hiển nhiên là muốn cùng Cát Vô Ưu hợp tác, việc này đối với việc anh ta muốn tiến nhập thị trường Đài Loan là một trở ngại lớn, mà Cát Vô Ưu hiển nhiên là không có hứng thú kết thông gia với nhà Yamada.

Không được, anh ta nhất định phải móc nối được quan hệ với nhà Đảng Nguyên, có lẽ... nên để cho Xuân Tử đến Đài Loan một chuyến.

“em có ý giả bộ ngốc nghếch.” Cầm cái đĩa gấp thức ăn, Cát Vô Ưu thấp giọng cười nói.

“tôi không quen anh ta, vì sao tôi phải cùng anh ta nói chuyện?” cô lầu bầu, gấp một miếng bánh kem.

Cũng đã đến 9h, sớm đến giờ cô đi ngủ, nếu không bổ sung thêm chút năng lượng, rất có thể cô sẽ ngủ trước mặt Cát Vô Ưu, như vậy thì thật mất thể diện!

“em nghĩ rằng khu du lịch này đáng giá để đầu tư không?” gấp đủ thức ăn, hai người trốn đến góc phòng ngồi ăn, Cát Vô Ưu hỏi cô.

Anh rất ít khi tham gia yến tiệc của thương giới, nếu có tham gia thì không phải cùng người khác nói chuyện đến khi kết thúc, thì chính là lộ diện rồi rồi đi, chưa từng giống như bây giờ, trốn ở góc phòng ăn cái gì, nhìn cả phòng mọi người tiếp tục hàn huyên đến hàn huyên đi.

Cát Vô Ưu đột nhiên phát hiện, kiểu bàng quan, đứng bên quan sát như vậy rất thú vị, giống như đang xem diễn vậy!

“rất nhiều việc chỉ nhìn qua thì không thể quyết định được, nếu như anh muốn đầu tư thì phải đem tình hình buôn bán vận chuyển cùng phương thức kinh doanh của nơi này phân tích tỉ mỉ, sau đó mới quyết định, không phải sao?” mặc dù chỉ làm phụ tá của anh có mấy ngày, nhưng cô đối với chuyện luôn phân tích mọi thứ trước khi quyết định của anh vô cùng rõ ràng.

“em cho là, Thường đồng thật tâm muốn chúng ta đầu tư sao?”

“đúng vậy.” Mạnh Xuân Diễm trả lời. Nếu như không phải thật tâm thì sẽ không đến dò xét như vậy.

“như vậy tại sao chủ tịch Yamada lại đến nói chuyện phiếm cùng tôi?” anh nuốt một miếng bánh bao, miễn cưỡng tiếp tục hỏi.

“thăm dò tình hình, thuận tiện sử dụng mỹ nhân kế.” Thật là lời nói quá thẳng thắn!

Cát Vô Ưu thiếu chút nữa cười phá lên.

“em đối với chủ tịch Yamada đánh giá rất thấp thì phải.”

“tôi đối với đàn ông có sắc tâm đánh giá cũng rất thấp.” ăn xong, cô lau nhẹ khóe miệng, cầm ly nước trái cây chậm rãi uống.

“như vậy, trong mắt em tôi là tuýp đàn ông như thế nào?”

Mạnh Xuân Diễm liếc mắt nhìn anh “đàn ông xảo quyệt.”

“xảo quyệt.” mày nhướn lên

Suy nghĩ một giây đồng hồ, cô lại thêm một câu “đàn ông giáo hoạt.”

“giáo hoạt?” cau mày

Trầm ngâm 3s đồng hồ, cô lại bồi thêm một câu “tâm cơ rất sâu”

“tâm cơ sâu?” nhìn cô chằm chằm

Thế nào lại không có một câu dễ nghe?

“cấp trên hái hoa tặc, chuyên môn khi dễ nhân viên nhỏ, nhỏ mọn, lòng trả thù nặng...” cuối cùng cô nắm chặt ngón tay, từng ngón một vừa đếm vừa nói.

“tôi có kém cỏi như vậy sao?” Cát Vô Ưu nghe được dờ khóc dờ cười.

Cô cũng quá thẳng thắn đi! Dám ở ngay trước mặt nói xấu cấp trên, anh nên trách cứ cô quá to gan hay là nên khen ngợi tinh thần dũng cảm của cô?

“không phải quá kém, chỉ là khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm mà thôi.” Cần thận suy nghĩ một chút, giống như chưa nói hết, cô không thể làm gì khác hơn là lấy một câu đơn giản khái quát lại.

“tôi như vậy, ở trong mắt em lại là người khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm.” Cát Vô Ưu buồn cười chỉ vào mình “vậy người nào trong mắt em ưu điểm nhiều hơn khuyết điểm?”

“Tiểu Khiêm Khiêm a!” cô thuận miệng đáp

“Tiểu Khiêm Khiêm?” trong nháy mắt Cát Vô Ưu nheo mắt lại, thật ... là thân thiết a!

Đột nhiên nghe cô khen ngợi người đàn ông khác, trong lòng Cát Vô Ưu bỗng nhiên rối loạn, đủ loại tư vị.

“đúng vậy” nghĩ đến Mạnh Khiêm, Mạnh Xuân Diễm vẻ mặt vui vẻ.

Mặt Cát Vô Ưu trầm xuống, báo trước giông bão, khóe mắt co quắp.

“anh ta là ai?”

“ai cơ?” cô nháy mắt mấy cái.

“Tiểu Khiêm Khiêm?” nghiêng răng nghiêng lợi nói

“nó nha...” cô đảo mắt, rốt cuộc rõ ràng nguyên nhân anh tức giận “nó sao...” cô suy nghĩ một chút “một người tôi rất coi trọng.”

“rốt cuộc là ai?” anh không nhịn được gầm nhẹ

“anh làm gì hung dữ như vậy?” cảm bị giữ chặt không thể quay đi chỗ khác, vẻ mặt cô ủy khuất.

“nói mau!” không có tâm trạng nói đùa, anh hiện tại chỉ muốn biết, người khiến cô khen ngợi như vậy lại lộ ra vẻ mặt yêu thích như vậy rốt cuộc là ai?

“mới không cần nói cho anh biết.” Anh hung dữ như vậy, cô càng không muốn cho anh thỏa nguyện.

“Xuân Diễm!” anh xiết chặt eo nhỏ của cô, trừng mắt nhìn cô, tuyệt đối không thích cô vào thời điểm này mà bướng bỉnh.

Mạnh Xuân Diễm cười khê, tuyệt đối không sợ hãi.

“anh làm gì khản trương như vậy?” anh đây là.... đang ghen!?

“em nói thử xem?” đôi mắt sâu hút, đang bùng bùng lửa giận.

“nếu như tôi nói... đó là người đàn ông của tôi thì sao?”

“đừng mơ tưởng tôi sẽ đem em nhường cho hắn ta.” Cánh tay đang ôm eo cô bỗng chốc căng thẳng.

Chỉ cần tưởng tượng cảnh cô dựa sát vào lồng ngực của người đàn ông khác thôi... thì anh đã không thể chịu được!

Mạnh Xuân Diễm thu hồi vẻ mặt đùa giỡn, bình tĩnh nhìn anh.

Anh không phải đang nói đùa, cô biết; anh đúng là đang ghen, cô hiểu, nhưng là.... anh đối với côvì sao lại có tham muốn giữ lấy?

“ mau trả lời tôi, hắn ta rốt cuộc là ai?” Cát Vô Ưu không có được đáp án tựa hồ sẽ không bỏ qua.

" nó là Mạnh Khiêm, năm nay 5 tuổi, là con trai của em gái tôi. " thôi, không chính anh nữa.

Cát Vô Ưu nghe xong tâm tình lập tức buông lỏng nhưng là mặt mày lập tức trở nên nguy hiểm.

" Xuân Diễm, em đùa giỡn tôi. "

" ách... có sao ? " mắt hết nhìn đông lại nhìn tây nhưng chính là lại không có dám nhìn thẳng anh, lại càng không dám cười.

" tôi thấy, em càng ngày càng to gan. " trên mặt anh xuất hiện nụ cười vui vẻ.

“mới không có, lá gan của tôi luôn luôn rất nhỏ.” Vội vàng phủ nhận.

Anh đột nhiên cười, kiểu cười này thật là khiến người ta rợn tóc gáy.

“phải không?” cánh tay đang ôm eo cô phút chốc siết chặt, bàn tay dán sát vào thắt lưng cô, nhiệt độ xuyên cô lớp quần áo mỏng, kích thích thần kinh cô, khiến trái tim đột nhiên đập mạnh. “tôi thấy, là do tôi đã quá cưng chiều em, khiến cho lá gan của em càng ngày càng lớn.”

“anh nào có cưng chiều tôi?” điểm này cô kháng nghị “anh chính là ý mình là cấp trên mà nô dịch một phụ tá tạm thời như tôi đây.”

“có thật không?” anh cười rộ lên, ôm cô đi ra ngoài

“Cát... Trợ lý?” anh ta muốn làm gì?

“chúng ta rời khỏi nơi này trước.” anh mang cô đi ra ngoài, ngồi vào trong xe.

Ách... Rời khỏi chỗ này?

“sau đó-----” anh nhìn cô cười tà mị “chúng ta quay lại nghiên cứu vấn đề rốt cuộc tôi cưng chiều em hay nô dịch em.”

A!?

Cô có thể không muốn hay không?

--- hết chương 6---

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bình thường, 10h tối cô đã đi ngủ từ sớm rồi, nhưng là hiện tại cô không có cái may mắn ấy, thậm chí đến bóng dáng khách sạn cũng không thấy, bị người ta “kèm hai bên” đến bờ biển, đen đủi ngồi hứng gió biển.

“ách... Cát trợ lý, tôi thừa nhận anh rất cưng chiều tôi, vậy chúng ta có thể trở về khách sạn hay chưa?” mắt thấy càng lúc càng đến gần bờ biển, để tránh cho mình bị diệt khẩu, Mạnh Xuân Diễm quyết định nên thức thòi một chút.

Dù sao cho anh ta chút mặt mũi, cô cũng không tổn thất gì, quan trọng là --- cô muốn về khách sạn ngủ a!

“em rốt cuộc thừa nhận tôi cưng chiều em, rất tốt.” Cát Vô Ưu rất hài lòng “bất quá, chúng ta đi một chỗ trước sau đó mới về khách sạn sau.”

Xe dừng lại ở vịnh tây tử, tài xế xuống xe mở cửa.

“Cát trợ lý, xin hỏi vì sao chúng ta lại đến nơi này?” vừa xuống xe, Mạnh Xuân Diễm vội co rút hai vai.

Vì tham gia tiệc tối, cô chỉ mặc áo không tay với váy ngắn, mà nhiệt độ lúc này mặc dù không thấp nhưng vì có gió biển, nên có chút cảm giác lạnh.

“bởi vì chúng ta cần ước hẹn.” anh cởi áo khoác phủ lên vai cô.

“ước hẹn?” cô tròn tròn mắt.

“đúng vậy.” anh mỉm cười trả lời, ôm cô đi tới chỗ rộng hơn, nghe tiếng sóng biển vỗ vào vách đá, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng của cô lộ ra vẻ mê hoặc.

“Cát trợ lý, nếu anh cảm thấy nhàm chán, có thể tự mình uống say, sau đó về nhà ngủ, tôi cũng được tan việc sớm.” coi như anh ta không ngủ, cũng không cần kéo cô ra ngoài hứng gió biển như vậy đi?

Có trời mới biết, cô đang vô cùng nhớ chiếc giường mềm mại của mình.

“em không cảm thấy vào lúc này, đến nơi này nói chuyện phiếm rất lãng mạn sao?” anh nhướn mày nói.

“tôi chỉ cảm thấy nơi này tạp âm quá nhiều, phá hỏng cảnh đẹp thiên nhiên.” Cô vô cùng không lãng mạn trả lời.

Cát Vô Ưu bật cười: “Xuân Diễm, em có phải quá thực tế không?”

“Cát trợ lý, anh muốn giết thời gian, có thể trực tiếp đi quán bar uống rượu, tán gái, không cần tôi cho đủ số đi?” cô ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại.

“em còn nhớ rõ tôi là cấp trên của em không, sao có thể dùng thái độ này nói chuyện với tôi?” anh giả vờ tức giận, kinh ngạc nhưng tuyệt đối không để ý tới thái độ càn rỡ của cô.

Thật lòng mà nói, anh không thể nào tưởng tượng ra bộ dáng khúm núm của cô được.

“nếu như không hài lòng với vị phụ tá trợ lý nho nhỏ là tôi đây, vậy thì vô cùng hoan nghênh anh sau khi trở về công ty, chuyển tôi trở lại phòng hành chính.” Cô che miệng ngáp, không để ý nói.

“em thật sự không muốn làm phụ tá của tôi sao?”

Nói đến chuyện này, cô thực sự không để lại một chút mặt mũi nào cho anh. Dù gì ở Đài Loan anh cũng vô cùng nổi tiếng trong thương giới, bao nhiêu người muốn làm việc cạnh anh, cầu còn chẳng được, ngay cả mấy người trước kia vì treo mác bệnh nhân sau đó nghỉ việc cũng phải cảm ơn anh đã “thao luyện”, để bọn họ sau khi nghỉ việc cũng không cần lo vấn đề công việc, tự có người tới cửa mời về làm việc.

Chỉ có cô, từ đầu đến cuối một chút cảm kích cũng không có, còn làm như anh là bệnh truyền nhiễm, muốn tránh càng xa càng tốt.

“đĩ nhiên không muốn.” cô một bộ dáng “cái này mà cũng phải hỏi” “làm phụ tá của anh ngày nào cũng bận rộn đến muộn, ngay cả có chút thời gian nghỉ ngơi cũng bị anh quấy rầy, có cái gì tốt!”

“tôi có quấy rầy em sao?” anh khiêu mi hỏi

“chà nhẽ không phải sao? Lúc tôi vừa uống xong trà chiều, anh lại lười biếng không làm việc chạy tới tham gia náo nhiệt, ăn trộm bánh ngọt của tôi, uống trộm cà phê của tôi thì cũng cho qua, anh còn động tay động chân, không phải quấy rầy thì là gì?” chứng cứ phạm tội rõ ràng, cũng chẳng phải cô nói sáo.

“được rồi! Tôi thực sự có quấy rầy em.” Anh cũng không có ý định phủ nhận “bất quá người phụ nữ khiến tôi quấy rầy cũng chỉ có một mình em.”

“ý anh là, tôi bị anh quấy rầy còn phải cảm thấy rất vinh hạnh?” cô tròn to mắt, đơn giản là không thể tin được.

“cũng không cần phải thấy vinh hạnh, chỉ cần em cao hứng là được rồi.”

“vô cùng xin lỗi! Tôi là người bình thường, không có ham mê bị ngược, cho nên quấy rầy chính là quấy rầy!” người này tự đại đến cuồng rồi.

Anh nhìn về mặt tức đến thở phì phò của cô, đột nhiên nói: “Xuân Diễm, em rất ghét tôi sao?”

“đúng vậy.” Cô gật đầu vô cùng dứt khoát.

“tại sao?”

“ai bảo anh làm hồng mong muốn của tôi, dám điều tôi làm phụ tá tạm thời của anh.” Hại cô không bao giờ....đi làm mà không phải lo lắng nữa, nghĩ tới là

lại buồn bã không dứt.

“chỉ vì lý do này?”

“đúng vậy”

“trừ điểm này, em không ghét tôi vì bất cứ lý do nào khác nữa?” anh xác nhận lại một lần nữa.

“không có.” Đang yên đang lành cô không rảnh mà đi ghét một người.

Cát Vô Ưu nhất thời không biết nói gì để phản bác.

“Cát trợ lý, nếu như không còn việc gì khác nữa, chúng ta có thể trở về khách sạn được hay không?” Cô một lần nữa ngập dài.

Thật là buồn ngủ mà!

"em mệt sao ? " cô càng lúc càng dựa vào người anh, vô cùng lười phải đứng ngay ngắn, ý đồ muốn dựa hẳn vào người anh.

"ừ " cô trực tiếp gật đầu. " ngày mai còn phải đi họp sớm, nghĩ tới là mệt mỏi "

Ai... nghĩ đến hành trình dày đặc ngày mai, cô lại không nhịn được than thở.

"chưa từng có người phụ nữ nào ở trước mặt tôi lại chỉ muốn về sớm để ngủ. " thật không biết bây giờ có nên mắng cô không biết nắm chắc cơ hội.

"bởi vì thể lực của tôi không tốt lắm. " đột nhiên phát hiện anh ta cũng rất đáng tin ! cho nên mắt nhắm mắt mở trả lời câu hỏi của anh " nếu như anh chê tôi thể lực quá kém, sau khi trở về, lập tức điều tôi đi, để một người thể lực tốt khác làm phụ tá của anh, như vậy anh không cần phải chịu đựng tôi nữa. "

Cô tham lười, không thích làm việc, thích vui chơi, ghét công việc nhiều, anh ta hiện tại có thể kể ra vô số nguyên nhân cô không thích hợp làm phụ tá, tùy tiện dùng một cái là có thể đánh cô trở về " lãnh cung " phòng hành chính.

"nhưng là, tôi chỉ muốn em. " nhìn bộ dáng lim dim nhắm mắt tựa vào anh của cô, hoàn toàn không có một chút khôn khéo, chỉ có không chút nào để phòng ngừa ý lại, làm cho anh không nhịn được cúi đầu, khẽ hôn lên trán cô.

Mạnh Xuân Diễm một chút cũng không phát hiện anh đang đối với cô " động niệm ".

"Cát trợ lý, tôi không chịu được nữa.... " cô thật không chịu được

"sao ? "

"tôi muốn quay về khách sạn ngủ. " cô mơ mơ hồ hồ lầu bầu

"thật là mệt mỏi như vậy sao ? " không thể nào ! nhưng đúng là cô đang thật buồn ngủ.

"có.... " cô ôm hông của anh, để cho mình dựa vào anh vững vàng hơn, sau đó nhắm mắt lại, ngủ.

"em thật là ----" Cát Vô Ưu vừa bực mình vừa buồn cười.

Hiếm khi anh muốn cùng cô hẹn hò, cô lại hết lần này đến lần khác không nể mặt trực tiếp phê bình anh, thậm chí còn ngủ gà ngủ gật, ở bên cạnh anh chẳng lẽ nhằm chán như vậy sao ?

Nhưng là, cô không chút nào làm bộ, không thuận theo sự theo đuổi của anh khiến anh càng thêm trầm mê.

"Xuân Diễm, đến tận cùng em là người phụ nữ như thế nào đây ? " anh thì thầm sau đó gọi tài xế, ôm cô trở về xe.

Lên xe, cô trực tiếp dựa vào người anh.

"bình thường.... Phụ nữ.... trên đường tùy tiện bắt.... cũng được một tá.... " mơ hồ nói xong, cô dựa vào càng sâu hơn.

Trên người của anh có mùi khiến cô cảm thấy như bị thôi miên....

Cát Vô Ưu nghe cô lẩm bẩm không nhịn được khẽ cười.

Tỉnh dậy, Mạnh Xuân Diễm không nhớ rõ mình như thế nào trở lại phòng khách sạn.

Thời điểm ở Tây Tử vịnh, cô thực sự không gắng gượng được nữa, ý thức cuối cùng là lên xe, sau đó dựa vào người anh ta ngủ.

Cúi đầu nhìn lại bản thân mình, trên người cô vẫn là bộ quần áo cô mặc tối qua, chỉ có giày bị cởi bỏ, hơn nữa ngẩng đầu lên nhìn thời gian... 10h !?

Tại sao không có ai gọi cô đây ? cô nhớ lịch trình của Cát Vô Ưu hôm nay bắt đầu từ 8h30', đầu tiên đến chi nhánh công ty hợp, thảo luận về các ưu khuyết điểm của hoạt động quý trước, tiếp theo xem xét dự toán ngân sách nửa năm sau, nghe báo cáo phát triển sản phẩm mới. ... chỉ một buổi sáng mà cần đưa ra quyết sách cho bốn vấn đề lớn.

Những thứ này đều cần cô chuẩn bị tư liệu, không có những tư liệu này, hội nghị tối thiểu sẽ phải kéo dài thêm hai giờ, vậy mà anh ta cứ nhiên không có đánh thức cô, để cho cô đi theo tùy thời cung cấp tài liệu và ghi chép, chẳng lẽ anh ta đã thật tâm phát hiện, chuẩn bị đổi cũ thay mới chức vụ của cô rồi hả ?

Nghĩ đến đây, tâm tình cô vô cùng tốt, vươn vai duỗi người, sau đó quay đầu lại cô nhìn thấy tờ giấy nhớ màu lam ở tủ đầu giường.

"Xuân Diễm :

Tài liệu hội nghị tôi mang đi, em có thể thoải mái ngủ, nhưng đừng vọng tưởng tôi sẽ thay người. Buổi trưa, tôi sẽ trở lại, chúng ta cùng nhau ăn cơm.

Cát Vô Ưu

PS : em không ăn cơm cùng tôi, không sao cả, tôi ăn cùng em. Không cho phép cự tuyệt, trừ phi em muốn tối nay lại đến Tây Tử vịnh một lần nữa.

(bất quá buổi tối hôm nay em cũng đừng nghĩ có thể ngủ ngon như vậy !)"

Đáng ghét, cô đương nhiên biết thế gian không có chuyện tốt như vậy, người này cứ nhiên uy hiếp cô, thật quá đáng !

Cô bất quá cũng chỉ là một buổi tối tham ngủ bị anh ta bắt gặp, anh ta liền phát hiện nhược điểm của cô, hơn nữa lập tức lợi dụng.

Gian xảo, gian xảo, quá gian xảo!

Thật không cam lòng bị uy hiếp, càng không muốn ngoan ngoãn nghe lời, Mạnh Xuân Diễm cầu nhàu xuống giường rửa mặt, tốn 40' tháo trang sức, cùng tắm rửa cho bản thân thơm ngát sau đó thay áo ngủ, lần nữa trở lại nằm ngang trên giường, vỗ vỗ chần bồng đem mình đắp kín, chuẩn bị ngủ tiếp.

Hừ hừ! muốn cô ngoan ngoãn nghe lời, không có cửa đâu!

Cát Vô Ưu đúng 12h trở lại khách sạn, 12h5' đi tới phòng cô, mở cửa bước vào nhìn thấy, chính là một bức mỹ nhân ngủ như thế.

Mái tóc dài của cô tán ra trên gối đầu màu hồng, gương mặt thanh thanh thần thần, bên cạnh thần thái yên tĩnh tự tại phảng phất cách xa phàm trần, như một tiên tử không bị ảnh hưởng bởi hồng trần.

Nếu chỉ nhìn mỗi bộ dáng này của cô, anh sẽ nghĩ cô là cô gái ôn thuần, nghe lời, ưu nhã, tĩnh lặng, nhưng trên thực tế trừ ưu nhã ra, những thứ “ mỹ đức” khác cô hoàn toàn không có.

Nghĩ tới đây trên mặt Cát Vô Ưu lại hiện lên nụ cười vui vẻ. Ngồi lên giường, anh nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc tán loạn của cô.

Cô thả tóc, tháo trang sức, quần áo trên người cũng đã thay, như vậy cô cũng nhất định đã xem qua giấy nhắn anh để lại, vậy mà bây giờ--- cô đang ngủ?

Cô có ý sao? Vui vẻ trên mặt Cát Vô Ưu càng sâu hơn.

“ Xuân Diễm, em có biết hay không, em càng như vậy, tôi đối với em càng thêm hăm sâu...” cúi thấp xuống, giọng nói của anh biến mất giữa đôi môi của cả hai.

Cô thật là một phụ nữ hấp dẫn, ở công ty lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã không thể quên được cô. Ở trên người cô có một loại lực hấp dẫn, khiến cho anh biết rõ cô ở công ty nổi danh là “ mỹ nhân ngu ngốc” nhưng vẫn là không thể quên cô.

Sau đó, ở nhà hoa cúc một đêm kia, anh biết anh đã sai lầm rồi, cô vẫn lấy diện mạo bất tài của mình để đối mặt với tất cả mọi người, ngay cả anh cũng bị cô lừa, làm anh cảm thấy mới mẻ cùng thú vị, càng hiểu kì muốn hiểu rõ những mặt khác của cô, không dự liệu được chính là, như vậy tò mò lại biến thành một loại khát vọng...

Lần đầu tiên trong đời anh muốn giữ lấy một người phụ nữ, nhưng mà người phụ nữ này chỉ muốn cách anh càng xa càng tốt, thật là làm cho anh vừa bức mình vừa buồn cười, nhưng không có chút thương tâm nào, chỉ càng thêm khát vọng có được cô.

Xuân Diễm... sẽ có một ngày... em sẽ chỉ thuộc về mình tôi...

“ừm...” bị quấy nhiễu đánh úp, Mạnh Xuân Diễm rút cuộc tỉnh, vừa mở mắt ---

Ách! Đột nhiên xuất hiện dung nhan anh tuấn phóng đại trước mắt, làm cho cô hoàn toàn tỉnh ngủ!

“tỉnh chưa?” anh cười nhẹ rồi khỏi môi cô, nhưng cũng không rời đi quá xa.

“anh anh anh... Đánh lên!” đưa tay muốn đẩy anh ra, cổ tay mảnh khảnh lại bị anh bắt được, thuận thế kéo cô.

“oh-----” cô hô nhỏ một tiếng, ngã vào trong ngực anh.

“ngủ từ nửa đêm hôm qua đến bây giờ, em không sợ ngủ đến bất tỉnh luôn sao?” ôm cô trong ngực, cảm giác vô cùng vui vẻ.

“nếu như anh không quấy rầy tôi, tôi vô cùng vui vẻ ngủ bất tỉnh.” Cô nhe răng trợn mắt trả lời, muốn giãy giụa rồi khỏi.

“vậy cũng không được.” anh cúi đầu nhìn cô đang giãy giụa trừng mắt nhìn mình “tôi cũng không hy vọng em trở thành người đẹp ngủ trong rừng.”

“coi như thành người đẹp ngủ trong rừng, cũng không liên quan đến anh.” Rõ ràng anh ta ôm không dùng sức, nhưng vì sao cô không rời khỏi được cái ôm của anh ta? “anh có biết phá giấc ngủ của người khác là một việc vô cùng đáng ghét không!”

“phải không?”

“đương nhiên” cho nên mau mau buông cô ra, rời khỏi phòng cô.

“vì em, tôi không ngại làm cái người đáng ghét ấy.” anh vẽ mặt vui vẻ nói.

Mạnh Xuân Diễm nghe thiếu chút nữa ngất người.

“cái gì gọi là vì tôi... anh ít nói nhảm đi, anh vốn chính là người đáng ghét!” kỳ quái, cô như thế nào lại cảm thấy cái con người lạnh từ đầu đến chân này, càng lúc càng không lạnh?

Không chỉ không lạnh, ở trước mặt cô... anh ta căn bản là nhiệt tình có thừa! quá khác thường! chẳng lẽ là bị mặt trời phía Nam phơi đến hồng đầu?

“ờ trong mắt em, người đàn ông nào không đáng ghét?” anh rảnh rỗi hỏi ngược lại cô, đã quen bị cô phê bình.

“Tiểu Khiêm Khiêm.”

“nó chẳng qua chỉ là đứa bé trai, lông tóc còn chưa đủ, căn bản không thể coi như đàn ông.” Đem anh cùng với đứa trẻ so sánh, anh có phải nên cảm thấy bị sỉ nhục?

“nhưng là nó so với anh có phong độ hơn, cũng thân sĩ hơn.”

“đàn ông nếu quá thân sĩ, đã định là sẽ không thể theo đuổi được người phụ nữ mình yêu, đặc biệt là phụ nữ giống như em vậy.” anh nhẹ nhàng véo mũi cô.

“đừng tưởng rằng khen ngợi tôi một câu thì tôi sẽ quên anh là người đáng ghét.” Cô nheo mắt lại “Cát trợ lý, anh càng ngày càng quá đáng.”

“chỗ nào quá đáng?”

“lúc trước anh hôn trộm tôi nhiều lần, tôi cũng không muốn so đo với anh, nhưng không có nghĩa là đồng ý cho anh lấn tới, anh vừa mới lại hôn trộm tôi, lại còn vào phòng tôi, cái gọi là tôn trọng người khác, anh không hiểu sao?” người đàn ông này, thật là càng lúc càng giống thổ phi.

Không mời mà tới, không đồng ý tự tiện hành động, một chút lễ nghi cũng không có!

“nếu tôi không đến gọi, em có rời giường không?” anh hỏi

“sẽ không”

“cho nên, tôi vô cùng vui vẻ làm đồng hồ báo thức của em, em nên cảm ơn tôi mới phải.”

“tôi mới không cần đâu----”

“muốn trốn công tác, cũng không cần ở trước mặt cấp trên lộ liễu như vậy chứ?” anh ngắt lời cô.

Mạnh Xuân Diễm dừng lại một chút.

“coi như phải đánh thức tôi, cũng không thể dùng hôn chứ!” lý lẽ hùng hồn hung ác biến thành oán trách.

“đối với em, đây là cách tốt nhất.” nâng lên cằm dưới của cô, ánh mắt anh mập mờ.

Mặt Mạnh Xuân Diễm nóng lên “tôi không phải loại con gái tùy tiện cho người ta hôn, tôi chỉ là... không muốn so đo cùng anh, nhưng không có nghĩa là anh được nước làm tôi như vậy, tôi không thích.” Cô nhỏ giọng nói

Mặc dù nụ hôn của anh cũng không khiến cô cảm giác mình bị khinh bạc, hơn nữa... nếu thực sự thừa nhận, cô thấy mình đối với nụ hôn của anh cũng

không phải không có cảm giác... chỉ là anh là cấp trên, cô là cấp dưới, giữa họ chỉ nên có công việc thuần túy, không nên dính dáng đến tình yêu.

“Xuân Diễm, thành thật trả lời anh, em ghét anh lắm sao?” anh thu hồi vẻ mặt đùa giỡn vì nhận ra tâm tình cô có chuyển biến.

“tôi...” cô do dự.

“nếu thực sự ghét tôi, em sẽ không cho tôi chạm vào em, đúng không?” cá tính cô yêu ghét rõ ràng, như vậy cũng không khó hiểu.

Nghênh đón ánh mắt anh, cô vội thu hồi tầm mắt của mình.

“coi như thế, vậy thì sao?”

“như vậy, cần gì có chấp chống lại tôi, em phải biết rằng điều đó không thể nào khiến tôi buông tay.” Sẽ chỉ càng làm anh muốn có cô hơn mà thôi.

“anh...” anh ta ngay cả điểm này cũng đã nhìn ra!? Người đàn ông này cũng đáng sợ quá đi!

Ở trên thương trường anh ta khôn khéo gian trá, thảnh thơi dùng thủ đoạn uy hiếp người khác cũng không vấn đề gì nhưng mà dùng cách này để đối phó với một cô gái đơn thuần như cô, không cảm thấy mình quá vô nhân đạo rồi sao?

“em đang mắng thầm tôi đấy hả?” anh buồn cười nhìn về mặt bất mãn của cô.

“đúng thì thế nào?” dù sao cũng đã bị anh ta nhìn ra, cô liền dứt khoát thừa nhận. “ai bảo anh bắt nạt tôi?”

Vốn là phàn nàn nhưng giọng điệu của cô bây giờ lại trở thành oán giận, còn mang theo chút ý tứ làm nũng. Sao có thể như vậy chứ?

“bắt nạt em bởi vì muốn yêu thương em” Anh cụng trán cô, vui vẻ thật sâu

“bắt nạt thế nào lại thành thương yêu!? Vậy tôi có thể không cần loại thương yêu này hay không?” cô khế nói

“không được” anh quả quyết “em chỉ có thể tiếp nhận.”

“tôi---” hai cánh môi ẩm áp kiên quyết chặn môi cô, khiến cô chỉ có thể mở to mắt, không cách nào đáp trả.

“Xuân Diễm, tiếp nhận anh khó như vậy sao?” anh thấp giọng ní non

Đôi mắt cô trong veo nhìn anh, sau đó gật đầu “rất khó”

“tại sao?” ánh mắt của cô rất đẹp, nhất là thời điểm hai mắt mở to, vô cùng khả ái, khiến người khác chìm đắm trong đó đến quên hết mọi chuyện.

“anh là cấp trên của tôi...”

“đây không phải lý do.”

“nhưng đây là thực tế.” đang nói bị ngắt lời, cô lườm anh “tôi ghét tình yêu công sở.”

“ngoài cái này còn gì nữa?”

“chủ nghĩa nam nhân của anh quá lớn, không tôn trọng tôi, tôi không thích heo đất.” tiếp tục kháng nghị

(ý tứ chị Diễm nói chỗ này là gì, có ai hiểu không, không thích heo đất là seo, ai hiểu chỉ tớ nhá, hehe)

“còn gì nữa không?” nói hết được là tốt nhất.

“anh quá khôn khéo, tôi lại rất ngốc, như vậy sẽ dễ bị anh tính kế, bị bán đi thì chỉ có khóc không ra nước mắt.” cô đúng là tiếp tục nói.

“còn nữa không?” cái này... cũng coi như lý do sao? Cát Vô Ưu dờ khóc dờ cười.

“còn nữa, tướng mạo anh quá xuất sắc, rất trêu hoa ghẹo nguyệt, tôi không cần đàn ông bắt cá hai tay.” Bị phản bội, cảm giác ấy quá thê lương.

“tôi đối với bắt cá hai tay không có hứng thú, em nên biết.”

“làm sao tôi biết được?” cô cũng không phải con giun trong bụng anh ta.

“em ngày nào cũng sắp xếp lịch trình cho tôi, còn sợ tôi có cơ hội bắt cá hai tay sao?” anh trêu chọc cô “hay là em đối với sức hấp dẫn của bản thân không tin tưởng, cho rằng không thể mê hoặc được tôi?”

“có nhiều đàn ông, trời sinh lăng nhăng, không có chút tình cảm chân thành nào.”

“em cảm thấy, tôi rảnh vậy sao?” anh hỏi ngược lại

“ ách?” rảnh rồi?

“tán tỉnh phụ nữ cũng cần có thời gian chứ? Chỉ riêng em thôi mà tôi đã vất vả như vậy, em thấy tôi còn thời gian rảnh để đi trêu chọc những người phụ nữ khác sao?”

--- hết chương 7---

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ách... cô nên cảm thấy vui vẻ hay tức giận bây giờ?

Hon nữa anh đảm bảo đối với cô chân thành lại chung thủy nhưng mà cô nghe thế nào cũng thấy câu nói kia giống như đang chửi cô.

“yêu thích tôi có khó khăn như vậy sao?”

“chẳng lẽ không khó sao?”

“tất nhiên là không, rõ ràng là em đang ghi thù tôi.” Cô héch càm, ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ dáng chính trực chí khí.

Cát Vô Ưu cúi đầu, đang muốn trêu chọc cô thì ngừng lại, tư thế ngẩng cao đầu này của cô vừa đứng lộ ra xương quai xanh cùng bộ ngực thấp thoáng Áo ngủ vì vừa rồi lộn xộn mà lộ ra, mà áo ngủ của cô chỉ là một chiếc áo sơ mi vô cùng mỏng, căn bản là không che được cảnh xuân trước ngực...

Ánh mắt Cát Vô Ưu nhất thời tối sầm lại.

“không còn gì để nói đi?” cô tiếp tục, không có ý định buông tha.

“em chắc chắn muốn cùng tôi tranh luận tiếp chứ?” anh cố gắng giữ tỉnh táo, giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

“anh không dám?”

“không phải không dám, mà là....” ánh mắt anh hướng thẳng vào ngực cô, Mạnh Xuân Diễm cũng tò mò cúi đầu, tay của anh vừa đúng lúc đặt trên bầu ngực cô.

“a----” kêu lên một tiếng, Mạnh Xuân Diễm kéo chặt váy che lại cảnh xuân, Cát Vô Ưu lại từ phía sau ôm hông của cô, không để cho cô chạy đi.

“sắc lang! Buông tay!” hai gò má cô ửng hồng.

“không buông” anh cúi đầu ngửi mùi hương từ cơ thể cô, cọ má vào gáy cô, cảm thụ thân mật làm cho Mạnh Xuân Diễm cũng trở nên căng thẳng.

“Cát Vô Ưu, anh...” cô—xấu hổ.

“tôi muốn em” anh không che giấu giọng nói khàn khàn tràn đầy dục vọng của mình.

“anh...chớ làm bậy...” thất lưng bị anh ôm lấy, phảng phất cảm nhận được hơi nóng truyền từ người anh, làm cho cô vô cùng hoảng hốt.

Cô thực tế có thể phản kháng, thuật phòng thân không phải cô không biết, nhưng mà cô lại không có phản xạ phản kháng...

Tại sao?

Cát Vô Ưu chột cúi đầu, dùng sức hôn lên gáy cô, để lại dấu hôn nhàn nhạt.

“oh!” cô cảm nhận được một trận đau cùng tê dại.

Anh nhắm mắt, cố gắng sức khắc chế khát vọng trong lòng.

“nếu như tôi lấy em, em sẽ chấp nhận tôi sao?” tại thời điểm này, tự chủ mà anh vốn tự hào không chịu nổi một kích, để cho anh buông cô ra, lại có ngàn vạn lần không nữa.

Hơi thở của cô mê hoặc anh, làm anh không nhận được muốn cô...

“sẽ không!” cô hoảng hốt quay đầu “Cát Vô Ưu, anh không thể...”

“Không thể” vừa kết thúc, anh liền cúi đầu hôn lên môi cô.

Giờ phút này cô mới biết bình thường anh hôn cô đã vô cùng tiết chế, thân sĩ. Bây giờ cái hôn tràn đầy yêu cầu cùng khát vọng, lửa nóng khiến cô không thể đỡ được, căn bản vô lực cự tuyệt, chỉ có thể dựa vào một chút lý trí cuối cùng, cố gắng muốn kháng cự...

“không... Không được...” cô muốn quay mặt đi, nhưng không thực hiện được “không muốn... đừng như vậy...”

Hiện tại cô biết được thời điểm đàn ông ham muốn, phụ nữ không thể phản kháng được, khí lực của anh hầu như không ché cô hoàn toàn, khiến cô không có cách nào nhúc nhích, mà nụ hôn của anh... làm khí lực của cô hầu như biến mất, chỉ đành xụi lơ trong ngực anh.

“đừng...” nhận ra tay của anh đang đặt lên vai trần của cô, cô sợ hết hồn, dùng sức quay mặt đi. “không nên như vậy!”

Áo ngực của cô đã bị gạt ra khỏi ngực, chuyện xảy ra khi nào? Cô vội vàng kéo áo che lại cảnh xuân, cúi thấp đầu không dám nhìn anh.

Cát Vô Ưu gần như dùng hết tất cả tự chủ mới kiềm chế ham muốn đẩy cô ngã xuống giường.

“anh... anh cố ý!” cô vừa xấu hổ, vừa bối rối.

Trời ạ! Sau này cô không dám mắng anh ta là người đàn ông lạnh lùng nữa, bộ dáng của anh ta bây giờ.... đáng về này a?!

“là em quá hấp dẫn, khiến tôi không có cách nào kiềm chế.” Anh khàn khàn trả lời. một lúc lâu sau, kích tình tạm lui, anh mới một lần nữa ôm cô “nếu như là cô ý, em sẽ không có cơ hội bảo tôi dừng lại.”

Mạnh Xuân Diễm tuyệt đối tin tưởng những lời này.

“anh... anh là cao thủ tình trường, tôi thiếu kinh nghiệm, dĩ nhiên không thể sánh bằng anh.” Nghĩ đến có thể anh kinh nghiệm đầy mình, cô bất giác mở miệng.

“tôi thừa nhận tôi có kinh nghiệm, nhưng tuyệt đối không phải cao thủ tình trường.” anh cười khê “bất quá em là người phụ nữ đầu tiên mà tôi chủ động muốn có.”

“vậy ư? Thật sự vô cùng vinh hạnh.” Cô cười giả lả.

“Xuân Diễm, em hy vọng tôi xin lỗi vì thời tuổi trẻ thỉnh thoảng hoang đường của mình sao?” nếu như cô gật đầu, anh sẽ nói xin lỗi.

Chỉ vì-- cô đáng giá để anh chờ đợi.

“không muốn” cô lập tức lắc đầu “tôi không có quan trọng như vậy.” thông minh như cô đương nhiên biết anh muốn xin lỗi biểu thị điều gì. Quan hệ của bọn họ không có sâu như vậy, anh không cần làm như vậy, cô cũng không cần lời xin lỗi này.

“Xuân Diễm, em vẫn không chấp nhận anh sao?” sắc mặt anh trầm xuống, nâng gương mặt cô lên, nhìn vào cánh môi sưng đỏ của cô.

“tôi...” cô hé miệng, vẫn còn do dự.

Cô biết, cô không chán ghét anh, thậm chí có thể nói là thích, bởi vì anh đối với cô có hành động thân mật, chẳng những không khiến cô cảm thấy khó chịu mà còn cảm thấy bị lây nhiễm nhiệt tình từ anh.

Cô không phải thực sự không muốn tiếp nhận anh, chỉ là...

“hoặc là, em muốn tôi động thủ, mới có thể hoàn toàn không hề phòng bị nữa?” ánh mắt của anh vô cùng rõ ràng quét qua thân thể mềm mại của cô, Mạnh Xuân Diễm sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“anh đừng làm vậy!”

“nếu vậy, tiếp nhận anh!” đề cô nằm ngang, hai tay anh chống hai bên thân người cô, tuần nhan mang theo áp bách từ trên nhìn xuống cô “nếu không, hôm nay chúng ta đừng nghĩ rời khỏi cái giường này.”

Mạnh Xuân Diễm nghe xong, dờ khóc dở cười.

“anh uy hiếp tôi?” nào có người nào yêu cầu chấp nhận yêu đương như vậy? thật là không đáng yêu mà!

“em nói là uy hiếp cũng được thôi.” Anh không phản đối “ai kêu em cứng mềm đều không ăn, tôi muốn em, vì vậy không thể làm gì khác hơn là dùng hết các thủ đoạn.”

“anh muốn một trái tim không cam lòng, không chấp nhận, có ích gì?” cô không cho là đúng hừ nhẹ.

“tôi tin tưởng, nếu như em gạt đầu, vậy chính là cam tâm tình nguyện.” anh khẽ vuốt ve gò má cô.

Cô sẽ không miễn cưỡng bản thân làm chuyện mình không muốn, thực tế, cô vô cùng cố chấp, nếu không sẽ không vì đổi nơi làm việc khác mà cùng anh kiên trì lâu như vậy, nhưng mà cô cũng có nguyên tắc của mình, đối với chuyện trong bốn phận của mình, chưa bao giờ không hoàn thành, dù có khó khăn cũng sẽ làm được, cũng không kêu khổ.

Mạnh Xuân Diễm ngênh đón ánh mắt của anh.

Cô vô cùng rõ ràng trong xã hội hiện đại, đàn ông sẽ không vô duyên vô cớ đối tốt với một người phụ nữ, trừ phi có tư tâm.

Không cần đặc biệt hiểu rõ anh, cô cũng biết người đàn ông này đối với cô vô cùng dung túng, nói dung túng cũng không phải là muốn gì được nấy mà là cho phép cô đối với anh có thể la lối om sòm, đồng ý bất kì yêu cầu vô lý nào của cô, cho dù cô tùy hứng, anh cũng chưa bao giờ tức giận, chỉ cứng chiều cô.

Mà bọn họ chân chính tiếp xúc cũng không lâu, anh so với phần lớn mọi người lại đặc biệt hiểu rõ cô.

Nếu như không phải đối với một người đặc biệt dụng tâm, sẽ không quan sát tỉ mỉ như vậy. vì phần tâm ý này, cô mềm lòng sao?

“Xuân Diễm?” anh thúc giục, có ý muốn một đáp án.

“anh phải đáp ứng... không được cưỡng chế em chuyển đổi nơi làm việc.” cô trước đòi hỏi cam kết.

(đến đây tớ bắt đầu để anh- chị xưng anh- em nhé :D)

“có thể.” Anh đồng ý.

“như vậy Thì được” cô rút cuộc gạt đầu.

“Xuân Diễm!” anh lộ ra nụ cười thoải mái, cúi người dựa trán lên trán cô, “em ấy...” thiếu chút nữa khiến anh tưởng là phải đợi đến thiên lão địa hoàng.

“em làm sao?” cô xinh đẹp liếc nhìn anh.

Người đàn ông này... vô cùng quan tâm đáp án của cô, nếu không sẽ không có vẻ mặt thoải mái như vậy. Mạnh Xuân Diễm tim chột động, lộ ra chút xúc động.

“bây giờ, ngủ tiếp hay là cùng anh đi ăn cơm?”

“đương nhiên là đi ăn cơm.” Cô đói bụng

“vậy thì, nhanh dậy thay quần áo.” Anh đứng dậy, thuận tiện kéo cô dậy, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô mới để cô vào phòng tắm.

Nếu còn tiếp tục ở lại trên giường, anh nghĩ không cần đợi đến trăng tròn mình cũng hóa thân thành sói mất.

Bình thường quá bận rộn nên hiện tại ăn bữa cơm cũng không được an ổn.

Thay xong quần áo, Mạnh Xuân Diễm cùng Cát Vô Ưu đến phòng ăn của khách sạn dùng cơm, quyết định thật thoải mái ăn một bữa cơm, nhưng vừa mới ngồi xuống, chủ tịch khu nghỉ dưỡng đã đến.

“trợ lý Cát.” Vừa nhìn thấy bọn họ, Thường đồng liền lập tức đi tới.

“Thường đồng, có chuyện gì sao?” Cát Vô Ưu lễ phép hỏi.

“có” Thường đồng gạt đầu.

“mời ngồi.” Cát Vô Ưu ý tứ nói, sau đó quay lại gửi tới Mạnh Xuân Diễm một ánh mắt áy náy.

Anh vốn muốn cùng cô ăn một bữa cơm thật ngon vì thế một phút cũng không lãng phí thời gian giải quyết hết công việc, vô cùng hiệu suất kết thúc cuộc họp, sau đó buổi trưa đến tìm cô. Không cần nói rõ, anh cũng biết, cô ghét ngay cả lúc ăn cơm cũng bàn chuyện công việc.

Aizz... Thật đúng là người tính không bằng trời tính!

“trợ lý Cát, tôi...” Thường đồng vừa muốn mở miệng, Cát Vô Ưu đã mỉm cười ngăn cản.

“Thường đồng, dù chuyện quan trọng thế nào đi nữa, thì đợi ăn cơm xong rồi hãy nói, cùng nhau ăn cơm đi.” Nhìn ông ta vội vã như vậy chắc là cũng chưa ăn cơm.

“vậy ... được rồi.” Thường đồng không thể làm gì khác hơn là đành nhẫn nại, ăn com trước.

Nhưng là bữa com này, Thường đồng càng ăn càng ngạc nhiên. Ông biết Cát Vô Ưu không phải mới ngày một ngày hai, hai người mặc dù giao tình không quá sâu đậm, cũng không hợp tác làm ăn nhiều, nhưng đối với nhân phẩm của anh thì vẫn vô cùng hiểu rõ.

Nghe nói, Cát Vô Ưu là người không gần nữ sắc, nhưng mà người trước mắt này...Tối hôm qua Cát Vô Ưu nói là phụ tá nhưng là có cấp trên nào sẽ gấp thức ăn cho phụ tá, thỉnh thoảng nhẹ nhàng bảo cô ăn nhiều một chút, thay cô lấy đồ ăn thức uống sao?

Theo ông thấy, hai người kia giống như một đôi đang yêu đương cuồng nhiệt, làm gì phải quan hệ cấp trên- cấp dưới đơn thuần như vậy!?

Thật không nghĩ tới Cát Vô Ưu trên thương trường khôn khéo tinh táo, tác phong cường hãn, cũng có thời điểm dịu dàng như vậy....

“Thường đồng, mau dùng bữa thôi!” Cát Vô Ưu phát hiện ông ta vẫn đang kinh ngạc, thật lâu chưa có hồi thần “chỗ này thức ăn mặc dù chưa chắc đã hợp khẩu vị của Thường đồng nhưng cũng không tệ lắm, Thường đồng thử xem.”

“được.” Thường đồng lúc này mới bắt đầu ăn, không quên vừa ăn vừa quan sát Cát Vô Ưu.

Thật không ngờ, người bề ngoài luôn lạnh lùng như Cát Vô Ưu cũng có một mặt dịu dàng như vậy, ai ai ..

“Thường đồng vội vã tới tìm anh như vậy nhất định là có việc gấp, anh nghe xem ông ấy nói gì đi.” Nhìn anh như vậy...dịu dàng như vậy, cô không ngại vừa ăn vừa nói chuyện công việc.

Tối hôm qua anh đã đồng ý đi tìm Thường đồng, mà Thường đồng lại chờ không kịp mà tự mình tìm đến trước, có thể thấy được đại khái đã xảy ra chuyện gì đó, Mạnh Xuân Diễm đương nhiên biết phân biệt nặng nhẹ, liền hào phóng thông cảm cho ông ta!

“em thật không để ý?” vì yêu thương người đó, Cát Vô Ưu nhất định sẽ để ý đến cảm thụ của cô.

“không để ý.” Cô lắc đầu. “anh muốn uống cà phê không?”

“làm phiền em.” Anh gạt đầu.

“hai người từ từ trò chuyện.” Cô đứng lên, chuẩn bị đi lấy ba tách cà phê.

“Thường đồng đặc biệt tới đây, có chuyện gì sao?” cô vừa rời đi, Cát Vô Ưu liền mở miệng hỏi.

“trợ lý Cát, tôi cũng nói thẳng luôn, chủ tịch Yamada sáng sớm hôm nay đến tìm tôi, tỏ rõ anh ta rất có hứng thú đầu tư vào khu du lịch của tôi, nguyện ý dùng giá cao hơn giá thị trường 5%, mua 20% cổ phần khu du lịch của tôi.”

“chủ tịch Yamada hành động thật mạnh mẽ.” Cát Vô Ưu cười một tiếng.

“tôi muốn biết... tập đoàn Đằng Nguyên có muốn đầu tư vào khu du lịch của tôi không?” Thường đồng cũng không nói nhảm, trực tiếp nói vào trọng điểm.

“thành thật mà nói, lần này tôi đến phía Nam, cũng không có nhiều suy tính muốn đầu tư vào ngành công nghiệp giải trí.” Thường đồng là người tính tình sáng khoái, khi ích lợi cùng tình nghĩa xung đột cùng một lúc, ông ấy không nhất định sẽ chọn lợi ích, anh tôn trọng ông ấy cũng bởi điểm này, Cát Vô Ưu không cần dùng kiểu cách khách sáo trên thương trường kia để ứng đối, anh chân thành nói: “nhưng là, nếu Thường đồng cần tiền để quay vòng, tôi có thể giúp ngài một tay”

“thật sao?” ánh mắt Thường đồng sáng lên.

Mạnh Xuân Diễm bụng khay cà phê trở lại, đúng lúc nghe được câu nói đó.

“Thường đồng đem tài liệu về nguyên nhân cần quay vòng cùng vật đảm bảo sửa sang thành một phần văn kiện, đưa đến văn phòng của tôi, tôi sẽ tận lực xem xét số tiền nguy hiểm nhất mà ngân hàng có thể gánh vác, đem khoản tiền đó cho ngài vay, lãi suất cũng tận lực ưu đãi, như vậy có được không?” Cát Vô Ưu đề ra giải pháp này để Thường đồng có thể tự thân giải quyết vấn đề, đồng thời cũng không tổn thất cổ phần khu du lịch.

Dù sao khu du lịch của Thường đồng cũng là một doanh nghiệp rất có lợi nhuận, Thường đồng cũng là một người làm ăn khôn khéo, ở lĩnh vực kinh doanh du lịch, cạnh tranh khốc liệt mà vẫn có biện pháp để thu lợi nhuận về khu du lịch, chỉ riêng điểm này, bản phân nhân tình này là đáng giá.

Thương trường mặc dù là nơi chỉ đề ý đến lợi ích, nhưng với một số người, đôi khi cũng đáng giá bởi đường tình cảm đôi bên, cũng là để lại cho mình một đường lui.

“trợ lý Cát, cảm ơn cậu.” Thường đồng vô cùng cảm động.

Nếu như có thể, ông đương nhiên không muốn bán ra cổ phần công ty mình, chẳng qua là số tiền ông cần không nhỏ, mà những ngân hàng thường hay giao thiệp vì số tiền cho vay quá lớn cũng không nguyện ý cho vay, ép ông không còn cách nào khác ngoài bán cổ phần, mà bây giờ Cát Vô Ưu làm như vậy tương đương với việc cứu ông ta một mạng.

Phần ân tình này, ông sẽ ghi nhớ.

“không cần phải khách khí. Thời điểm trả khoản tôi sẽ không lưu tình mà thúc giục ngài hoàn trả, Thường đồng không cần quá cảm động.” Cát Vô Ưu trêu ghẹo nói.

Thường đồng nghe phá lên cười.

“yên tâm, chỉ cần quay vòng thuận lợi, không cần ngân hàng các anh đến thúc giục, tôi nhất định đúng hạn trả cả vốn lẫn lãi, tuyệt đối sẽ không để anh khó xử.”

“tôi tin tưởng.” Lấy nước thay rượu, hai người ước định như vậy.

“bất quá, trợ lý Cát... vị tiểu thư này thật sự chỉ là phụ tá của anh sao? Anh có thể nói thật với tôi, tôi sẽ không loan truyền linh tinh.” Thường đồng hạ thấp giọng hỏi. Vấn đề tiền bạc đã giải quyết ổn thỏa, Thường đồng bắt đầu có tâm trạng nói chuyện phiếm.

"xét về công, cô ấy đúng là phụ tá của tôi; xét về tư thì..." Cát Vô Ưu tạm thời dừng lại "chờ thời điểm tôi xác định nhất định sẽ thông báo cho Thường đồng."

"à..." Thường đồng có thâm ý nhìn ngắm Mạnh Xuân Diễm một cái, gật đầu tán thưởng "ừ, trợ lý Cát không chỉ ánh mắt buồn bán tính chuần mà ngay cả lựa chọn đối tượng... ánh mắt cũng rất tốt."

So với người mẫu, hay mỹ nữ, dáng ngoài của cô chỉ có hơn chứ không có kém.

"Thường đồng, nếu như không ngại, có thể để cho riêng hai chúng tôi...cùng với nhau được không?" Cát Vô Ưu cười nói.

Còn nói tiếp nữa thì e rằng Mạnh Xuân Diễm sẽ trở mặt mất.

"ai ai, cậu xem đây, tôi một khi vui mừng là cái gì cũng quên mất." Thường đồng liền vội vàng đứng lên "vậy tôi không quấy rầy hai người nữa, trợ lý Cát, tất cả trông cậy vào cậu."

"không cần khách khí." Cát Vô Ưu gật đầu.

"hẹn gặp lại." Thường đồng thức thời rời đi.

Thường đồng vừa đi, Mạnh Xuân Diễm liếc xéo anh.

"quả là cao minh nha!"

"cao minh?" Anh nhưống mày.

"mặc dù không đầu tư, nhưng anh cung cấp cho ông ta giải pháp này, cũng là một kiểu kiếm lợi, mặc dù tính ra giống đầu tư lãi suất thấp nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có lợi gì, hơn nữa giúp ông ta thuận nước giong thuyền, em thấy rằng từ nay Thường đồng sẽ coi anh như Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, sẽ khen anh không dứt miệng cho coi." một công đôi việc, thật sự là quá lợi mà!

"anh chỉ đưa cho ông ta một phần ân tình, coi như thuận nước giong thuyền, anh cũng không để ý nhiều như vậy." anh cười cười uống cà phê.

"không phải mới là lạ" cô mặt nhăn mày nhú "anh á,.... quá khôn khéo, ai mà đối đầu với anh nhất định vô cùng cực khổ."

Ngược lại, nếu trở thành bạn anh, lợi ích sẽ rất lớn.

"không thông minh một chút, anh sợ mình không xứng với em." đối với người thông minh nhưng luôn giả bộ hồ đồ như cô, nếu như anh ngốc nghếch chỉ sợ cô đã sớm chạy trốn không thấy bóng dáng.

"thôi đi! thông minh thì cứ nhận mình thông minh, anh đừng lôi em vào, em chỉ là một viên chức nho nhỏ thiện lương đơn thuần, bị người ta ăn hiếp thôi, thật là đáng thương mà!" cô cố gắng giả bộ đáng thương.

"em ấy cũng thôi đi." anh néo chớp mũi cô, nghiêng người hôn lên môi cô, hại cô ngẩn người hai mắt mờ trùng trùng.

Nơi này là phòng ăn a! Xung quanh là một đám đông lớn a! Anh thực sự hôn cô ở nơi công cộng! Quá không ý tứ đi!

"em giả bộ đáng thương, không giống." anh lắc đầu cười nhẹ.

Khuôn mặt cô vô cùng xinh đẹp, ánh mắt quá mức trong sáng, giờ tay nhắc chân luôn luôn mang theo một loại khí chất thông dong ưu nhã, nhìn thế nào cũng không giống như một cô gái nhỏ.

Kể cả trên người cô không mặc quần áo đắt tiền, chỉ ăn mặc bình thường thôi cũng không giống như Cô bé lọ lem."

"chỗ nào không giống?" Cô nghiêm túc thỉnh giáo để lần sau tiến bộ.

"đừng lộn xộn, anh thích dáng vẻ hiện tại của em, không vì bất cứ việc gì mà phiền lòng, chỉ làm những chuyện mình muốn làm, tự do tự tại, vô cùng tùy ý." anh thích nhìn bộ dáng phấn khởi của cô.

"không phải anh cảm thấy cuộc sống của em quá lãng phí lại không có chí tiến thủ sao?" cô tò mò.

Ở trong mắt người bình thường chính là suy nghĩ như vậy. Nhìn tất cả mọi người đều coi cô như người ngu ngốc, thiếu chuyên nghiệp, ưu điểm duy nhất, chính là trời sinh có khuôn mặt mỹ lệ, khiến người khác không ngừng hâm mộ.

"đó là cách sống của em, chỉ cần em thấy vui vẻ, không ai có thể phê bình em." vừa mắt bắt đầu có lẽ anh sẽ cảm thấy cô lãng phí tài năng của mình, nhưng về sau... anh lại càng thương thức tính tình cô như vậy.

Chân chân thật thật, thẳng thắn, coi như người khác coi thường cô, cô cũng không quan tâm, chỉ sống cuộc sống của mình, chính xác mà nói, cô hy vọng mọi người cứ như vậy đối đãi với cô như vậy --- một cô gái mỹ lệ nhưng kém thông minh.

Cô hiểu rất rõ mình có bề ngoài vượt trội hơn người khác có thể mang lại cho cô bao nhiêu lợi ích, nhưng cô lại chưa từng dựa vào sắc đẹp của mình để trục lợi, thậm chí là trong quan hệ nam- nữ, cô như cũ giữ lấy ước nguyện ban đầu, không ý mình xinh đẹp mà kiêu ngạo, không bởi vì có nhiều đàn ông theo đuổi mà bày sắc mặt cho người khác nhìn, không bởi vì người khác nâng mình đến chỗ tốt mà phóng túng mình trong thế giới vật chất...

Thế giới này phụ nữ xinh đẹp có rất nhiều, có chủ kiến cũng rất nhiều nhưng là ai có thể trong sự cám dỗ ấy mà giữ vững bản sắc của mình, không bởi vì lợi ích mà bỏ đi nguyên tắc của mình?

Chỉ có cô.....

Ngay cả anh ở trong mắt người khác là người tình tuyệt vời nhất, ứng cử viên rùa vàng xuất sắc nhất theo đuổi cô, còn phải dùng hết thủ đoạn, hao hết tâm tư cùng cô đấu trí mới có thể đi đến bước bây giờ, để cho cô thừa nhận sự tồn tại của anh.

"mắt anh sắp.... nóng cháy rồi!" Thành linh, cô cười khẽ, lấy hai tay che kín đôi mắt anh.

Ánh mắt anh nhìn cô càng ngày càng chuyên chú, đen như mực, trong hai con ngươi lóe ra thứ ánh sáng kì lạ, giống như hai đốm lửa thâm trầm, dần dần đốt thành hai ngọn lửa rừng rực.

Anh thể hiện tình cảm ra ngoài.... Thật là càng lúc càng rõ ràng rồi, mà cái này là nhắm vào cô. Mạnh Xuân Diễm trong lòng có chút ngọt, rất muốn cười trộm.

"Nếu như cháy rồi, không phải em nên giúp anh dập lửa sao?" anh kéo tay cô xuống, ánh mắt tươi cười nhìn cô, nhiệt độ không giảm.

"Anh dựa vào cái này đi!"

Cô thuận tay đưa lên một ly nước đá, Cát Vô Ưu nhất thời cười ra tiếng "em ấy...." "Cư nhiên trêu chọc anh, tuyệt không sợ anh "sói" tính đại phát sao? Thật đáng tiếc bây giờ bọn họ ở phòng ăn, nếu ở trong phòng... Anh nhất định không dễ dàng bỏ qua cho cô như thế!

---- Hết chương 8---

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Một chuyến công tác xuống phía Nam mặc dù cô đã tiếp nhận Cát Vô Ưu, nhưng việc đó là việc đó, công việc là công việc.

Trong công việc, cô kiên trì quan điểm không vì mối quan hệ cá nhân này mà lười biếng, nên 3h chiều, vẫn là thời gian cô nghỉ ngơi, uống trà chiều, nhưng khác biệt là để tránh anh kháng nghị cùng đánh lén, cô quyết định chuẩn bị một phần cho anh để anh vừa ăn điểm tâm vừa uống cà phê bên chồng công văn, sau đó đúng 5h cô tan làm.

"trợ lý Cát, ngại từ từ bận rộn, tôi tan việc, ngày mai gặp." cười vui vẻ nhìn anh, cô cầm lấy túi xách, xoay người rời đi.

"chờ một chút." Anh kịp thời từ sau bàn làm việc đuổi tới, ôm lấy thân hình mảnh mai của cô "anh ở Fukada Nhật xử lý việc mua bán, sau đó chúng ta cùng đi ăn."

"không cần đâu." Cô nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn.

"vì sao?"

“tan làm rồi, em không ở lại công ty đợi đâu!”

“vì anh cũng không được sao?”

“dĩ nhiên không được.” cô rất tùy ý gật đầu.

“Xuân Diễm, em khiến anh thấy mình là bạn trai rất không có giá trị.” Anh không có ý tốt nhìn cô.

“anh đã đáp ứng em, không miễn cưỡng em làm thêm giờ, không thể lại so đo.” Cô vội vàng lời thỏa thuận ban đầu ra tự vệ.

“anh không muốn em làm thêm giờ.” Trên thực tế mọi việc anh giao cho cô cô đều đã hoàn thành, anh cũng không có lý do để cô làm thêm giờ “anh chỉ muốn em chờ anh thôi.”

“anh là người cuồng công việc á, chờ anh hoàn thành công việc, chắc em phải chờ đến trời hoang đất già mất.” khuôn mặt cô nhăn nhó.

“em đối với anh không có lòng tin như vậy sao?” thật sự cho rằng đồng công sự trên bàn kia có thể làm cho anh bận rộn đến ... trời hoang đất già?

“đây không phải là vấn đề có tin hay không mà là vấn đề thói quen của anh”

“sao?” anh nguyện nghe cho rõ ràng.

“anh luôn luôn có thói quen làm thêm giờ, cũng có thói quen ở công ty bận rộn đến nửa đêm canh ba, đem phòng làm việc này thành nhà chân chính của anh, đem chỗ ở thực sự của mình thành như khách sạn, người ta nói thói quen khó sửa, em không thể trông cậy anh ngay bây giờ thay đổi thói quen cuộc sống được.” cô chưa bao giờ muốn miễn cưỡng người khác “lại nói, anh là người cuồng công việc, không làm thêm giờ thật không giống anh.”

Cát Vô Ưu nhướng mày.

“anh như thế nào lại cảm thấy... em thật giống như mong ước anh chớ làm phiền em, để em sớm tan làm về nhà? Hoặc là em muốn tan việc sớm một chút thật ra là có chuyện quan trọng khác?” trông mắt đen nguy hiểm nheo lại.

“đúng vậy đó!” cô không biết sợ gật đầu, một chút cũng không nhận thức được núi lửa sắp bộc phát.

“sao? Có chuyện gì?” anh âm thầm cắn chặt răng, lửa giận trào lên.

“ngủ.” cô về mặt thành thật trả lời.

“ngủ?” anh kinh ngạc một phen.

“đúng vậy. một ngày làm việc tám giờ, tiêu hao rất nhiều năng lượng, thật là mệt chết đi.” Nhất là từ khi bị điều đến lầu 30, khối lượng công việc của cô phải tăng lên ít nhất 4 lần “em muốn sớm một chút về nhà nghỉ ngơi, hôm sau mới có tinh thần làm việc, san sẻ công việc giúp anh.”

“ý em là, mỗi ngày em kiên trì đúng 5h tan làm là để về nhà ngủ?” thật sự là... khiến cho anh không biết nói gì nữa.

“đúng vậy a!” cô gật đầu

Té xỉu.

“anh xem bây giờ em về nhà, mất 1 giờ đi lại, ăn uống nửa tiếng, nghỉ ngơi nửa giờ, tắm nửa giờ đến một giờ, sau đó khoảng 9h thì lên giường đi ngủ. sáng sớm 6h30 rời giường, rửa mặt nửa tiếng, thay trang phục 20', 7h20' đến cửa công ty, sau đó đến cửa hàng gần đó ăn điểm tâm, đúng 9h thì vào công ty làm việc.” lịch trình một ngày cỡ nào thích ý a.

Cát Vô Ưu nghe, đơn giản im lặng hỏi ông trời.

Anh rốt cuộc hiểu rõ tại sao ngày đó đi vịnh tây tử, cô trực tiếp ngủ trên người anh, vì khi đó đã sớm vượt quá thời gian đi ngủ hàng ngày của cô, khó trách cô không có tinh thần, sau đó dứt khoát rơi vào giấc ngủ, đến tận hôm sau vẫn chưa muốn rời giường.

Cô bình thường đều ngủ nhiều như vậy, đột nhiên muốn cô thức đêm, dĩ nhiên cô sẽ không chịu nổi!

“ai nha! Em muốn về nhà, anh mau buông tay em” Chạm nửa giờ đi xe, nhất định trễ giờ ngủ.

“không được!” anh ôm cô thả xuống ghế salon, an trí tốt xong mới nói “em ngoan ngoãn đợi anh ở đây.”

“tại sao?”

“bởi vì, anh muốn em cùng anh”

Bạn trai của cô phải phi thường kiên nhẫn hơn nữa còn nhất định phải chủ động, đây là suy nghĩ của anh sau khi nghe lịch trình một ngày của cô.

Cô cần bản một chút hiểu biết việc của người bạn gái cũng không hiểu, hết thấy mọi hành động bị động khiến người đau lòng, vì vậy anh cần phải chủ động yêu cầu, tăng thêm thời gian hai người ở cùng nhau.

“nhưng là, em muốn về nhà ngủ...” đôi môi nhất thời bị chặn lại.

Anh vốn chỉ muốn ngăn cô nói chuyện, nhưng là vừa chạm vào môi cô anh lại nhịn không được mà muốn nhiều hơn...

Từ sau khi đi công tác trở về, anh bận rộn nhiều việc. trên công tác, cô vô cùng phối hợp tiến độ của anh, đúng giờ tan làm, bởi vậy anh thủy chung cũng không có cơ hội tiến lại hôn cô, hoặc là đánh lén cô, hiện tại vừa hôn cô anh mới phát hiện ra mình có bao nhiêu nhớ cô.

Hết lần này đến lần khác, cô một chút nhận thức về yêu đương cũng không có, thực khiến người ta tức giận mà!

“Cát... Vô Ưu...” Cô bị hôn cả người mềm nhũn.

“Vô Ưu hoặc là Ưu, cho em tùy tiện chọn một trong hai nhưng không cho em mang cả họ ra gọi anh.”

Không phải “trợ lý Cát” thì chính là “Cát Vô Ưu”, nghe thế nào cũng thấy chói tai, anh thà rằng để cô gọi mình có chút cứng nhắc, cũng không muốn thời điểm cô gọi mình một chút cảm giác cũng không có, giống như người lạ mà không phải người yêu vậy.

“anh đang tức giận?” cô mở mắt ra, nhìn ra tâm tình của anh.

“đúng, anh tức giận.” anh cắn nhẹ lên cánh môi cô.

“ôi” cô bị đau, oán hận liếc anh một cái.

Đàn ông biểu hiện tức giận đều như vậy sao? Tựa như lần trước anh cố ý lưu lại vết hôn trên cổ cô, hại cô mỗi lần nhìn thấy đều không tự nhiên, thoa thuốc mấy ngày dấu vết mới tàn đi.

“Xuân Diễm, em có hay không xem anh là người đàn ông của em?”

“có a” cô gật đầu.

Nếu không có nhận thức này, sao cô lại để anh hôn mình mà không phải tố cáo anh quấy nhiễu tình dục!

“người con gái khác đều hy vọng có nhiều thời gian ở cùng người đàn ông của mình, em thì lúc nào cũng chỉ ước rời khỏi anh sớm một chút để trở về với cái giường mà em nhớ thôi.” Giường của cô thật giống như tình nhân của cô đi?

Mạnh Xuân Diễm sùng sốt một chút sau đó bật cười.

“anh... anh ghen với cả cái giường sao?”

“ai chiếm đoạt em lâu nhất, anh liền không vừa mắt người đó.” Anh nói không chút nào kiêng kỵ, anh thật vô cùng ghen tỵ với cái giường nhà cô.

“dáng vẻ này của anh có chút nào giống vị tướng trên thương trường?” thật giống như đứa bé không được ăn kẹo vậy.

“ở trước mặt em anh không phải một vị tướng trên thương trường mà chỉ là một người đàn ông bị người phụ nữ của mình bỏ bê.”

“uất ức như vậy sao?” cô không nhịn được cười.

“nếu đổi lại là em, em không cảm thấy uất ức sao?”

“uh... được rồi!”

Nếu như cô hy vọng anh ở cùng cô mà thời điểm đó anh lại không thể, đúng là rất uất ức.

Nghĩ từ chính bản thân mình, lương tâm cô chợt động, thôi thì làm một người phụ nữ biết săn sóc đi!

“như vậy, em ở lại cùng anh đi.” thừa dịp cô áy náy, anh vội vàng yêu cầu.

“vâng, nhưng nếu như em ngủ thiếp đi...”

“anh không ngại” nhìn khuôn mặt cô lúc ngủ, cũng là một loại hưởng thụ.

“hẹn hò với một phụ nữ đang ngủ, anh sẽ không cảm thấy sức quyến rũ của mình bị giảm sút chứ?”

“anh chỉ quan tâm trong lòng em có anh hay không thôi.” Bàn tay dán sát vào ngực cô, mặc dù không có chút ám muội nào nhưng lại khiến cô đỏ mặt.

“anh ... hoàn thành công việc nhanh lên, em đói bụng.” Cúi thấp đầu, cô không dám nhìn anh nữa.

“đợi anh” vẫn chưa đến lúc được ở cùng cô, anh không thể làm gì khác hơn là hôn cô một chút, nói chuyện an ủi cô một chút, sau đó trở về bàn làm việc cố gắng làm việc.

Mới ngồi xuống, điện thoại trên bàn lập tức vang lên, là phòng bảo vệ gọi tới, anh đề xuống nút trò chuyện.

“tôi là Cát Vô Ưu”

“trợ lý Cát, dưới tầng có một vị Yamada Xuân Từ tiểu thư muốn gặp ngài, cô ấy... tự xưng là vị hôn thê của ngài.” Bảo vệ nói xong rất do dự.

Yama Xuân Từ? Cát Vô Ưu nhú mày, phản xạ đầu tiên là nhìn về phía Mạnh Xuân Diễm, thấy cô cười vô cùng rục rờ.

Cát Vô Ưu nhất thời có dự cảm xấu.

“xin hỏi trợ lý Cát, có muốn cho vị tiểu thư này lên không?”

“để cho cô ta lên đi.” Biết thân phận đối phương, Cát Vô Ưu phân phó nói.

“được” bảo vệ làm theo

Vừa kết thúc trò chuyện, Cát Vô Ưu liền đi về phía Mạnh Xuân Diễm.

“Xuân Diễm, cô ta là...”

"stop "Mạnh Xuân Diễm hô ngừng " không cần giải thích. "

Cát Vô Ưu ngay sau đó im lặng, chẳng qua là nhìn cô, hy vọng cô tin tưởng anh.

"có vị hôn thê là việc của anh, anh tự mình giải quyết. " ngoài miệng thì nói vô cùng mạch lạc nhưng mà trong lòng cô đã vô cùng rối loạn.

Cô đối với Cát Vô Ưu hiểu rõ từ tính cách mà anh biểu hiện, từ chủ tịch tập đoàn Đảng Nguyên tín nhiệm anh, ủy thác anh quản lý chi nhánh buôn bán ở Đài Loan, đối với thân thể, bối cảnh của anh, cô hoàn toàn không biết.

"em không muốn nghe, anh có thể không giải thích. " anh nắm cằm dưới của cô, nhìn vào đôi mắt dao động của cô " nhưng là anh không muốn em hoài nghi tấm lòng của anh với em. "

Lời nói vừa mới dứt, có tiếng gõ cửa.

"trợ lý Cát, tiểu thư Yamada đến. " bảo vệ ngoài cửa thông báo.

Mạnh Xuân Diễm đẩy tay anh ra, an tĩnh ngồi lại chỗ của mình, Cát Vô Ưu cũng ngồi lại vị trí của mình, trả lời người bên ngoài—

"vào đi ! "

Yamada Xuân Từ một thân kimono màu đỏ, bước chân chậm rãi từ ngoài cửa bước vào.

Mạnh Xuân Diễm trông thấy cô ấy, thật chỉ có thể dùng hai chữ "than thở " để hình dung.

Ở Nhật Bản mặc kimono là chuyện rất bình thường, nhưng mà... đây là Đài Loan. Mặc kệ cô từ đâu tới đây nhưng vẫn phải đi ngoài đường phố Đài Loan chứ !? Mặc quần áo như vậy, đi trên đường khẳng định bị rất nhiều người nhìn ngó.

Các cô gái Nhật Bản đều có thói quen rêu rao như vậy sao ?

"Xuân Từ gặp qua Cát tiên sinh. " coi Mạnh Xuân Diễm bên cạnh như không tồn tại, Yamada Xuân Từ hướng Cát Vô Ưu chào hỏi "không mời mà tới, hy vọng Cát tiên sinh không thấy phiền. "

Lời nói nhỏ nhẹ, lại âm âm thuận thuận, thoát nhìn như một phụ nữ truyền thống hiền thực dịu dàng, khiến bất kì người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải mềm lòng.

Hết lần này đến lần khác, có người muốn có "khối băng khó tan chảy " kia.

"tiểu thư Yamada, mời ngồi. " Cát Vô Ưu nhàn nhạt nói "không biết tiểu thư đến là có gì muốn chỉ giáo ? "

Oa ! dùng giọng nói lạnh như băng này trả lời một cách công thức hóa như vậy, cho thấy tâm tình của anh đặc biệt không tốt lắm.

Mạnh Xuân Diễm tiếp tục xem, không quên lén lút lấy ở trong ngăn kéo bàn làm việc một gói bánh bích quy, khe khẽ mở ra sau đó bắt đầu lén lút ăn.

Cát Vô Ưu qua khỏe mắt nhìn thấy cử động của cô. Cô gái nhỏ này... cô cho rằng mình đang xem diễn sao ? còn có bánh bích quy, bộ đáng hưởng thụ như vậy, làm cho anh vừa bực mình vừa buồn cười.

" anh tôi muốn tôi chọn ngày đến gặp tiên sinh sau đó bàn bạc.... " cúi đầu, hai gò má đỏ ửng, ngượng ngùng không dứt nói " bàn bạc hôn lễ của chúng ta. "

Hôn lễ !? động tác ăn của cô bỗng dừng ngừng lại.

" tiểu thư Yamada, có lẽ cô đã hiểu lầm, bất luận anh trai cô đã nói gì với cô, tôi đều không rõ, cô tốt nhất nên tìm hiểu trước từ chỗ anh cô. " Cát Vô Ưu mặt không đổi sắc, giọng nói càng thêm lạnh nhạt.

Yamada Xuân Từ vội vã ngừng đầu lên.

" Cát tiên sinh, anh ...không hài lòng về tôi sao?"

" tôi không biết tiểu thư, vì vậy không có gì là hài lòng hay không, anh cô có lẽ là hiểu lầm một số chuyện dẫn đến ý tứ nhầm lẫn sai lầm, tiểu thư xin đừng để việc này trong lòng. " thật đáng ghét mà, chẳng lẽ anh không có từ chối, liền cố ý tìm phiền toái cho anh sao ?

Yamada Xuân Từ liếc mắt về phía Mạnh Xuân Diễm, sau đó lại nhìn về phía Cát Vô Ưu.

" anh tôi nói... anh ở Đài Loan có một người yêu, cho nên mới không muốn cùng tôi định ra hôn kỳ, không sao cả, tôi có thể tiếp nhận cô ấy, nhưng cũng xin anh hãy tiếp nhận tôi. " Yamada Xuân Từ đi đến trước mặt anh " từ 2 năm trước ở Nhật Bản trong một lần dạ tiệc của thương giới nhìn thấy anh, tôi liền yêu thích anh, cũng cố gắng để bản thân tài giỏi hơn, hy vọng có thể xứng với anh, có thể trở thành người vợ hiền của anh, ít nhất hãy cho tôi một cơ hội, để chứng minh tôi không thua kém bất kỳ cô gái nào. "

Lời của cô ấy thật làm Mạnh Xuân Diễm mở rộng tầm mắt.

Bây giờ là thế kỷ 21, nam nữ bình đẳng đi ? thế nào còn có người phụ nữ có thể chấp nhận người đàn ông của mình có người phụ nữ khác ?

Có lẽ tình yêu chính là không có đạo lý như vậy, làm cho người yêu nhau giống như bị trúng độc vậy, hoàn toàn mặc kệ được mất, chỉ cần có thể có được, cho dù là một phần nhỏ cũng được.

Nhưng mà đơn phương như vậy cũng quá vô lý đi ?

" hoang đường ! " Sắc mặt Cát Vô Ưu trầm xuống, trực tiếp hạ lệnh trục khách " tiểu thư Yamada, tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải bàn bạc gì cả, mời cô rời khỏi phòng làm việc của tôi. "

Yamada Xuân Từ vừa nghe, mặt trở nên trắng bệch.

" Cát tiên sinh... " hốc mắt ngân ngấn nước mắt.

" lập tức rời đi. " Cát Vô Ưu hoàn toàn bất vi sở động.

" tôi... không thể đi " cô lắc đầu.

Cát Vô Ưu lạnh lùng nhìn cô ta.

Yamada Xuân Từ không có can đảm nhìn thẳng ánh mắt rét lạnh của anh, chỉ có thể vội vã chạy đến trước mặt Mạnh Xuân Diễm.

" xin cô để cho tôi ở lại, tôi sẽ không tranh giành tình cảm cùng cô, chỉ cần Cát tiên sinh tiếp nhận tôi, tôi cái gì cũng đều không so đo, xin cô hãy giúp tôi, để cho tôi ở lại, cầu xin cô, tôi cầu xin cô. "

" tiểu thư Yamada, mời cô lập tức rời đi. " Cát Vô Ưu giận thật.

Mạnh Xuân Diễm nhìn cô ta, lại quay lại nhìn anh, nhìn lại nhìn, sau đó cười chông chênh hỏi " tiểu thư Yamada, cô thích anh ấy ở điểm nào ? "

" tôi thích tài năng của anh ấy, thích anh ấy xử lý công việc gọn gàng lưu loát. " Yamada Xuân Từ hồi tưởng lại cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy Cát Vô Ưu " ở Nhật Bản, có rất nhiều người đàn ông đều trắng hoa, nhưng mà anh ấy sẽ không, cho dù có nhiều người phụ nữ có điều kiện hơn nữa chủ động quyến rũ anh ấy, anh ấy cũng làm như không thấy, hoàn toàn bất vi sở động. Tôi thường thức chí khí, khí tiết của anh ấy, cho nên mới nhờ cậy anh tôi hỏi thăm ý tứ của chủ tịch Đảng Nguyên, sau đó lão phu nhân không phản đối, cũng vui vẻ nếu sự tình thuận lợi, vì vậy tôi tới Đài Loan..."

Quả nhiên là Ngự giới trò quý ! Cát Vô Ưu nghiêng răng nghiêng lợi ở trong lòng.

" nhưng là anh ấy không thích cô, cô ở cạnh anh ấy sẽ không hạnh phúc. " có một người phụ nữ khác hiểu rõ ưu điểm của anh như vậy, trong lòng Mạnh Xuân Diễm không rõ là cảm giác gì.

" không sao cả, ai cũng có tình cảm, chỉ cần chung sống lâu, anh ấy sẽ thích tôi, tôi không quan tâm phải đợi bao lâu. " Yamada Xuân Từ thật đúng

là...lạc quan có thừa a !

" vạn nhất anh ấy vẫn không thích cô ? "

" tôi có thể chờ, cũng nguyện ý cố gắng. " Yamada Xuân Từ mỉm cười trả lời " Cát tiên sinh là một người đàn ông ưu tú như vậy, đáng giá để phụ nữ dụng tâm tranh thủ, mà tôi không muốn bỏ lỡ anh ấy, nên tôi nguyện ý bỏ ra, nguyện ý chờ đợi, bao lâu cũng được. "

Thật là một ý định vĩ đại ! nhưng mà, ủy khuất như vậy để cầu toàn, lấy thói lui để cầu xin, cũng chỉ để cho một người đàn ông không thương cô ấy tiếp nhận cô ấy, như vậy đáng không ?

Một người phụ nữ anh không yêu thương, chịu vì anh bỏ ra như vậy mà so sánh với cô, một người phụ nữ anh yêu thích, tựa hồ không hiểu được bỏ ra, lại không hiểu được phải quý trọng anh.

Như vậy anh thích cô tuyệt không miễn cưỡng, tuyệt không ủy khuất sao ?

" Xuân Diễm ! " vừa nhìn nét mặt cô, anh liền biết có cái gì đó không đúng, lập tức cường ngạnh nói " không cho em lùi bước, cũng không cho em đáp ứng. "

Anh tình nguyện về mặt cô không thay đổi giống xem kịch vui như khi nãy, cũng không muốn trên mặt cô xuất hiện vẻ hoài nghi !

Mạnh Xuân Diễm cười, ngẩng đầu lên nhìn anh

" cô ấy là vấn đề của anh, em sẽ không thay anh quyết định bất cứ điều gì, chính anh tự giải quyết đi. " nói xong, cô cầm lấy ví da, rất nhanh rời khỏi phòng làm việc, Cát Vô Ưu lập tức muốn đuổi theo.

" Cát tiên sinh " Yamada Xuân Từ kéo cánh tay anh, nhón chân đưa môi tới.

Cát Vô Ưu không để cho cô ta đụng vào đôi môi đã dành riêng cho Mạnh Xuân Diễm, về mặt ghét bỏ đẩy cô ta ra.

" tiểu thư Yamada, xin tự trọng. "

Tu dưỡng quá tốt, khiến anh không nói ra được mấy ngôn từ thô bỉ để mắng cô ta, chẳng qua là, khi anh một đường từ phòng làm việc đuổi đến cửa công ty cũng không nhìn thấy bóng dáng Mạnh Xuân Diễm, anh không nhịn được khẽ nguyên rủa ---

Đáng chết !

--- hết chương 9---

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Quả thực là tai bay vạ gió !

Tối hôm đó anh gọi điện thoại cho cô, điện thoại tắt máy, gọi đến nhà cô thì không có ai nghe máy, đến nhà cô thì tối om một mảnh, cô căn bản là chưa trở về nhà.

Hôm sau vốn cho rằng thời điểm ở văn phòng sẽ nhìn thấy cô, kết quả---

" Mạnh Mạnh nói cô ấy muốn xin nghỉ phép, nên hôm nay không tới, đây là đơn xin nghỉ. " Mỹ Dao đành phải nhận lời đưa đơn xin nghỉ phép hộ bạn tốt, thuận tiện hoàn thành mộng đẹp của mình--- ngắm trai đẹp ở khoảng cách gần.

Ừ, quả nhiên vô cùng đẹp trai, chỉ tiếc mỹ nam hiện tại so với núi băng còn lạnh hơn, nếu năng lực kháng lạnh kém, thật sự sẽ bị chết rét tại chỗ.

" cô ấy bây giờ ở đâu ? " Cát Vô Ưu không tiếp nhận lá đơn, chỉ muốn bắt được cô gái nhỏ kia.

" ah... Mạnh Mạnh không có nói "

" cô ấy liên lạc với cô khi nào ? " anh tiếp tục hỏi.

" sáng sớm hôm nay tôi đến công ty thì nhận được điện thoại của cô ấy, vì vậy mới giúp cô ấy xin nghỉ. " cô cẩn thận nhìn khuôn mặt rét lạnh trước mắt " ah... trợ lý đại nhân, có phải ngài đã làm việc gì khiến Mạnh Mạnh đau lòng không ? "

" cô ấy đau lòng sao ? " sắc mặt Cát Vô Ưu lập tức biến đổi, quan tâm cùng lo lắng bộc lộ ra toàn bộ.

"Ừ. " Mỹ Dao gật đầu " Mạnh Mạnh nói cô ấy cần thời gian chữa thương, nên tạm thời không đi làm. "

Chữa thương... ?

Cô gái nhỏ kia rốt cuộc trong đầu đang suy nghĩ cái gì ? Anh thực không tin rằng Yamada Xuân Từ tự mình đa tình sẽ làm cô tổn thương, nhưng cô ... lại nói muốn chữa thương ?

" cô ấy có nói muốn xin nghỉ bao lâu không ? " cô không phải đang muốn trốn anh chứ !?

" không có nói. " Mỹ Dao hồi tưởng lại, xác nhận Mạnh Xuân Diễm không có nói muốn xin nghỉ mấy ngày " chỉ là, trợ lý, anh có thể yên tâm, Mạnh Mạnh nếu nói xin nghỉ phép, thì nhiều nhất 15 ngày cô ấy nhất định sẽ trở lại. " bởi vì Mạnh Mạnh nghỉ phép như vậy là nhiều a.

" tôi biết rồi, cô trở về trước đi. "

" được " Mỹ Dao để lại đơn xin nghỉ, sau đó xoay người rời khỏi phòng làm việc của trợ lý.

15 ngày ? cô thật sự cho rằng anh có thể chờ được 15 ngày sao ? Thật vất vả cô mới thừa nhận quan hệ của hai người, cô trốn tránh, nhất định là muốn chia tay với anh, cá tính cô chính là người ghét phiền toái.

Cát Vô Ưu tuyệt đối không chấp nhận kết quả này, chỉ là... cô đã đi đâu ?

Đang mãi mê suy nghĩ, tín hiệu cuộc gọi video từ trên bàn truyền đến--- là cuộc gọi từ Nhật Bản.

Rất tốt, vô cùng tốt, đang êm đẹp nhưng lại để cho Yamada Xuân Từ chạy đến Đài Loan, Ngự này... thực sự là vô cùng muốn ăn mắng !

Cát Vô Ưu nổi giận mở webcam ra, chuẩn bị phun hỏa !

Về phần Xuân Diễm, chờ anh tìm được cô, sẽ dạy cho cô một bài học !

A ?

Mạnh Xuân Diễm đột nhiên rung mình, chợt ngoáy ngoáy lỗ tai.

Cô như thế nào cảm giác... có người đang mắng cô nhĩ ?

" chị hai à, chị tính ở chỗ em bao lâu ? " Mạnh Hạ Nùng, ôm con trai vào ngực, vừa dỗ nó ngủ, vừa nói.

Ngày đó rời khỏi công ty, Mạnh Xuân Diễm không về nhà, ngược lại trực tiếp chạy đến nhà em gái thứ hai ở, mục đích đương nhiên là không muốn Cát Vô Ưu tìm được cô, hơn nữa chủ yếu là Hạ Nùng sẽ không gặng hỏi, không tìm cô kiểm chuyện, cô còn có thể than phiền thoải mái không phải lo lắng gì.

Chỉ là than phiền mấy ngày, càng lúc càng lười, càng lúc càng không muốn quay về công ty thấy Cát Vô Ưu.

" chị không biết. " Mạnh Xuân Diễm nằm nghiêng trên ghế sofa, miễn cưỡng trả lời.

Mới vừa cùng Tiểu Khiêm Khiêm chơi đùa, tám xong, liền mệt mỏi, thật muốn ngủ.

" nhưng mà, chị cứ như vậy mắt tích, anh ấy sẽ lo lắng. " Chị hai đến nhà cô ở ngày đầu tiên, cô đã biết là có chuyện rồi.

Bọn họ có bốn chị em, trừ em út đang đi học ở với cha mẹ ra thì ba người còn lại đều có nơi ở riêng, đây là cách cha mẹ nghĩ ra vì muốn bọn họ tự lập, chỉ cần vừa qua 20 tuổi, thì phải dọn ra ở riêng, tự đi làm kiếm tiền trả tiền phòng, tiền sinh hoạt. (bạn thật ngưỡng mộ mà))

" anh ấy sẽ không quá lo lắng đâu, mấy ngày này nhất định rất bận. " Bận giải quyết chuyện của Yamada Xuân Từ.

" chị hai à, em nghĩ... anh ấy nhất định rất lo lắng, bởi vì anh ấy thích chị. " Người phụ nữ của mình mắt tích, có người đàn ông nào không lo lắng chứ.

" anh ấy lo lắng, chị chữa thương, không ai thua thiệt cả. " Mạnh Xuân Diễm ngáp nhỏ, cả người làm tổ trên sofa.

Chữa thương? Mạnh Hạ Nùng vừa nghe không nhịn được cười.

" chị hai, chị cần cái gì trị thương? " chị hai căn bản không có bị thương. Lại nói, chị ấy ở đây 3 ngày, cùng Tiểu Khiêm Khiêm chơi đùa vô cùng vui vẻ, chỗ nào giống chữa thương chứ?

" người bạn trai chị nhận định đột nhiên có vị hôn thê, hơn nữa còn đã trải qua sự chấp nhận của gia đình, bọn họ gặt chị như vậy, chị sao có thể không đau lòng? " nghĩ đến đây, cô cảm thấy mình nên mang theo cái khăn tay, thuận tiện gặt lệ để bày tỏ sự đau lòng cực độ của mình.

“chị hai à, chị không phải vì Yamada Xuân Từ đột nhiên xuất hiện mà đau lòng, bình thường tuy chị tùy hứng, nhưng nếu chuyện này là thật, chị sẽ không né tránh, sẽ thuận tiện dạy dỗ tên đàn ông trắng hoa đó, đồng thời giặt dây vạ hôn thê kia hủy hôn, khiến cho anh ta mất cả chì lẫn chài. Chị biết rõ điều đó nhưng không nói lại né tránh, chắc chắn là vì đang suy nghĩ một chuyện khác.” Không hổ là chị em hơn 20 năm, Mạnh Hạ Nùng đối với tính cách người chị gái này của mình tương đối hiểu rõ.

“được rồi, đúng là chị đang suy nghĩ một chuyện.” Đối với em gái mình, Mạnh Xuân Diễm cũng không định dấu giếm, trực tiếp thừa nhận.

“chị hai à, chị đang nghĩ cái gì vậy?” Mạnh Hạ Nùng tò mò hỏi.

“chị đang nghĩ có phải cho đi như Yamada Xuân Từ mới gọi là yêu một người? Chị lại nghĩ, chị cùng với Cát Vô Ưu cuối cùng sẽ biến thành như thế nào?..”

Mạnh Hạ Nùng sùng sốt một chút.

“chị hai à, cái này cũng không phải vấn đề gì nghiêm trọng a!” có cần thiết phải trốn tránh như vậy không?

“sao lại không nghiêm trọng, điều đó quyết định tương lai của chị đấy.” Mạnh Xuân Diễm nói năng hùng hồn “nếu như nhất định phải giống Yamada Xuân Từ ủy khuất cho đi, lùi một bước để chu toàn mới là “yêu”, vậy chị căn bản không yêu Cát Vô Ưu, nếu không yêu anh ấy, thì không nên bám lấy anh ấy mãi không thả, nên để cho anh ấy có cơ hội đi tìm hạnh phúc của mình mới đúng, mà chị nếu tiếp tục cùng Cát Vô Ưu gặp gỡ kết quả nhất định là hôn nhân, như vậy sao chị không nhân cơ hội này chia tay, tránh về sau phiền toái hơn.”

Té xui! Nói đến cùng, chị hai chính là đang nghĩ lý do để cùng đối phương chia tay đi. Nhưng là.....

“chị hai à, chia tay Cát Vô Ưu, chị sẽ không đau khổ ư?”

Mạnh Xuân Diễm biểu cảm nhất thời ngừng lại.

“sẽ” cô xác thực đối với anh động lòng “nhưng mà, cuộc sống chính là, việc càng níu kéo thì kết cục càng thê thảm, đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại đau một chút, còn hơn sau này đau khổ.”

Ông trời ơi! Mạnh Hạ Nùng sùng sờ. Chuyện này.... quả nhiên chỉ có chị hai của cô mới có thể nghĩ ra được.

Được rồi, cô từ bỏ tiếp tục khuyên nhủ.

Chị hai một khi có ý tưởng, ai khuyên cũng vô dụng, đành để Cát Vô Ưu phiền não đi! Nếu như anh ta đủ quan tâm chị ấy, nếu như hai người có duyên phận, thì chị hai trốn không thoát đâu.

“chị hai à, em không nói nữa, chị tự suy nghĩ đi, em mang Tiểu Khiêm Khiêm đi ngủ trưa.” Thấy con trai buồn ngủ, cô suy nghĩ chăm sóc con trai là hàng đầu, đi vào phòng.

Mạnh Xuân Diễm tiếp tục nằm trên sofa.

Dù sao nghỉ phép còn rất nhiều ngày, cô không ngại ở nhà Hạ Nùng thêm vài ngày, còn chuyện tình cảma! chờ nghỉ phép quay về rồi nói sau.

Nghĩ thì rất hoàn hảo nhưng mà có người không đợi được cô trả phép.

“Mạnh tiểu thư có ở đây không?” bộ đàm cao ốc chợt phát ra âm thanh, Mạnh Xuân Diễm sợ hết hồn, lập tức tỉnh táo.

“ah... có ở đây” thì ra là bảo vệ.

“Mạnh tiểu thư, cô có một vị khách, cô có muốn cho anh ta lên không?”

“khách? Ai vậy?” Mạnh Xuân Diễm hỏi.

“Xuân Diễm, em xuống dưới hay muốn anh lên trên đó?” bộ đàm đột nhiên truyền ra âm thanh trầm thấp mà quen thuộc, hại Mạnh Xuân Diễm thiếu chút nữa té xuống sofa.

“anh...” Cát Vô Ưu!?

“gặp lại sau.” Cuộc gọi kết thúc.

Mạnh Xuân Diễm tròn to mắt, tỉnh cả ngủ.

Anh ấy... sao anh ấy lại đến đây?

Mới ba ngày! Người đàn ông này vì sao lại tìm tới? Cô còn chưa nghỉ ngơi đủ, cũng không có ý định nhanh như vậy đã gặp anh, anh như thế nào nhanh như vậy đã đến?!

Chiêm chiếp chiêm chiếp..... tiếng chuông cửa vang lên, Mạnh Xuân Diễm ôm gối, lập tức vọt vào phòng khách, đóng cửa, khóa cửa, giả chết, làm liền một mạch.

Chiêm chiếp chiêm chiếp....

Đột chuông cửa thứ hai vang lên, Mạnh Hạ Nùng từ trong phòng ra ngoài, vội vàng mở cửa, tránh đánh thức Tiểu Khiêm.

Mở cửa, liền trông thấy một người đàn ông tuấn tú.

“xin hỏi anh là...”

“xin hỏi Mạnh Xuân Diễm tiểu thư ở đây phải không?” mở cửa không phải là gương mặt khiến anh lo nghĩ ba ngày, làm cho lửa giận của Cát Vô Ưu nhất thời thu liễm, lễ phép hỏi, chỉ là sắc mặt không đẹp mắt thôi.

Tìm chị hai? Ánh mắt Mạnh Hạ Nùng lóe lên.

“anh là... Cát Vô Ưu tiên sinh?” nhìn kỹ vẻ ngoài anh ấy rất giống chị hai miêu tả.

Cao 1m80, thân hình cân đối, ngũ quan anh tuấn, khí chất lạnh nhạt xa cách, thoát nhìn rất giống một người đàn ông lãnh khốc, bất quá người đàn ông lạnh từ trong ra ngoài này, hiện tại một chút cũng không lạnh mà giống như tùy thời tùy lúc có thể phun lửa vậy.

“đúng vậy” anh gật đầu

“ngưỡng mộ đã lâu.” Mạnh Hạ Nùng khẽ mỉm cười, mở cửa để cho anh vào “làm sao anh biết chị hai ở đây?”

“chỗ cô ở gần chỗ cô ấy, trong danh bạ cũng là người liên lạc nhiều nhất, hơn nữa có cháu ngoại cô ấy thương yêu ở đây, cô ấy cả ngày không ra khỏi cửa cũng không nhầm chán.” Cát Vô Ưu trả lời ngắn gọn.

Mạnh Hạ Nùng nghe xong bật cười.

Người đàn ông này hiểu chị hai rất rõ.

“chị ấy ở trong phòng nghỉ ngơi, anh phải đợi, hơn nữa...”

“tôi muốn gặp cô ấy.” Ba ngày, anh chờ đủ rồi.

“à.” Mạnh Hạ Nùng xoay người đi gõ cửa phòng khách “chị hai, có người tìm chị.”

Trong phòng khách không có bất cứ âm thanh đáp lại nào, cửa cũng khóa.

“à... Cát tiên sinh, tôi nghĩ chị ấy... chị ấy đang nghỉ ngơi” Mạnh Hạ Nùng áy náy nói.

“cô có chìa khóa mở cửa không?” Cát Vô Ưu hỏi.

“việc này...” Mạnh Hạ Nùng chần chờ.

“tôi sẽ chịu trách nhiệm thay đổi khóa cửa, cho tôi một giờ, làm phiền không quá rầy tôi và chị gái cô.” Nói xong, anh đi tới phòng khách, một phát đập cửa phòng.

Phanh một tiếng, Mạnh Hạ Nùng sững sờ tại chỗ.

Ách... cô có nên thay chị hai báo cảnh sát cầu cứu a?

Mạnh Xuân Diễm đang vui trong chăn giả bộ ngủ.

Cát Vô Ưu tiến đến gần giường, trừng mắt nhìn khuôn mặt đang giả bộ ngủ của cô.

Tránh anh ba ngày còn chưa đủ, hiện tại ở chỗ này, cô cũng không chịu để ý tới anh. Được! Rất tốt! Cát Vô Ưu rất cuộc nổi giận.

Ngồi xuống mép giường, anh nghiêng người, “tức giận” hôn môi cô.

Mạnh Xuân Diễm kinh sợ mở mắt ra đã thấy con người đang phùng phùng lửa giận.

Nụ hôn của anh tuyệt đối không dịu dàng, giống như cố ý làm đau cô, Mạnh Xuân Diễm quay đầu đi muốn cự tuyệt, anh lại một tay nắm chặt hai tay cô, một tay nắm chặt cằm dưới của cô, một chân đè lên giường, kiểm hãm nửa người dưới cô, khiến cô không cách nào thoát được.

“ừm... “ cô kháng cự muốn cự tuyệt nụ hôn của anh, thế nhưng anh lại dùng sức mút chặt môi lưỡi cô, lửa nóng tê dại khiến cô thiếu chút nữa hít thở

không thông, thân thể cứng ngắc nhất thời mềm ra.

Nụ hôn của anh dần dần tiến xuống dưới, bỏ chặn ra, đẩy áo ngủ của cô ra, vết hôn liên tiếp cuồng nhiệt tiến dần đến ngực cô. Mạnh Xuân Diễm hơi thở gấp gáp phát hiện người cô đã lộ ra hoàn toàn mà anh đang ngậm ở điểm mẫn cảm của cô, dùng lực khiêu khích, khiến cơ thể cô dâng lên một hồi tê dại cùng khát vọng, nóng bỏng trên tay đi dần từ trên xuống giữa hai chân cô....

“đừng!” cô sợ hãi kêu lên, không ngừng giãy dụa.

Anh không để ý tới, tiếp tục động tác trên tay, Mạnh Xuân Diễm thực sự bị dọa sợ.

“Vô Úu... không cần...” cô thấp giọng nói xen lẫn tiếng nghẹn ngào, rốt cuộc anh cũng dừng tay.

Trong mắt Cát Vô Ưu lửa giận lớn hơn dục vọng, đôi mắt nhìn cô thật sâu.

Mạnh Xuân Diễm cắn môi dưới, vô cùng uất ức, lại nghĩ đến cơ hồ mình đã lộ ra hoàn toàn trước mắt anh, không có tiền đồ ngượng ngùng phủ khắp gương mặt.

“tại sao trốn tránh anh?” rốt cuộc anh mở miệng chất vấn.

“buông em ra trước.” Bộ dạng cô hiện tại... làm thế nào cô có thể mạnh mẽ nói chuyện cùng anh được.

“trả lời anh trước.” Anh không buông.

Cô trừng mắt nhìn anh, rước về ánh mắt ác liệt của anh, nhắc nhở cô tốt nhất nên ngoan ngoãn trả lời, nếu không... anh khó nói trước được hậu quả.

Mạnh Xuân Diễm không chấp nhận uy hiếp.... nhưng mà, tình huống cô đang ở thế yếu, cô không cam lòng rũ mắt xuống.

“em chỉ nghĩ phép, không có tránh anh.” Người đàn ông ác liệt này, chỉ biết cậy mạnh bắt nạt cô!

“Xuân Diễm!” anh trầm thấp gọi một tiếng.

Anh kiên nhẫn có hạn, cô tốt nhất không nên ở chỗ này chơi chữ, nếu không anh không ngại cùng cô dùng một phương pháp khác để “nói”.

Mạnh Xuân Diễm tất nhiên không hiểu ánh mắt anh có nghĩa gì, cô cắn cắn môi dưới, quay mặt đi.

“em chỉ tránh đi, cho anh xử lý chuyện của tiểu thư Yamada Xuân Tử, cũng là cho em một mình suy nghĩ một số chuyện, không phải cố ý tránh anh.”

Tránh, chẳng qua là thuận tiện thôi.

“thật sự chỉ như vậy?” anh hoài nghi.

“nếu không tin thì anh cần gì phải hỏi.” Cô giận dữ nói “Dù sao, anh cũng có một người sẵn sàng làm tất cả vì anh, thậm chí không để ý trở thành một trong những người phụ nữ của anh, tiểu thư Yamada, anh không cần quan tâm đến em.”

“Xuân Diễm, anh sẽ không có người phụ nữ khác, anh cùng tiểu thư Yamada không liên quan đến nhau.” Anh cau mày, còn nói rõ “tiểu thư Yamada đã trở về Nhật Bản, chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm, là cô của anh nhiệt tình quá mức, muốn giới thiệu đối tượng cho anh nhưng là anh đã từ chối từ trước. Gia đình Yamada vẫn muốn kết nối cùng tập đoàn Đằng Nguyên, hơn nữa kế hoạch đầu tư vào khu du lịch của Yamada Tuấn bị anh phá hoại mới giật dây em gái anh ta đeo bám anh không thả.” Nếu sự việc thành, Yamada Tuấn có thể yêu cầu anh thay công ty Yamada tận tâm tận lực, lấy tập đoàn Đằng Nguyên làm hậu thuẫn, mở rộng quy mô của công ty Yamada.

“em không phải thực sự cho rằng anh sẽ coi trọng một hoa si chứ?” anh nheo mắt lại, trừng mắt nhìn cô.

Oh... hoa si?

“diễm phúc tự mình đưa tới cửa, anh thực sự không muốn?” giọng nói của cô có chút mềm nhẹ.

“anh chỉ tin rằng trên đời không có bữa cơm nào miễn phí cả. Anh không cần người khác đưa tới thứ gì, nếu muốn, anh sẽ tự mình suy nghĩ biện pháp, anh cũng chỉ cần thứ anh cần, nếu không đủ là núi vàng núi bạc, cũng chỉ như bùn đất mà thôi.” Đây sự kiêu ngạo của anh.

“cho dù thứ phải bỏ ra lớn hơn thứ nhận được?” cô quay đầu lại, nâng lên đôi mắt đẹp, nhìn thẳng vào anh.

Lời của cô có ý gì cả hai bọn họ đều hiểu.

“anh không ngại bỏ ra, chỉ cần anh muốn, vĩnh viễn sẽ thuộc về anh.” Đây là cách yêu của anh.

Anh có thể dung túng cô, cưng chiều cô, có thể nhân nhượng vì sự tùy hứng của cô... nhưng điều kiện tiên quyết là cô nhất định phải là của anh!

Từ khi bắt đầu chú ý đến cô đến giờ anh luôn vô thức mà cưng chiều cô.

Cho phép cô tùy ý hô to gọi nhỏ với anh, tùy cô giả bộ, cho cô thách thức quyền uy ở công ty của mình, thậm chí dù chỉ là bí mật nhượng bộ nhưng đối với một người luôn nghiêm túc, lạnh lùng như anh mà nói, cũng đã là sự cung chiều rất lớn. Nhưng mà anh cũng không để ý.

Cát Vô Ưu từ trước đến nay không làm chuyện vô nghĩa, nếu như anh muốn một người, sẽ suy nghĩ trong thời gian ngắn nhất có được, mà cô, nhất định không có cơ hội cự tuyệt.

Chẳng qua là anh không nghĩ đến đối với Xuân Diễm sẽ là chuyện khó khăn như vậy, hại anh ba ngày nay nổi giận khắp nơi, không chỉ ở tổng công ty Đài Loan, mấy ngày liên tiếp, công ty mẹ cũng không tránh thoát được, chẳng quản lãnh đạo trực tiếp công ty có phải Ngự không, chọc giận anh, anh liền nổi giận.

“nhưng là em không muốn thuộc về ai cả.” Cô than thở.

“Xuân Diễm?”

“thuộc về một người sẽ vô cùng phiền phức.” Cô mặt mày nhăn nhó, khổ não “nếu muốn lấy anh, muốn quan tâm đến anh, có thể sẽ phải vì anh làm rất nhiều việc, người con gái khác có lẽ có thể vui vẻ chịu đựng, nhưng em tuyệt đối không muốn giống những người phụ nữ đó, em không có vĩ đại như vậy, em chỉ muốn bình bình thản thản trải qua cuộc sống này.”

Tha thứ cô không muốn làm cây tầm gửi, cũng không muốn noi gương “Vương Bảo Xuyên”, hơn nữa đối với “hiền thê”, “lương mẫu” cũng thực sự không coi trọng.

Cách nói ấy đơn giản do đàn ông có ý nghĩ ra, muốn nô dịch phụ nữ cả đời làm trâu làm ngựa cho họ ấy mà !

Cô chính là cô, cho dù một ngày nào đó có yêu người kia sâu đậm, cũng không muốn bản thân bị vây khốn, khiến tình yêu trở thành nhà tù trong sinh mệnh của cô.

“cho nên, em muốn nhân cơ hội này chia tay với anh?” anh bình tĩnh tiếp lời.

Cô kinh ngạc tròn tròn mắt. Làm sao anh biết?

“đây là kết luận mà em nghĩ được sau ba ngày?” anh đầu chỉ biết, anh còn muốn bóp chết người khác!

“ah...” mặc dù không sợ anh, nhưng là Mạnh Xuân Diễm không ngờ đến nỗi không biết nhìn sắc mặt người khác, cho nên cũng không dám gạt đầu.

“Xuân Diễm, em muốn anh tức chết hả?” Cát Vô Ưu không có tức giận, nhưng là... ngữ điệu anh lạnh lùng thật dọa người.

“không có a!” vội vàng lắc đầu. Cô chưa từng nghĩ như vậy a.

“hoặc là, anh đoạt lấy em, như vậy em sẽ không còn muốn chạy trốn nữa.” Tầm mắt hạ xuống, thân thể trắng nõn mê người của cô, dẫn phát dục hỏa trong đôi mắt anh.

“hiện tại... là thế kỷ 21, anh cho rằng có được thân thể em... mà có thể trói chặt hai người sao? Thật ngây thơ.” Cô to gan nói.

“người phụ nữ khác có thể không để ý thân thể mình cùng với bao nhiêu người đàn ông, nhưng là em khác bọn họ.” Cát Vô Ưu giương mắt, tầm mắt hai người quán quýt “em tùy hứng, chỉ là thái độ trong cuộc sống, nhưng không bao gồm tình cảm và thân thể của em”

“anh...” sao anh có thể... hiểu cô như vậy?

“em không cự tuyệt anh hôn em, nhưng cũng chưa từng chủ động hôn anh, em sợ hãi, sợ anh sẽ tiến thêm bước nữa với em, mỗi lần anh làm hành động tiến xa hơn so với hôn, em căn bản không biết phản ứng ra sao, lại càng không hiểu làm thế nào quyến rũ một người đàn ông. Xuân Diễm... thật ra thì em rất trong sáng.” Anh có lẽ không phải một cao thủ tình trường, nhưng không thể những điều này cũng không nhìn ra.

Mạnh Xuân Diễm đỏ mặt.

“Xuân Diễm, anh tôn trọng ý muốn của em, nhưng mà nếu như có được em là cách duy nhất để em không chạy mất thì anh sẽ đoạt lấy em”

Mạnh Xuân Diễm kinh ngạc thở gấp.

“Xuân Diễm, em biết bản thân mình muốn cái gì không?” anh nhẹ giọng hỏi, lẫn trong đó là một chút ý tứ thúc giục.

Ngủ đủ giấc a. “em cho rằng anh sẽ yêu cầu em làm chuyện em không thích, thành đáng về gã đàn ông mà em ghét sao?”

“em... không biết” cô một chút chắc chắn cũng không có, cho nên, dứt khoát từ bỏ, như vậy sẽ không có thời điểm đau khổ.

“Xuân Diễm, em thật ngốc.” Anh đột nhiên quát lên.

Oh?

“em chỉ sợ có một ngày, anh sẽ oán giận em yêu anh không đủ, oán giận em cho đi không đủ, đúng không? Nhưng mà có quá nhiều phụ nữ muốn cho đi vì anh, anh tuyệt đối không muốn những người con gái cuồng dại ấy, ở trong mắt anh, yêu đến không có tôn nghiêm như vậy, căn bản giống như người máy vậy, một khẩu lệnh, một động tác, hoàn toàn không có năng lực tự chủ, anh cần loại gánh nặng như vậy để làm gì?”

“Xuân Diễm, anh cô đơn, vì thế anh cần em, cũng bởi vì yêu thích tính cách của em, cứ cho là em muốn lười biếng, em bị động, một chút cũng không đáng yêu, nhưng mà đó chính là em, anh thích ngắm bộ dáng tự do tự tại của em, thích em ở trong mắt người khác giống như người đẹp lười biếng nhưng vẫn kiên trì sống vui vẻ, không để ý đến đánh giá của những người đó. Em, cũng chỉ là em, không cần so đo cùng bất kỳ ai, bởi vì em là độc nhất vô nhị.”

Người đàn ông này.... thật như vậy.... thích cô sao?

Mạnh Xuân Diễm cô chưa bao giờ thiếu lòng tin, chỉ là không tin... có người đàn ông nào có thể hiểu rõ cô, chân chính yêu cô, chân chính thích tính cách của cô, thương thức bản tính của cô, sẽ không hy vọng cô thay đổi gì cả mà cứ như vậy tiếp nhận anh.

Mà Cát Vô Ưu.... thật sự hiểu rõ cô!

Cô động tâm--- cảm động không thôi!

Cát Vô Ưu không tiếp tục đè nặng cô nữa, đem cô bế lên, kéo chăn bao lấy cơ thể cô, sau đó vững vàng ôm vào trong ngực.

“Xuân Diễm, đừng trốn tránh nữa, yêu mà cứ suy nghĩ lung tung như vậy thật không giống em” Một câu nói của anh khiến cô chấn động.

Cô để tâm chuyện vụn vặt! Mạnh Xuân Diễm đơn giản không thể tin được, cô sẽ phạm phải tội xấu này! Cô luôn không tự tìm phiền não, đối với thế sự vô cùng rộng rãi, hiện tại như thế nào lại... để ý thái độ của anh!?

Oh.... không!

“trời ạ! Em thật sự... yêu anh!” cô ảo não nói nhỏ.

Không thương anh sẽ không tự đứng nghĩ nhiều như vậy, không thương anh sẽ không sợ tổn thương cùng khó khăn trong tương lai, vì vậy mới quyết định rời khỏi anh.

Không thể giải thích được, ngay cả bản thân mình cũng không nguyện ý thừa nhận, tuy nhiên đó là sự thật. Cô không biết mình yêu anh từ bao giờ, chẳng qua là vào thời điểm này đột nhiên chợt hiểu... quá mất mặt a!

“em cuối cùng cũng nói ra.” Cát Vô Ưu vô cùng hài lòng.

“anh biết?” cô ngạc nhiên, ngược mắt nhìn anh.

“vốn cũng không xác định, nhưng em không chịu đi làm, thời điểm xin nghỉ phép, anh liền nghĩ tới.” Người yêu trong lòng, anh vô cùng đặc ý.

Mạnh Xuân Diễm nheo mắt lại “vậy anh vừa rồi còn liên tục mắng em?”

“không làm như vậy, em có thể nghĩ thông sao?”

“anh... gian xảo!” đáng ghét!

Mạnh Xuân Diễm đẩy ngã anh, giận đến muốn bóp chết anh, Cát Vô Ưu chỉ cười ha hả, bởi vì anh thật cao hứng, cuối cùng cũng có thể thu phục được cô gái cá tính này, loại vui vẻ như vậy, so với hàng tỉ bản hợp đồng làm ăn còn đáng giá hơn.

Nhưng mà anh càng cười, cô càng tức giận, cảm thấy mình thật ngu ngốc!

Mặc dù cô tự mình suy nghĩ lệch lạc, để tâm chuyện vụn vặt nhưng mà người này cũng thật không có phong độ, cư nhiên cười lớn tiếng như vậy, thật là cực kỳ không có phong độ mà.

Bóp chết anh, bóp chết anh!

Mạnh Xuân Diễm quá tức giận nên không để ý chân bực lấy cơ thể cô đang tuột ra, cánh xuân lộ ra, nhanh chóng dấy lên một ngọn lửa nóng, chờ đến lúc cô phát hiện ra, Cát Vô Ưu đã không dừng lại được, cười đùa cùng tức giận mắng trong phút chốc biến thành một loại âm thanh rên rỉ cùng thờ gấp...

Phi lễ chứ nghe!

Ở ngoài cửa nghe lén, Mạnh Hạ Nùng vội vàng ôm con trai rời khỏi, nhường lại không gian cho hai người.

Thật vui khi chị hai tìm được một người đàn ông hiểu rõ mình như vậy, cũng vô cùng thông cảm cho anh.

Sau đó, vô cùng đồng tình với anh.

Mặc dù hiện tại hai người thân mật như vậy, nhưng là chị hai là người thích thù lâu, không biết chuyện hôm nay bị anh rể tương lai bắt nạt, trong tương lai... chị ấy sẽ dùng biện pháp gì để đáp trả?

Đắc tội chị hai cũng không phải chuyện tốt, mong ông trời phù hộ cho anh, anh rể tương lai.

Biên chú(cái này chắc gọi là chú thích của biên tập chẳng?! ^^) : muốn biết thêm những câu chuyện đồng thoại khác, xin tiếp tục theo dõi “ hệ liệt các chuyện đồng thoại hạnh phúc khác”

-----END----

Bạn đang đọc truyện *Người Đẹp Ngủ Lười Biếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.